

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Emperyalizme ve savaşa karşı
uluslararası anti-emperyalist dalga*

**Emperyalist NATO müdahalesine karşı
dünyanın dört bir yanında protestolar yükseliyor**

**Emperyalizme, savaşa ve savaşın suç ortağı
işbirlikçi burjuvaziye mücadele bayrağını yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfının bağımsız sosyalist platformu etrafında kenetlenelim ... 3-4
Swisscard direnişine saldırılar sürüyor 6
Komünist Enternasyonal begelerinden...Balkan halkları proletarya devrimi ve sosyalizmle kurtuluşu ulaşabilir 14-15
TKİP Kuruluş Kongresi belgeleri Uluslararası durum değerlendirmeleri/2 (Orta Sayfa). 16-20
Son sözü direnenler söyleyecek-II 26-29

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:52 • 10 Nisan 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçıtay
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cumhuriyet Mahallesi Aytar Sokak Çarşıbaşı İşhanı
No: 303/KAYSERİ Tel: 0 (352) 221 04 31

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİT

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL
Yurt dışı 200 DM Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.
*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Sistemin saldırılarına karşı:

İşçilerin birliği halkların kardeşliği için ileri!

Emperyalist/kapitalist haydutluğun çığırından çıktığı günlerde yaşıyoruz.

Çürüyen düzenlerin çeteleşen devletleri hem uluslararası hem yerel düzeyde, işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı kudurmuşçasına saldırıya geçmiş durumda. Yugoslavya üzerinden;

*Balkan halkları, dünya jandarması ABD ve piyonları tarafından topa tutuluyor.

*Türk sermaye devleti, bir yandan ABD'ye kölece bağımlılığını Balkanlara saldırısında piyonluk görevi talep ederek kanıtlamaya çalışırken, diğer yandan, içerde, işçi-emekçilere yönelik kontra saldırılarını artırıyor.

*Gözaltında işkenceyle katledilen Süleyman Yeter'in ardından, şimdi de, Basın-İş Genel Başkanı Deriş Boyoğlu, sermaye devletinin kontra çetelerince kaçırıldı. Ailesine, çocuklarına ve kendisine karşı ölüm tehditleri savruldu. Ve açıkça, Swisscard'daki direnişi sonlandırması istendi. Yani artık sermaye devleti kartını açıktan oynamaya başlamış bulunuyor. Tarafsızlık üzerine hikayeler bitmiştir artık. Devlet, sadece siyasal/bilimsel anlamıyla bir sınıfın devleti olmanın ötesinde, tek tek kapitalistlerin özel korumacılığını üstlenmektedir. Özelleştirmeler, devletin küçültülmesi vb.nin asıl yakıcı sonuçlarını almaya başlamış bulunuyoruz kısaca.

Gelişmeler bir başka konuda da kanıt sunuyor ama. Sendikal bürokrasinin ve reformizmin kitle mücadelesini geri çekmeye yönelik teori ve argümanları yere çalıyor sistemin bu saldırılarıyla. Görüldüğü gibi, birşey

yapmamak saldırıları durdurmuyor, tersine artırıyor.

DISK daha dün, bir uzmanının, Süleyman Yeter'in öldürülmesine karşı ciddi bir tepki örgütlememişti. Bugün bir sendikasının, Basın İş'in genel başkanı kaçırılmış bulunuyor. Yani suskunluğun bürokratlara herhangi bir fayda sağlamadığı görülmüyor.

Bir kez daha, sistemin saldırıları karşısında gerilemek yerine, birleşik bir mücadele ile karşısına dikilmek gerektiği açığa çıkıyor. Sistemin gerek yerel, gerek uluslararası saldırıları, ancak birleşik/politik bir sınıf mücadelesi ile püskürtülebilecektir.

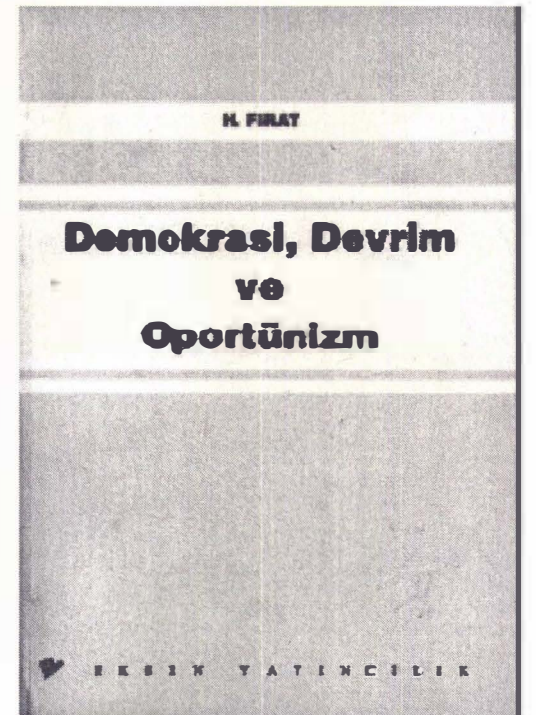
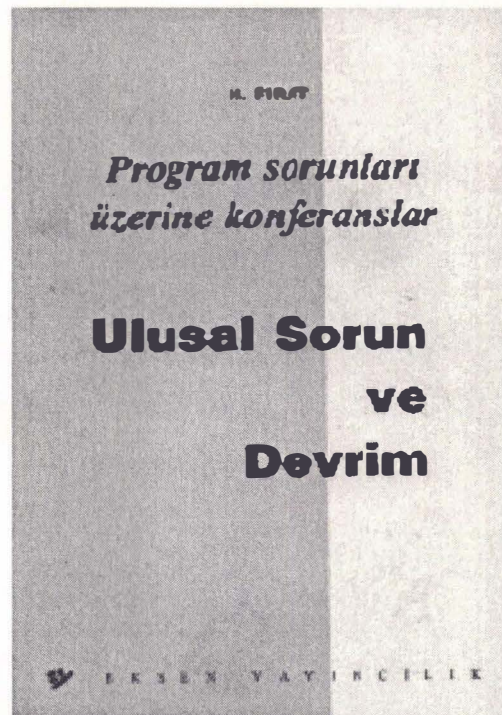
*Sınıf hareketini politik hedefleri çerçevesinde örgütlemek ve sevk etmek ise, her zamanki gibi, sınıf devrimcilerinin temel ve acil görevi durumundadır. Tüm güç ve olanaklarımızla, saldırılara karşı sınıfın birliğini sağlamak için yüklenmeliyiz.

Swisscard başta olmak üzere, bölgedeki grev ve direnişler arasında bir güç birliği için çaba, bunun somut adımlarından biridir. Grev ve direnişteki işçilerde birlik fikrinin epeyce kök saldı da bilindiğine göre, geriye sendika bürokratlarının korkuları ve bunun yarattığı engellerin, direnen işçilerin iradesiyle parçalanması kalıyor. Sürekli bir müdahale ile bunu sağlamak mümkündür. Gerek seçim atmosferi, gerek yaklaşan 1 Mayıs ve gerekse de bizzat saldırıların somutluğu, görevin hayata geçirilebilmesi için en zengin malzemeyi sunmaktadır. Başarı, sistemin bizzat kendi eliyle sunduğu bu malzemeyi en iyi biçimde kullanabilmeye bağlıdır.

Kahrolsun emperyalist/kapitalist saldırganlık!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği! Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kitapçılarda

İşçi sınıfının bağımsız sosyalist platformu etrafında kenetlenelim!

İşçi sınıfının devrimci partisi, bu yegane çözüm programını savunuyor. Çürümüş düzeni yıkmak, bataklığın kökünü kurutmak için savaşıyor. Bu topraklarda, insanca yaşamının, bağımsızlığın, demokrasinin, özgürlüğün ve kardeşliğin bayrağı devrimci sınıfın, işçi sınıfının ellerindedir. Bu bayrak işçi sınıfının kızıl bayrağıdır. İşçi sınıfının komünist partisi, işçi sınıfını ve emekçileri kendi kurtuluş bayraklarını sahiplenmeye, bu yolda devrimci sınıf savaşını yükseltmeye çağırıyor. Sermaye iktidarı tarafından sömürülen, ezilen ve bu düzen altında hiç bir geleceği olmayan tüm kesimleri işçi sınıfının devrimci mücadelesine katılmaya, desteklemeye çağırıyor. Bunun için işçi sınıfının bağımsız sosyalist platformu etrafında birleşip kenetlenelim. Sermayenin saldırılarına, faşist devlet terörüne, kirli savaşa, IMF paketlerine, emperyalizme uşaklık politikalarına, emperyalist NATO'nun Balkanlar'da yürüttüğü yıkım savaşına karşı birleşip örgütlenelim. Kurtuluşu dört yılda bir aldatmaca olarak kullanılan seçimlerde, generallerin, onlar adına MGK'nın emirleri olarak çalışan kokuşmuş parlamentoda değil, kendi gücümüzde, birliğimizde ve örgütlenmemizde arayalım. Haramilerin sefil ve kanlı saltanatını yıkmak, çalışan ve ezilen emekçi halkın eşitliğe, özgürlüğe ve kardeşliğe dayalı devrimci iktidarını tertemiz ellerimizle kurmak için işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşelim.

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler!

Bu topraklarda 75 yıldır emperyalizmin işbirlikçisi burjuva sınıfının iktidarı hüküm sürüyor. Bu düzen özellikle şu son birkaç onyıdır adım adım çürüyor, tükeniyor. İşbirlikçi burjuvazi ayakta kalabilmek, sömürü ve talan düzenini sürdürebilmek için belli aralıklarla faşist askeri darbelerle başvuruyor. Sistematik bir faşist baskı ve terör mekanizması ile yalana ve aldatmaya dayalı bir propaganda mekanizmasını birarada kullanıyor.

Oysa hiç bir yalanın ve hokkabazlığın gizleyemeyeceği katı gerçekler ortadadır.

Burjuvazinin iktidarı altında bu ülkenin ekonomisi mafyalaşmış, yapısal bunalımlar içerisinde debelenen bir rant-faiz-borç ekonomisine dönüşmüştür! Burjuvazinin iktidarı altında bu topraklarda bağımsızlığın zerresi kalmamıştır! Sermayenin iktidarı altında bu ülkede işçi sınıfı ve emekçiler için özgürlüğün kısıntısı yoktur! Sermaye iktidarı altında bu topraklar halklar hapisanesine dönüşmüştür!

Ülkenin bütün kaynakları emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazi tarafından yağmalanıyor. IMF-TÜSİAD paketleri yıkımı derinleştiriyor. Krizlerin cefasını biz çekiyoruz, sefasını onlar sürüyorlar. Milyonlarca emekçi işsizken, açken, yeni fabrikalar açılmıyor, topraklar ekilmiyor. Büyük kentlerin üstüste yığılan gecekondualarında milyonlarca kent yoksulu aç ve sefil, perişanlık ve hastalıkla boğuşarak yaşıyor. Emperyalistler ve yerli tekeller öyle istiyor diye, tarım ve hayvancılık çökertiliyor. Yoksul köylü üç karış toprağını ekemez duruma düşürüldü. Küçük üreticiler perişan edildi. Küçük esnaf ve zanaatkarların kitlesel iflasları birbirini izliyor.

Değerleri yaratan biziz, zenginliklere el koyan onlar. Vergiyi veren biziz, oysa işçi ve emekçilere dönük eğitim, sağlık, sosyal güvenlik harcamaları sıfırlanıyor. Faiz, kredi, teşvik, yolsuzluk, savaş ve terör harcamaları ile bütçeyi talan eden ise onlar.

Sermaye iktidarı altında bu topraklar emperyalistlerin çiftliği, ABD'nin bir eyaleti haline gelmiştir. Ekonomiyi on yıllardır IMF ve Dünya Bankası yönetiyor. Özelleştirmeler sonucunda ekonominin kilit sektörleri emperyalistlerin tam hakimiyeti altına giriyor. Ordunun, hükümetlerin, partilerin başına kim geçeceği ABD'nin onayı ile belirleniyor. Dış politikaya Beyaz Saray yön veriyor. Askeri stratejiyi NATO ve Pentagon tayin ediyor. Türk sermaye devleti bir kaç parça yağlı kemik için, emperyalist efendilerine kuyruk sallıyor. Bölge ülkelerine, halklarına dış gösteriyor. Emekçi halkımızın çocuklarını Kürdistan'da olduğu gibi bölgede de efendilerinin ve kendisinin sefil çıkarları için savaşlara sürmeye, kurban etmeye hazırlanıyor.

Bunun yeni bir örneğini şu günlerde yaşıyoruz. ABD emperyalizmi önderliğindeki emperyalist NATO kuvvetleri Balkanlar'ı ateşe vermiş bulunuyor. Ve işbirlikçi burjuvazi, onun hükümeti ve ordusu bu savaşa doğrudan suç ortaklığı yapıyor. Emperyalizm kardeş ve mazlum Balkan halkları üzerinde egemenliğini perçinlesin diye, emperyalist savaşa destek veriliyor, Türk Hava Kuvvetleri bu savaşın

içerisinde bizzat yer alıyor. Bu arada ABD emperyalizmi çiftliği olarak kullandığı İncirlik Üssü'nden kalkan uçaklarla kardeş Irak halkının başına bombalar yağdırmaya devam ediyor. Balkanlar'da ABD emperyalizminin savaş makinasına katılmayı Kosova'daki müslüman Arnavut kardeşlerimizin yardımına koşmak olarak sunanlar, yanibaşımızda müslüman Irak halkının tepesine bombalar yağsın diye ABD emperyalizmine yataklık yapıyorlar. Her iki durumda da sabit olan gerçek şudur. Türk burjuvazisi, onun devleti ve hükümetleri, yaşadığımız bölgede emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin uşaklığını yapmaktadır. İşbirlikçi burjuvazi, emperyalist efendilerine köpekçe sadakatte kusur etmiyor. Bunun faturasını ise, maddi ve manevi açıdan, emeğiyle ve canıyla Türkiye'nin mazlum işçi ve emekçi halk kitleleri ödüyor.

İşçiler, emekçiler, tüm ezilenler!

Bu ülkede işçi sınıfı ve emekçilerin mahkum edildiği vahşi sömürü ve sefaletin ikiz kardeşi dizginsiz faşist terör ve baskıdır. Başında Genelkurmay ve kontr-gerillanın bulunduğu devlet tepeden tırnağa çeteleşmiştir. Meclis, hükümet ve partiler bunların piyonu, uzantısı ve paravanıdır. Sermaye devleti, işçi ve emekçilere, Kürt halkına, öğrenci gençliğe, ilerici aydınlar, kısacası hakkını arayan, özgürlük isteyen her kesimin karşısına faşist yasalar, yasaklar, baskı, terör, işkence ve katliamlarla dikiliyor. Tüm bunlar çürümüş düzeni zorbalıkla ayakta tutmak, emperyalist yağmanın, kapitalist sömürünün, ulusal zulmün kanlı çarklarını döndürmek için.

Sermaye iktidarı Kürt halkının ulusal varlığını ve haklarını tam bir ikiye bölmeyle inkar ediyor. Eşitlik ve özgürlük mücadelesi kirli bir savaşa bastırılmaya çalışılıyor. Sömürgeci sermaye iktidarı, Kürt toprakları üzerindeki sömürü ve yağmasını sürdürebilmek için Kürt halkını esaret altında tutmak istiyor.

Sermaye iktidarı kamu emekçilerine sendikal hak ve özgürlüklerden yoksunluğu, sefaleti ve işsizliği dayatıyor. Sermaye iktidarı gençliğe kendisinin ve emperyalist efendilerinin sefil çıkarları için kirli savaşlarda ölümü dayatıyor. İşsizliği, eğitimsizliği dayatıyor. Vahşi sömürü koşullarını, faşist baskı ve terörü, yasakları dayatıyor. Sevgisizliği, umutsuzluğu, bunalımı, intiharı, fuhuş, uyuşturucu ve alkol bataklığını dayatıyor. Sermaye iktidarı gençliğin bugününü ve geleceğini karartıyor. Sermaye iktidarı kadın üzerindeki sömürüyü katmerleştiriyor, köleliği perçinliyor. Sermaye iktidarı kadına çifte sömürü ve baskıyı dayatıyor.

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler!

Çürümüş sermaye düzeni yeni bir seçim aldatmacasıyla karşımızdadır. Düzenin egemenleri ve uşakları karşımıza çıkıp sorunlara çözüm getirmekten dem vuruyorlar. Kokuşmuş düzen partileri bizden oy istiyorlar. Onların yalanlarına aldanmayalım. On yıllardır biri gitti diğeri geldi. Peki değişen ne oldu?

DSP, FP, CHP, DYP, ANAP, MHP vb. tümü de bu düzenin uşakları. Hepsi IMF'ci, özelleştirmeci! Hepsi soyguncu, talancı, ihale fesatçısı! Hepsi TÜSIAD haramilerinin ve sermayenin hizmetkârı! Hepsi faşist devlet terörünün destekçisi! Hepsi çete devletinin aklayıcısı ve onun emekçi halka karşı işlediği suçların ortağı! Hepsi Amerikancı ordunun ve çete başı MGK'nın emirleri! Hepsi emperyalizmin uşağı ve ABD'nin çanak yalayıcısı! Hepsi Kürt halkının ve onun özgürlük mücadelesinin düşmanı! Hepsi emekçi halkın dinsel inanç ve duygularının gerici istismarcısı! Çürümüş düzenin ve kokuşmuş düzen partilerinin tek bir programı var!

Bu, çürümüş düzenlerini zorla ve yalanla ayakta tutma programıdır!

Bu, düzenin kirli ve kanlı sömürü çarklarını döndürmeye devam etme programıdır!

Bu, yeni IMF-TÜSIAD paketleri, işçi sınıfı ve emekçiler için ekonomik ve sosyal yıkım, emperyalizm ve işbirlikçi sermaye sınıfı için dikensiz gül bahçesi programıdır!

Bu, emperyalizme bağımlılığı pekiştirme, bölge halklarına düşmanlığı geliştirme programıdır!

Bu, faşist çete devletini aklama ve kontr-gerilla cumhuriyetini tahkim etme programıdır!

Bu, Kürt halkının varlığını ve ulusal haklarını inkar etmeye, özgürlük mücadelesini kana boğmaya devam etme, halklar arasında düşmanlığı körükleme programıdır!

Sorunlarımızın çözümü için, çürümüş düzenden, sermayenin uşaklarından, kokuşmuş düzen partilerinden, seçimlerden ve meclisten beklenti içinde olmayalım. Hak verilmez söke söke alınır. Bizler ne zaman birleşip, örgütlenip, mücadeleyi kararlılıkla yükselttiyse, haklarımızı da ancak o zaman ve o ölçüde almayı başardık. Bunu unutmayalım.

İşçiler, emekçiler, özgürlük isteyen Kürt halkı, devrimciler!

Yasalcı, reformcu, umudunu seçimlere, mecliste koltuk sahibi olmaya bağlayan parlamentocu reformist sol partiler de işçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarına çözüm olamazlar.

İnsanca yaşamak mı istiyoruz? Çözüm devrimdedir! Çözüm bataklığı kurutmakta, sermaye iktidarını mezara gömmektedir! Onlar ise çözümü sermaye ve düzeni ile uzlaşmada arıyorlar. Onları bataklığı kurutmanın değil, elimize süpürge alıp düzenin pisliklerini temizlemenin programıdır.

Sermayenin saldırılarını geri püskürtmek, haklarımızı kazanmak mı istiyoruz? Çözüm faşist, şovenist terör karşısında geri adım atmamakta, diz çökmemektedir! Çözüm mücadele, grev ve direniş alanlarındadır! Çözüm militan sınıf mücadelesini, devrimci kitle eylemini örgütlemektedir! Onlar ise zoru gördü mü sokaklardan, mücadeleden uzak duruyorlar. İki arada bir deredeki sendikacılara umut bağlıyorlar. Onları haklarımızı söke söke almanın değil, boyun eğmenin ve hak dilenmenin programıdır.

Kürt reformizminin ulusalcı platformu da mücadelenin ve çözümün yolu değildir. Kürt sorununda çözümü düzen ve emperyalizm ile uzlaşmada aramak, barışın değil köleliğin ve zorbalığın sürmesine neden olur. Kölelik ve zorbalık ile uzlaşmanın ise Kürt halkına hiç bir faydası yoktur.

Özgürlük mü istiyoruz? Barış mı istiyoruz? Çözüm sermaye devleti ve emperyalizmle uzlaşmada değil, devrimdedir. Çözüm sömürgeci sermaye iktidarının yıkılmasındadır. Çözüm milliyetçi dargörürlükte değil, Kürt, Türk her milliyetten işçi ve emekçilerinin sömürgeci sermaye iktidarına karşı devrim ve sosyalizm mücadelesi saflarında birleşmesindedir.

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler!

Bu topraklarda kapitalist sömürü, emperyalist tahakküm, faşist baskı ve terör, sömürgeci zulüm düzeni demek olan sermaye iktidarı hüküm sürdüğü hiçbir sorunumuz gerçek bir çözüme kavuşamaz. İşçi sınıfı ve emekçiler insanca yaşama hakkını ve güvencesini kazanamaz. Sorunlarımızın çözümü, sermaye iktidarını devrim ile yıkmaktan, sosyalist işçi-emekçi iktidarını, proletaryanın devrimci sınıf iktidarını kurmaktan geçiyor.

İşçi sınıfının devrimci partisi, bu yegane çözüm programını savunuyor. Çürümüş düzeni yıkmak, bataklığın kökünü kurutmak için savaşıyor. Bu topraklarda, insanca yaşamının, bağımsızlığın, demokrasinin, özgürlüğün ve kardeşliğin bayrağı devrimci sınıfın, işçi sınıfının ellerindedir. Bu bayrak işçi sınıfının kırmızı bayrağıdır. İşçi sınıfının komünist partisi, işçi sınıfını ve emekçileri kendi kurtuluş bayraklarını sahiplenmeye, bu yolda devrimci sınıf savaşını yükseltmeye çağırıyor. Sermaye iktidarı tarafından sömürülen, ezilen ve bu düzen altında hiç

bir geleceği olmayan tüm kesimleri işçi sınıfının devrimci mücadelesine katılmaya, desteklemeye çağırıyor.

Bunun için işçi sınıfının bağımsız sosyalist platformu etrafında birleşip kenetlenelim. Sermayenin saldırılarına, faşist devlet terörüne, kirli savaşa, IMF paketlerine, emperyalizme uşaklık politikalarına, emperyalist NATO'nun Balkanlar'da yürüttüğü yıkım savaşına karşı birleşip örgütlenelim. Kurtuluşu dört yılda bir aldatmaca olarak kullanılan seçimlerde, generallerin, onlar adına MGK'nın emirleri olarak çalışan kokuşmuş parlamentoda değil, kendi gücümüzde, birliğimizde ve örgütlenmemizde arayalım. Haramilerin sefil ve kanlı saltanatını yıkmak, çalışan ve ezilen emekçi halkın eşitliğe, özgürlüğe ve kardeşliğe dayalı devrimci iktidarını tertemiz ellerimizle kurmak için işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşelim.

Kahrolsun emperyalizmin uşağı kokuşmuş sermaye iktidarı!

Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!

★
Bağımsız sosyalist ve devrimci adayları destekle! Bu adayların olmadığı yerde boş oy kullan!

★
Kokuşmuş düzen partilerine oy yok! Emperyalizmin yordakçısı ve savaş destekçisi partilere oy yok!

★
Çözüm ne seçimde ne mecliste! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

★
Emperyalizme, savaşa ve savaşın suç ortağı işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleyi yükseltelim!

Zonguldak seçim kampanyası

Zonguldak bağımsız-sosyalist seçim platformu çalışmalarını yoğunlaştırarak sürdürüyor. Şu an genel ve özgül sorunların iç içe işlendiği aday bildirisi, özgül sınıf faaliyetinin bir parçası olarak çıkartmış olduğumuz ve seçim gündemiyle de birleştirdiğimiz bülten ve diğer bildirilerimiz yoğun ve planlı bir tarzda işçi ve emekçilere ulaştırılıyor. Dağıtım şu an için ocaklarda yoğunlaşmış olmakla birlikte, çarşıda, semtlerde, semt ve işçi kahvelerinde de gününbirlik dağıtımlarımız sürüyor. Dağıtımlarımız sözlü ajitasyonlarda birleştirilerek, işçileri emekçileri ve diğer ezilen kesimleri sermaye partilerine oy vermemeye, düzenden hesap sormaya, kendi bağımsız platformlarında birleşmeye ve mücadele etmeye çağırıyor. Dağıtımlar ocaklarda ve işçi kahvelerinde belirli bir ilgi yaratırken, işçilerin kendi aralarında ve bizlerle yürüttükleri tartışmalar artıyor. Pek çok işçi metaryalerimizden çok sayıda alarak diğer işçi arkadaşlarına ulaştırıyor. İşçilerde görülen ortak bir davranış tarzı da ilk planda öfke duydukları düzen partilerinin seçim çalışmalarından duydukları ek rahatsızlıkla dağıtım öncesi ilgisiz kalıyorlar, ancak ajitasyon konuşmasını duyunca bu tavırları bir anda değişiyor ve bildirilerimizi belli bir ilgiyle karşılamaya başlıyorlar.

Belediyede de birimler tek tek gezilerek işçilere hem bildirilerimiz ve bültenimiz ulaştırılıyor ve hem de sohbet ediliyor, bağımsız platformumuza destekleri isteniyor.

Şu an günlük ortalama 2.000 bildiri dağıtıyor ve 5-10 civarında da kahveyi ziyaret ediyoruz.

İşçi ve emekçilerin evlerini de henüz hedeflediğimiz kapsamda olmasa da ziyaret ederek, devrimci seçim çalışmamızı tanıtmamızın ve sıcak ilişkiler kurmanın olanağını buluyoruz.

Devrimci seçim platformumuzun gösterdiği pratik, işçi ve emekçilerde belli bir ilgiyle karşılandığı gibi düzenin kolluk güçlerinin "ilgisini" de üzerinde topluyor. MGK'nın seçim genelgesiyle de saldırı emrini alan kolluk güçleri şimdilik bildiri dağıtan arkadaşlarımızı kimlik sorarak ve sözlü sataşmalarla tacize kalkıyorlar. Ancak düzenin seçimle bulmak istediği istikrar arayışını tehlikeye düşürecek tek alternatif de, dinamik güç olan devrimci seçim platformumuza karşı tetikte bekledikleri açık. Çarşıda yaptığımız dağıtım sırasında ise bir kaç sivil faşistin provakasyon yaratma çabaları oldu, ancak emekçi halkla bizleri karşı karşıya getirmeye dönük olarak yapılan bu girişimlere pirim vermeyerek boşa düşürdük.

Bir kez daha hiçbir saldırı, engelleme ve provokasyon girişiminin devrimci politik çizgimizin işçi ve emekçilerle buluşmasını engelleyemeyeceğini duyuruyoruz.

Devrimci seçim platformu çalışmalarının kapsamını ve derinliğini büyüterek düzenin korkularını büyütmeye devam edecektir.

KB/Zonguldak

Sermaye partilerine oyverme, hesap sor!

İşçiler, emekçiler!

Tüm düzen partileri tek bir program etrafında birleşmiş, tekleşmiştir.

Hepsi işçi-emekçi düşmanıdır. Hepsi aynı sofradan besleniyor.

Bunlara verilecek her oy daha fazla sömürü, daha fazla baskı olarak sana geri dönecektir.

On yıllardır aynı oyunu tezgahlıyorlar. Biri gidiyor diğeri geliyor. Seçim dönemlerinde kapını çalıyor, nutuk atıyor, oy istiyorlar. Sonra yüce dedikleri meclis dedikleri ahırda kendi sınıf saltanatlarının ve ceplerinin hizmetine koşuyorlar.

Sen sefalet ücreti karşılığında sendikası sigortasız çalışırken bunlar neredeydi?

Sen iş kazalarında sakat kalırken, iş arkadaşın yanbaşında ölürken bunlar neredeydi?

Sen işten atılırken bunlar neredeydi? Sen işsizlikten cinnet geçirirken bunlar neredeydi?

Sen çocuğunu parasızlıktan okutamazken bunlar neredeydi?

Sen evine götürecek ekmek bulamazken bunlar neredeydi?

Sen parasızlıktan, ilaçsızlıktan hastane kapılarında sürünürken, rehin odalarında esir alınırken bunlar neredeydi?

Sen hakkını aramak istediğinde coplanırken, polis tarafından horlanırken, gözaltında işkence görürken, insanlık onurunu ayaklar altına alınıp çiğnenmek istenirken bunlar neredeydi?

Senin kimliğin, dilin, türkülerin, renklerin, varlığın ve hakların inkar edilirken, köylerin boşaltılır ormanların

yakılır dağların bombalanırken, kendi vatanında kendi topraklarında esir ve sürgün edilirken bunlar neredeydi?

Evet neredeydi bunlar?

Bunlar, meclis denilen kokuşmuş ahırda, IMF-TÜSİAD tarafından belirlenen, MGK karargahlarında hazırlanan saldırı programlarını imzalamakla meşguldüler. İhale soygunlarının, rüşvetlerin, talanların, hırsızlıkların, uyuşturucu, silah kaçakçılığı rantlarının peşinde koşmakla meşguldüler. Birbirlerinin pisliklerini aklamakla meşguldüler.

Bunlar, sana daha derin yıkımlar hazırlamak için, mezarda emeklilik yasası için, SSK'nın özelleştirilmesi ve sosyal güvenliğin son kırıntılarının da tasfiyesi için, nemaların gaspedilmesi için, grevsiz-toplusözleşmesiz sendika yasası için parmak kaldırmakla meşguldüler.

Bunlar, seni sefalete boyun eğdirmenin yolu olarak faşist terör ve baskıyı daha şiddetlendirmek için, İller İdaresi Yasası'nı, Kriz Yönetmeliği'ni, ordu, polis, MİT, kontr-gerilla ödeneklerini imzalamakla, yanı sıra yeni katliamlara girişebilmeleri için MGK'nın, kontr-gerilla çetelerinin suçlarını aklamakla meşguldüler.

Sen yokluklar ve acılar içinde kıvrılırken, bunlar ziyafet sofralarında günlerini gün ediyorlardı.

Şimdi gelip senden yeniden oy istiyorlar!

Bunlara oy vermemek yetmez. Yalanlarını yüzlerine vurmak yetmez. Yakalarına yapışmak, yaptıklarının hesabını birer birer sormak gerekir. Unutma! Sen sustukça onlar konuşmaya devam edecek.

Kızıl Bayrak

Ümraniye'de seçim kampanyası sürüyor!

18 Nisan seçimlerinin yaklaştığı şu günlerde seçimler emekçilerin gündemine daha fazla oturmaya başladı. İşçilerin emekçilerin politikaya en yakın oldukları dönemlerden biri olarak düşündüğümüzde, bağımsız sınıf politikamızın kitlelerle buluşma noktasında fazlasıyla olanağın yakalanabileceği açıktır.

İ.bölgeden çıkardığımız bağımsız-sosyalist aday üzerinden seçim kampanyası çerçevesinde seçim bürosu tuttuğumuz, işçilerin emekçilerin yoğun bir şekilde yaşadığı 1 Mayıs mahallesinde de kampanyayı sürdürüyoruz. Abdullah Öcalan'ın yakalanmasından Newroz'a kadar mahallede devam eden polis ablukasının kalkmasının ardından, mahalle tam bir bayram havası yaşıyor. Yerel seçimlerle genel

seçimlerin birarada yapılması ortamı daha da renkli kılıyor. ANAP seçim irtibat bürosunun bombalanması, DSP seçim aracının taşlanması yüzünden burjuva partiler mahallede sınırlı bir etkinlik gösterebilirken, meydan yasal sol partilere kalmış gibi gözüküyor.

Mahallede seçim bildirgelerini yaygın bir şekilde dağıtmaya başladık.Önceki dağıtımlardan farklı olarak kapı altından atmak yada elden verip uzaklaşmak yerine kapıları çalarak, sözlü ajitasyonla birleşen bir tarzda çalışma yürütüyor, sohbet olanakları yaratma yolunu tercih ediyoruz.

Politikaya yakınlığı olan 1 Mayıs halkının dağıtımlar sırasında hemen hemen olumsuz hiçbir

tepkisiyle karşılaşmadık.Bağımsız -sosyalist adayın savunduğu programın içeriği hakkında kısaca bilgi verdikten sonra birçok kişi teşekkür ederek bildirgeyi aldı.

Aldığımız farklı tepkiler de yok değildi.Gittğimiz bir evde bağımsız sosyalist adaydan ve seçim platformumuzdan bahsettiğimizde evin hanımı oldukça heyecanlı bir tarzda (ki öncesinde bağımsız aday çıkardığımızı da duyduğunu düşünmüyoruz.) "elbette ki oyum bağımsız adaya" dedi. Adayın seçilebilirliği üzerinden değil, devrim ve sosyalizmin propagandası ve mücadele çağrısı üzerinden yaklaştığımız için bir an şaşırдық. Kendisinin neden böyle düşündüğünü sordüğümüzde, partilerin bugüne kadar bir şey

yapmadığını, bir gelenin diğerlerini aratmadığını, partilere güvenilmeyeceğini, ancak dürüst, namuslu bağımsızların umut olabileceğini söyledi. Biz de insanların haklarını ancak, kendi mücadeleleriyle kazanabileceklerinden bahsederek ayrıldık oradan.

Mahallenin devrimci faaliyete açık olduğu, yürütülen bir faaliyetin kitleler gözünde doğal ve meşru gözüktüğü ve bizim dışımızda reformist partilerin de aynı alanda etkinlik gösterdiğini düşündüğümüzde (devrimci yapıların ayrı bağımsız faaliyetleri olmadığını eklememiz gerekiyor.) ayrımlarımızın net olarak ortaya konulması gerekiyor.

Bildirge dağıtımı sırasında devrimcilere kucak açan bir ailenin evine gittiğimizde, bağımsız-sosyalist aday çıkarmanın iyi birşey olduğunu belirtirken, neden HADEP'in içinde yer alınmadığını sordular. Kaygıları, desteklenmediği oranda HADEP'in güçsüzleşecekti. Biz ise, tam tersine, onu zayıflatmayı düşünmediğimizden, bizim savunduklarımızın HADEP'ten daha ileri bir platformu temsil ettiğinden bahsettik.

Bildirgenin dağıtımı seçimlere yönelik kampanyanın bir ayağını oluşturuyor. Bundan sonra kampanyamıza tüm olanakları seferber ederek ve enerjimizi sonuna kadar kullanarak devam edeceğiz.

Ev toplantısı

Seçimlere yönelik kampanyanın önemli ayaklarından birini, kuşkusuz ki ev toplantıları oluşturuyor. İlk ev toplantımızı tecrübesizliklerimizle ve deneyimsizliklerimizle A.Dudullu mahallesinde bir grup İMES işçisi arkadaş ile gerçekleştirdik. Evine gideceğimiz arkadaşın önden hazırlık yapmamasından dolayı (evini ve çevresini haberdar etmemesi)başından toplantıyı daha dar tutmamızı doğurdu ve bir ev ziyareti mi yoksa seçim toplantısı mı belirsizliği yarattı. Ayrıca aynı evrede materyallerimizin hala çıkmamış olması da alanımızı oldukça daralttı. Gittiğimiz ev kürt emekçi bir aileye aitti ve hiçbir düzen partisine oy vermeyi düşünmüyorlardı. Burjuva partilerin durumu, neden bağımsız-sosyalist aday çıkardığımız ve yerel seçimler üzerine konuştuk. Konuşmalar parça parça ve kopuk tarzda yaşanmış olmasına rağmen, bizim bu durumdan çıkardığımız sonuç ise ev toplantıları öncesinde kendi içinde bütünlüklü ve derli toplu konuşmaların hazırlanmasına olan ihtiyaçtır. Biz gittiğimiz evlere yalnızca ev ziyareti amacıyla gitmiş olsak bile, o ortamı seçim toplantısına dönüştürme başarısı gösterebilmeliyiz.

Swisscard direnişine saldırılar sürüyor.. Basın-İş genel başkanı bir kontra çetesi tarafından kaçırıldı

Swisscard direnişi 107. gününe geldi ve hala direniş devam ediyor. Bu güne kadar birçok kez para teklifi aldılar polisten, tehdit aldılar. Ama onurluca direnmeye devam ediyorlar. Bu direngenlik sermayenin sadık bekçi köpekliğini yapan faşistleri rahatsız etmiş olacak. 5 Nisan sabahı direniş yerine geldikleri sırada yollardan bir bir toplanıp Soğanlık karakoluna götürülen işçilere, bu direnişi bırakın, sabıkalı olacaksınız, sonunda yine gelerseniz daha kötü olacak gibi tehditler savurmuşlardı. 6 Nisan sabahı işçilerin geldiğini gören sermayenin uşakları yine tehdit ve şantajı sürdürmüşlerdi. 7 Nisan günü hem işçileri hem sendikacıları gözaltına aldılar. Bu da yetmedi, Basın-İş sendikası Genel Başkanı Derviş Boyoğlu sabah direniş yerine gelmek üzere yola çıktığı sırada devletin kontra çeteleri tarafından kaçırıldı. Tehdit edildi, direnişi bırakıp gitmesi için zorlandı.

İşçiler direnişin başladığında şunları söylemişlerdi: "Biz bu direnişi kazanmak için çıktık kavgaya. Bunun öneminin ve zorluklarının farkındayız İleriki süreçlerde bize saldırı da olacak, belki açta kalacağız ama kazananana kadar direneceğiz." Direniş başlayalı 3.5 ay oldu, geline süreç söylediklerinin açık bir resmini sergiliyor.

Tehditler şantajlar işçileri yıldırmadı ve yıldırmayacak. Saldırlara karşı işçiler şöyle diyorlar: 107 gündür direniyoruz, bugüne kadar bir sürü zorluklarla karşılaştık. 4 gündür gözaltına alınıp çıkıyoruz alıştık artık. Direnişi bırakmaya hiç niyetimiz yok 107 gündür boşuna direnmiyoruz bugüne kadar tavrımızdan ödün vermedik bundan sonra da vermiyeceğiz.

Polisler bize yaptığımızın suç olduğunu söylüyorlar direniş yerine gelmeye devam edersek daha kötü şeyler yapacaklarını (işkenceyi kast ediyorlar her halde) söylediler. Ama patronun içeride kaçak işçi çalıştırdığını bildikleri ve bu yasalara aykırı olduğu halde ona kıllarını bile kıpırdatmıyorlar (Ceplerini doldurmuşlardır her halde). Bizi ise hergün gözaltına alıyorlar. Son olarak sınıf dostlarımıza şunları söylüyoruz, bu direniş sadece bizim değil işçi sınıfının ve emekçilerin kavgasıdır. Bu kavgaya sahip çıkmalısınız. Biz tüm sınıf dostlarımızı yanımızda görmek yanımızda hissetmek istiyoruz.

Biz Kızıl Bayrak okurları olarak direnen Siwisscard işçilerinin her koşulda yanlarında olduğumuzu bir kez daha gazetemiz aracılığıyla belirtiyoruz.

**Zafer direnen işçilerin olacak!
Kurtuluş yok tek başına ya hep
beraber ya hiç birimiz!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!**

10.04.1999 tarihinde saat:12:00'de faşist saldırılara karşı Swisscard işyeri önünde bir basın açıklaması düzenlenecek.

Kızıl Bayrak: 4 gündür sürekli olarak gözaltına alınıp bırakılıyorsunuz. Bu baskılar hakkında ne düşünüyorsunuz?

İşçi: Direniş devam edeceğiz. 107 gündür boşuna direnmiyoruz.

Kızıl Bayrak: Polisin tutumu nasıldı bu gözaltılarda?

İşçi: Direnişi bırakmamızı, sonunda sabıkalı olacağımızı söylüyorlar.

Kızıl Bayrak: Gözaltına alınma gerekçeniz nedir?

İşçi: İşçi servislerini taşıyıp, yumurta atmak.

Kızıl Bayrak: Siz bu suçlamaları kabullendiniz mi peki?

İşçi: Hayır kabul etmedik.

K.B: Sizi yönelik bu saldırıların ardından şimdi bir de Sendikamızın Genel Başkanı kaçırıldı? Olay nasıl gelişmiş, bilgi edinebildiniz mi?

İşçi: Sabah saatlerinde direniş yerine gelirken yolda devletin sivil polisleri tarafından kaçırılarak Sultanbeyli ormanına götürülmüş.

K.B: Neler yapmışlar peki?

İşçi: Üç saat boyunca tehdit edilmiş.

K.B: Ne gibi tehditler bunlar?

İşçi: Direnişi bırakmalarını, aksi taktirde ailesine zarar geleceğini söyleyerek tehdit etmişler. Öğlene doğru bizim yanımıza geldi.

K.B: Ailesine ayrıca bir tehdit var mı?

İşçi: Sadece telefonla tehdit ettiklerini biliyoruz.

K.B: Siz bu baskılara karşı neler yaptınız? Bundan sonra direnişiniz nasıl devam edecek?

İşçi: Siyasi partileri tek tek gezerek (ÖDP, CHP, DSP) yardım istedik.

Kızıl Bayrak: Cevapları ne oldu?

İşçi: Ellerinden gelen herşeyi yapacaklarını söylediler.

K.B: Konuya ilişkin söylemek istediğiniz başka neler var?

İşçi: 10 Nisan '99 Cumartesi günü saat 12:00'de işyeri önünde basın açıklaması düzenleyeceğiz. DISK'e bağlı bazı sendikalar da katılacaklar. Ayrıca siyasi partiler de katılacaklarını belirttiler.

K.B: Kamıoyuna iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

İşçi: Bütün sınıf dostlarından destek bekliyoruz. Onları yanımızda görmek istiyoruz.

Teşekkür ederiz.

Kızıl Bayrak Kartal

Emperyalizmin Balkanlaştırdığı Yugoslavya

Yugoslav Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşundan kısa bir süre sonra Tito'nun YKP'si Marksizmi, sosyalizmi "yeniden yorumlamak", "halkın tam katılımını sağlamak" teorileriyle sosyalist inşayı bir kenara bıraktı ve sosyalist blokun dışında kaldı. Bu aynı zamanda "kapitalist olmayan üçüncü yol" revizyonist teorisine kayarak, gerçekte kapitalizmi yeniden inşa sürecini başlatmak anlamına geliyordu. Nitekim kapitalizme rotayı çeviren Tito'nun YKP'si emperyalizmle "bağımsız" ilişkiler geliştirmeye başladı. Yugoslavya Federasyonu her ne kadar Doğu Bloku'ndan ayrı davranmaya çalışsa da, '89 çöküşüyle yaşanan Doğu Avrupa'daki gelişmelerin dışında kalamadı. Yaşanan çözülmeye birlikte Yugoslavya'nın federatif yapısı kaybedildi.

Balkanlar, 19. ve 20. yüzyılda çatışmaların yer yer durularak belli bir süreklilik gösterdiği bir bölge oldu. Balkanların önemi; hem Asya-Avrupa arasında bir geçiş bölgesi olması, hem kıyı şeridi oluşu, hem de 19. ve 20. yüzyılın gelişen Avrupası'na dahil olmasıyla kendini gösteriyor. Bir diğer yönü ise, çok sayıda ulusu, etnik kökeni bağrında taşıyor olmasıdır. Örneğin ikinci paylaşım savaşının ardından Yugoslavya Halk Cumhuriyeti, 6 ayrı ulusun bağımsız, demokratik bir federasyon kimliği kazanarak kuruldu.

İkinci emperyalist savaşın sonlarında (1945) Kızıl Ordu faşist orduları püskürtüp Doğu Avrupa'ya açıldığında, diğer Doğu Avrupa ülkelerinin yanında Yugoslavya da bağımsızlığını kazandı ve bu ülkede de Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Yugoslavya'nın kuruluşunda Tito önderliğindeki Yugoslavya Komünist Partisi (YKP) en etkin rolü oynadı. Cumhuriyet, federal bir yapıyla Sırbistan, Hırvatistan, Slovenya, Bosna-Hersek, Makedonya ve Karadağ cumhuriyetlerinden oluşuyordu. Bunun yanında Sırbistan içinde, Kosova bölgesine, karma bir etnik yapısı olması dolayısıyla, otonom-özerk bölge statüsü verildi. Halk demokrasisi, bölgede yüzyıllardır dinmeyen çatışmaları dindirmişti.

Yugoslav Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşundan kısa bir süre sonra Tito'nun YKP'si Marksizmi, sosyalizmi "yeniden yorumlamak", "halkın tam katılımını sağlamak" teorileriyle sosyalist inşayı bir kenara bıraktı ve sosyalist blokun dışında kaldı. Bu aynı

zamanda "kapitalist olmayan üçüncü yol" revizyonist teorisine kayarak, gerçekte kapitalizmi yeniden inşa sürecini başlatmak anlamına geliyordu. Nitekim kapitalizme rotayı çeviren Tito'nun YKP'si emperyalizmle "bağımsız" ilişkiler geliştirmeye başladı.

Yugoslavya Federasyonu her ne kadar Doğu Bloku'ndan ayrı davranmaya çalışsa da, '89 çöküşüyle yaşanan Doğu Avrupa'daki gelişmelerin dışında kalamadı. Yaşanan çözülmeye birlikte Yugoslavya'nın federatif yapısı kaybedildi. Ulusal ve etnik çatışmalar tekrar başgösterdi. Önce Bosna-Hersek'te Sırp ve Hırvat milliyetçiliğinin etnik temizliği, "emperyalizmin barışı"yla sözde noktalandı. Sonra sıra Kosova'ya geldi. Emperyalizmin oyunlarırla oluşturulan süreç işliyor ve emperyalistlerin "barış"ı için ortam hazırlanıyor.

Kosova 1989'a kadar Sırbistan'a bağlı özerk statüde bir bölge. Yaklaşık 11.000 km yüzölçüme ve 2 milyon nüfusa sahip. Sırbistan, Makedonya, Karadağ ve Arnavutluk'a komşu. Nüfusunun %73'ü Arnavut.

Kosova'ya değinirken en çok dikkat edilmesi gereken bölge Makedonya'dır. Kosova sorunu dünya gündemine geldiğinde emperyalistler Kosova'daki insanlık dramına timsah gözyaşları dökerlerken, Makedonya'ya işaret ediyorlardı. NATO şu an Makedonya'da 13 bin asker konuşlandırmış durumda. Emperyalistlerin Makedonya'ya dikkat çekmeleri hiç de boşuna değil.

Makedonya'nın %25'i Arnavut. Bu Arnavut azınlıkla Üsküp (Makedonya) yönetimi sürekli sürtüşme halinde. Zaman zaman Arnavut azınlıkla Makedon polisi arasında çatışmalar yaşanabiliyor. Azınlık durumundaki Arnavutların siyasal partisi özerklik istiyor. Makedonya'da diğer bir denge unsuru Bulgaristan yanlıları. Bunlar, Makedonlarla Bulgarların aynı ulus olduklarını ve uzun vadede bu ülkenin Bulgaristan'a katılmasını savunuyorlar. Bir diğer siyasal yapılanma ise, Yugoslavya ile tekrar bir federasyon çatısında birleşmeyi savunuyor. Tüm bunlara işsizliğin üst boyutta, ekonominin felç durumunda oluşu eklenirse, bu ülke çatışma ve savaşın yayılması dinamiklerini fazlasıyla içinde barındırıyor. Tabii ki Kosova'ya yakınlığı ve Kosovalı Arnavutlarla ulusal

yakınlıkları, bölgeyi Kosova sorununun en önemli açılım noktası durumuna getiriyor.

Olaylar kronolojisi

Kosova krizinin Balkanlar'daki emperyalist it dalaşı içinde yakın tarihçesi şöyledir:

- * 1990: Belgrad yönetimi Kosova'daki Arnavut siyasal kurumları feshetti.
- * 1991: Kosova'da yapılan gizli referandumda Arnavutlar Kosova Cumhuriyeti'ni ilan etti.
- * 1992: Eyalet Meclisi seçimi yapıldı. Kosova Demokratik Birliği çoğunluğu aldı. Lideri İbrahim Rugova devlet başkanı oldu. Belgrad yönetimi bunu yasadışı ilan etti.
- * 1995: Eski Yugoslavya'daki çatışmaları bitirerek emperyalist hegemonyanın önünü düzleyen ve aynı zamanda da Kosova

sorununu bahane edip işgal yapmak için uygun ön koşulları oluşturacak olan Dayton Anlaşması imzalandı.

* 1996: Kosova Kurtuluş Ordusu (UÇK), Sırp hedeflerine yönelik bir dizi bombalamayla ortaya çıktı.

* Mart 1998: Kosova Demokratik Birliği, Kosova'nın iki yıl süreyle BM koruması altında alınmasını teklif etti.

* Şubat 1999: Çatışmalar kızıştı. BM tarafından oluşturulan Temas Grubu, Sırp tarafını masaya davet edip, dayatılan koşulları kabul etmediği takdirde bölgeye NATO işgal kuvvetlerin sevk etmenin meşruiyetini bulma hesabıyla, Rambouillet zirvesini düzenlendi. Zirveden BM ve NATO istediğini bulamadı. İşgalin dayanaklarını yaratma ikinci zirveye bırakıldı.

* 17 Mart 1999: Kosovalı Arnavutlar adına ikinci tur görüşmelere katılan UÇK temsilcileri emperyalist Temas Grubu'nun planını kabul etti. Görüşmeleri bitirerek tavsiye almak üzere Washington'a hareket etti. Sırp tarafı Temas Grubu'nun planını kabul etmedi. Böylece NATO'ya saldırı fırsatı doğdu.

* 24 Mart 1999: NATO Yugoslav hedeflerine kapsamlı bir hava harekati başlattı. Kosovalı Arnavutların göçü hava hareketiyle birlikte 500 bini buldu.

* Yunanistan, NATO'nun Kosova operasyonuna katılmayacağını açıkladı.

* NATO kara hareketini tartışmaya başladı.

* Güç kullanımına baştan beri karşı olan Rusya, NATO'ya karşı sert bir açıklama yaparak Adriyatik'e savaş filosu gönderdi.

* Kosovalı Arnavutların siyasal temsilcilerinin hemen tamamı emperyalist işgale umut bağlayarak safını tutmuş durumda. UÇK tüm umutlarını NATO kara birliklerine bağlamış bulunuyor. UÇK yetkilileri Washington'la sürekli temas halinde. UÇK militanlarının silah ve giysilerinin ABD ve Almanya tarafından karşılandığı artık aleniyet kazanmıştır. Yani Kosovalı Arnavutlar BM, NATO, Temas Grubu, ABD, CIA ve daha ne kadar emperyalist katil varsa şimdi tamamını "barış güvercini" olarak görüyorlar.

F. Özgür

Emperyalist savaş ve devrimci görevler

Sınıf devrimcileri, emperyalist haydutluğa karşı enternasyonalist bir tarzda işçi-emekçi barikatlarını örmek için azami düzeyde çaba sarfetmelidirler. "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!", "NATO'ya ve ABD emperyalist haydutluğuna son!" şiarları öne çıkartılmalıdır.

Her 1 Mayıs, burjuvazinin sınıfa saldırısının en öne çıkmış yanları karşısında, sınıfın karşı tutumunun sergilendiği gündür. 1 Mayıs, burjuvazinin savaş tercihinin, savaş hali uygulamalarının, savaş ekonomisinin karşısına çıkmanın bir olanağıdır. "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" sloganının bugünkü anlamı budur.

Balkanlarda savaş batağı

Savaş Türk, Kürt, Boşnak, Hırvat, Sırp, Arnavut, Arap, Yahudi tüm milliyetlerden işçi ve emekçiler için ayrımsız bir yıkımdır. Her ülkede sermayedarların çocukları askere gitmezken, işçi-emekçilerin çocukları zorla askere alınır. Sermayedarlar hızla savaş bölgesi dışındaki hazır barış ve huzur bölgelerine yerleşir. İşçi ve emekçiler ise, yıkılmış konutlarından kalan eşyalarıyla ateş altında dağ-bayır zorunlu göçe tabi tutulur. Sermayedarlar zorunlu ihtiyaç maddeleri satışından aşırı kârla savaş vurgunları vurur, işçiler karneyle yaşamla ölüm arasında gider gelirler. Savaş işçi-emekçiler için ölümcül bir batakıdır. Burjuvalar, faşistler, katliamcılar ise bu bataklıkta ölen işçi ve emekçilerin cesetlerine basarak yükselirler. Bu bataklıktan kurtulmak için işçi ve emekçiler birleşip sermayedarların ve savaş yanlılarının başını ezmelidirler.

Kosova'ya ve Yugoslavya'ya alçakça bombalar yağdıran NATO ve ABD emperyalizmi, Balkanlar'ı işgale hazırlanırken bir batağın içine girdi. Burada emperyalist savaş ve ölüm makinesi NATO ordusunun Yugoslavya karşısında yer yer içine düştüğü acizlikten ya da Rusya'nın sahte tehditlerinin son halkası olarak Adriyatik Denizi'ne savaş gemilerini yollama kararından bahsetmiyoruz. Bu iki ülkenin burjuva-şoven yöneticilerinin dirençleri, gerçekte Sırp ve Rus halklarının anti-emperyalist dirençlerinin bozulmuş bir yansımasından ibarettir. NATO bombardımanı "akıllı" silahlarla bir kez daha askerlerden çok sivilleri katlederken, Yugoslav emekçi halkları çalan sirenler arasında NATO ve ABD karşıtı protesto gösterilerini

korkusuzca sürdürüyorlar.

Yugoslav yönetimi halkın bu anti-emperyalist öfkesini bildiğinden, televizyonda komünist partisinin faşizme karşı örgütlediği partizan savaşının filmlerini gösteriyor. Rusya ise, NATO haydutluğuna karşı kızıl bayraklarla sokağa dökülen işçi-emekçi gösterilerine sahne olan ülkelerin başında geliyor. Yeltsin, herşey bir yana, ABD haydutluğunu sessizce izlerse, bu öfkenin kendisine döneceğini biliyor. Bu iki ülkenin şoven-milliyetçi yöneticileri de bu anti-emperyalist gösterilere demagogik olarak sahip çıkmak zorunda kalıyorlar. Nitekim Rusya, IMF kredilerinden daha büyük bir pay dışında, bu gövde gösterisinden pek de somut bir kazanım beklemiyor. Bu iki ülkenin dirençlerini kıracak olan, ne NATO'nun siyasal kararlılığı ne de askeri gücüdür. Kendi halklarının tepkilerinin büyümesi ve kontrolden çıkmasıdır. Korkuları gerçekleştince, ne büyük Rus ne de büyük Sırp gururunu hatırlayacaklar, emperyalizmin ayaklarına kapanarak gönüllü uşaklık isteyeceklerdir.

ABD bu savaşa ne Sırp'ları dizginlemek, ne de Kosova'yı kurtarmak için girişmiştir. Savaş ABD-NATO işgal güçlerinin bölgede konumlanması, bunun meşrulaştırılması ve tüm Balkan halklarına gözdağı vermek içindir. Nitekim, ABD, NATO ve BM gücü adı altında şimdiden Makedonya ve Bosna-Hersek'te işgal gücü bulundurmaktadır. Yunanistan'dan İtalya'ya kadar bir dizi ülkede yapılan kızıl bayraklı ve orak-çekici militan kitle gösterileri, NATO'ya rahat hareket edemeyeceğini göstermektedir. Yunanistan bir yana, Almanya, Norveç, Portekiz gibi üye ülkelerin, ilk gösteriler ve askeri tereddütlerden sonra kaygılanı belirtmeleri, yeni NATO üyesi Çek, Polonya ve Macaristan'ın sessizliği, bunun ilk işaretleridir. İlk askeri kayıpların tüm NATO ülkelerinde protestoları güçlendirmesi hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.

Savaşın en ağır yıkım ve acısını Sırp ve Arnavut halkları çekmektedirler. Bu halkların düşmanları, ABD emperyalizmi ve Sırp gericiliğidir. Balkan halklarının emperyalizme ve faşizme karşı geçmişte verdikleri mücadele özgürlüğü, kardeşliği ve barışı getirdi. Özgürlüğün, kardeşliğin ve barışın güvencesi birleşik sosyalist Yugoslavya oldu. Gelecekte de kalıcı barışı sağlayacak olan Birleşik Sosyalist Balkan Federasyonu olacaktır.

Türkiye savaş bataklığında debeleniyor!

Giderek daha iyi anlaşılıyor ki; Türkiye burjuvazisi yapısal krizine gününbirlik çözümlerin yetmediğini görmektedir. Böylece riskli ve tehlikeli bir çözüme, savaşa dayalı bir dış politika kumarbazlığına yönelmektedir. Sırp halkına karşı bir düşmanlık yaratmak için binbir yalana başvurmaktadır. Ecevit ve DSP, "ulusal solculuk" adına NATO ve ABD askeri yerine Türk ve Kürt işçi ve emekçilerinin çocuklarını ölüme göndermek istemektedir. Tüm düzen partileri Yugoslavya'nın yıkılıp yıkılmasına destek vermektedirler. İşçi ve emekçi çocuklarının üzerinden kumar oynamakta, emperyalist efendilerine asker ve para transferiyle de uşaklıklarını göstermektedirler. Mamak'ta bekletildiği söylenen kara birliği buzdağının

sadece görünen kısmıdır. Türk burjuvazisi, Yugoslavya'da milletleri birbirine kırdıran gerici çatışmalara daha '90'ların başından beri ilgi göstermiştir. Kontr-gerilla uzman ve casuslarıyla sürece müdahale etmiştir. BBP gibi sivil-faşist uzantılarıyla da Bosna savaşının çıkmasında kışkırtıcılık yapmıştır.

Susurluk öncesi kontr-gerilla aygıtı üzerinden gayri-resmi olarak yapılan müdahaleler, Susurluk sonrası sözde temizlik kampanyaları çerçevesinde bizzat hükümet ve ordu tarafından yürütülmeye başlandı. Bu, kontr-gerilla örgütünden kontr-gerilla cumhuriyetine evrilisini hala sürdürdüğünün bir göstergesiydi. Bu politikadaki ısrar Balkanlar'dan Kafkasya'ya, Ortadoğu'dan Orta Asya'ya her yerde ABD emperyalizminin çıkarları için yüzbinlerce işçi-emekçi çocuğunun kanına girilmesinin zeminini düzlüyor. Herşey bir yana, silahlanma harcamalarındaki olağanüstü artışın kendisi bile, yeni dönemde, Türkiye'nin ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda savaşa dayalı dış politikada ısrarlı olacağını gösteriyor.

Savaş hali uygulamaları gündemde

Sermayenin faşist diktatörlüğü, Mart-Mayıs kitle hareketliliği sürecini, terörünü olağanüstü arttırarak karşıladı. Bu her yılın Mart-Mayıs hareketliliği sürecinin özelliği olmakla birlikte, bu yıl kendine özgü farklı yanlar da taşıdı. Gösteriler engellenmeye çalışıldı. Engellenemediği koşullarda ise sermaye devleti azgınca saldırdı. Newroz eylemleri sırasında 8 binden fazla kişinin gözaltına alınması bile devlet terörünün ne denli yoğun olduğunu göstermekteydi. Devlet terörünün bu denli yaygınlıkla kullanılmış olması, sermaye devleti açısından bir dizi başka gelişmenin ifadesiydi.

Birincisi, devlet kontr-gerilla eylemleri ile kitlelere dönük katliamlara girişti. Bazı küçük-burjuva akımların ve ulusal hareketin sorumsuz bireysel eylem tarzı, sermaye devletine provokasyon girişimlerinde kolaylık sağladı. Teröre karşı mücadele adı altında toplum önce terörize edildi, ardından İstanbul başta olmak üzere ülkenin dört bir yanında fiili savaş hali uygulamaları gündeme getirildi.

İkincisi, sermaye devleti, ülke çapında polise vur emri genelgesi yayımlayarak, yeniden yargısız infazları gündeme getirdi. Sermaye basını da yargısız infazları meşrulaştırmaya çalıştı. Bu süreç, İller İdareleri Yasası ve basında NATO talimatıyla kurulduğu ilan edilen Kriz Yönetim Merkezleri uygulamalarının sokağa yansıyan yüzüydü. Sermaye devleti ABD çıkarlarını korumaya dönük olarak içeride devlet terörünü ve siyasal gericiliği tırmandırırken, dışarıda ise savaş politikalarını gündeme soktu.

Daha önemsiz gibi görünen, ama gerçekte yeni savaş hali uygulamalarının ilk örnekleri olduğundan göze çarpmayan ve önemi anlaşılamayan iki olguya daha değinmeliyiz.

Limiter-İş eğitim uzmanı devrimci sendikacı Süleyman Yeter'in İstanbul TEM tarafından gözaltında işkenceyle katledilmesi iki olguya kesişti. Birincisi,

son dönemde işkencede yargılanan polislerin fiilen görev başında kalışının meşrulaştırıldığı gerçeğidir. Nitekim işkenceciler, sermaye devleti adına "gerekiyordu, yaptım" diyecek kadar pervasızlaştılar. Ceza almak bir yana, terfilerle ödüllendirildiler.

Tam bu noktada, ikinci bir olgu olarak, basında işkenceyi belli düzeylerde yasallaştırmayı amaçlayan haberler yayınlanmaya başladı. Sermaye basını, İsrail'i örnek göstererek, "kitlel katliamlara neden olabilecek girişimleri" engellemeyi gerekçe göstererek işkenceyi yasallaştırma doğrultusunda kamuoyu oluşturmaya çalıştı. Bilindiği gibi İsrail'de hafif fiziki ve tam psikolojik işkence, yasal ve serbesttir. Tek şartı ise, sanığın kitlel ölüm ihtimali ile ilgili bilgi sahibi olması ihtimalinin varlığıdır.

Bu, devletin kitle ölümlerine yönelik kontr-gerilla saldırılarının zamanlaması ile fazla rastlantısal bir kesişmeyi de işaretliyor. Anlaşılan o ki, MOSSAD ajanları kendi devlet terörü ve kontr-gerilla tecrübelerini panellerde, basında ve doğrudan işkencehanelerde dikte ettirmeye başlamıştır. Türkiye'nin ABD emperyalist efendisinin dışında yeni bir yönetici memuru başına geçirdiği ve Türkiye-ABD-İsrail Bloku'nun askeri işbirliğinin ötesinde bir içerik taşıdığı ortaya çıkmaktadır. İsrail'in meclis kararıyla Filistinli çocukların kollarını kırmasına benzer bir şekilde, savaş hali uygulamaları ile bütün işkencelerin Türkiye'de de gündeme getirilmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Bir diğer dikkat çekici gelişme ise Newroz eylemleri vesilesiyle direnişçi Tuzla Deri işçilerinden 52'sinin tutuklanmasıdır. Devlet terörünün binlerce gözaltı ve yüzlerce tutuklama furçasından farklı olarak terör sınıfa yönelmiş, böylelikle işçi sınıfının politik hareketlilik ihtimaline karşı önden bir gözdağı verilmiştir. Tuzla Deri işçileri bugün sınıfın en ileri bölüklerinden biridir. Sermaye devleti Şubat'ta TİS'e yönelik baskıları aşan bir tarzda polis ve hukuk terörünü uygulamıştır. Tam da bu aynı evrede polis ve hukuk terörü etkisini gösterdi. HİSSP, Türk-İş'in satış sözleşmesi ihtimaline karşı uyarı eylemlerini salonlara hapsetti ve terörün ne tür bir korku yarattığının kötü bir örneğini oluşturdu.

Sermaye dışarıda savaş tercihini, içeride savaş hali uygulamaları ile tamamlamaktadır. Resmi savaş hali uygulamaları, grevlerin ertelenmesinden sokağa çıkma yasağına kadar, burjuvaziye bir dizi yasal önlemi kullanma kolaylığı sağlamaktadır. Öte yandan bu saldırıların, Süleyman Yeter'in işkence sırasında öldürülmesinde olduğu gibi, militan ve politik açık kitle eylemlerine yol açtığı da unutulmamalıdır.

Savaş ekonomisine geçiş: "Buğday yerine helikopter"!

Emperyalizme bağlı Türkiye kapitalizmi, sistemin krizini iki kat daha ağır yaşıyor. Emperyalizme bağımlılık, tütün, pamuk, şeker pancarı üretimini, hayvancılığı, KİT'leri, ağır sanayiye, madenciligi, hizmet sektörünü, sosyal güvenlik sistemini, enerji üretimini ve dağıtım ağını yıkıma uğratmaktadır. KİT'ler özelleştirmelerle peşkeş çekilmektedir.

Tekelci burjuvazi ekonomide de savaş hali uygulamalarını gündemleştiriyor. Yapısal krizlerin yanısıra savaşların faturasını da işçi emekçilere yikmayı hedefliyor.

Son süreçte yaşanan bir dizi iç ve dış politik gelişmenin yoğunluğu,

savaş ve krizin faturasının işçi ve emekçilere yüklenmesini maskeleydi.

Bunların belli başlı örnekleri şunlar oldu:

Birincisi, kamu TİS'lerinin satılmasıdır. Her bir kamu işçisinin bir milyar lira kaybına neden olan eşel-mobil sisteminin kaldırılması şöyle dursun, sendikal ihanet şebekesi esnek çalışmaya da evet dedi. Bu, aynı zamanda sendikasılaştırmanın da önünün açılması demektir.

İMF heyeti ise seçimden sonra geleceğini ve kendi deyimiyle bir "şok paket" uygulaması dayatacağını ilan etti. Yine aynı günlerde İMF'nin hükümetlerle anlaşmalarının gizli kaldığı ve ancak on yıllar sonra açıklanacağı basına yansdı. Aslında basın, gizli olanı açıklamış ve önden ilan etmiş oluyordu. Bu şok paketin de öncesinde, 2003'e kadar her dört kamu emekçisinden üçünün işsiz kalacağına dair plan açıklanıyor; tütünde ise baş fiyat ilanı, yeni bir yıkım sürecini işaretliyordu.

İkincisi; uluslararası tahkimin TÜSIAD tarafından savunulması, serbest bölgeler adıyla bunun parça parça hayata geçişinin hızlanması, 22 serbest bölgenin ardından serbest bir Karadeniz ve serbest şehirler gibi yeni adımlar atılmasıydı. Emperyalist hukuk, hem ekonomide hem de siyasal planda, kendisini sınırlandıracak tüm biçimsel engelleri ortadan kaldırmaya yönelmiş bulunmaktadır.

Üçüncüsü; emperyalizmin enerji işkolunun özelleştirmesi ile tüm enerji üretim merkezleri ve iletişim ağlarını kontrol etmeye hazırlanmasıdır. Türkiye, Bakü-Ceyhan hattının kendisini "büyük devlet" yapacağı şöyle dursun, kendi elindeki enerji sektörünün denetimini dahi kaybediyor.

Son olarak; Türkiye savaş malzemelerine ortak üretim yolu ile orta vadede sahip olmak yerine, peşin para ile derhal satın almaya yöneliyor. Silahlanma harcamalarının artışında bu aceleci tarzın ne anlama geldiği, bir yıl önce belirsizdi. Suriye, Yunanistan ve Kosova'ya dönük savaş politikaları, bu belirsizliği ortadan kaldırmaktadır.

Türkiye '80'lerde tarım ürünlerinde ithalata ihtiyaç duymayan 7 dünya ülkesinden biriydi. Bulgaristan'a elektrik satmakla övünüyordu. Bugün ise buğday ve elektriği ithal ediyor. Türkiye burjuvazisi enerji ve tarımı yıkımdan kurtarmaya dönük yatırımlar yapmak yerine helikopter alımını tercih ediyor. Savaş ekonomisinin sloganı, "buğday yerine helikopter" alımı olarak şekillenmiş oluyor.

1 Mayıs '99: Burjuvazinin savaş tercihinden ve sendikal ihanetten hesap sorma günü

Sınıf devrimcileri, emperyalist haydutluğa karşı enternasyonalist bir tarzda işçi-emekçi barikatlarını örmek için azami düzeyde çaba sarfetmelidirler. "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizme gelecek!", "NATO'ya ve ABD emperyalist

Aydınlık ve Cumhuriyet'in "devrimci ordusunun" ilk işi, ABD emperyalizminin göbeğinde bulunduğu NATO müdahalesini kayıtsız şartsız desteklemek oldu. "Devrimci ordu" bununla da yetinmeyip, F-16'ları Balkan halklarının başına bomba yağdırсын diye, NATO'nun denetimine sundu. Ayrıca İP'in "sol güç birliği" içinde tanımladığı Ecevit'in DSP hükümeti de, ABD emperyalizminin yüksek çıkarları için kara hareketına hazır olduğunu ilan etti.

Böylelikle bir kez daha, Balkan halklarına saldırı çerçevesinde, *Aydınlık*'ın "devrimci ordu" tanımlaması tuzla buz oldu. İP, bu süreçte şaşkınlığını gizleyemeyerek, Ecevit ve Genelkurmay'ın "takiye" yaptığını iddia edecek kadar zavallılaştı. Böylece İP'in "herşey D. Güreş ve T. Çiller çetesinin başının altından çıkıyor" yalanı da ortaya çıkmış oldu. Gerçek olan ise, sermaye iktidarının tüm kurumlarının emperyalizme kölece bağımlılığının bir kez daha kanıtlanmasıdır.

haydutluğuna son!" şiarları öne çıkartılmalıdır.

Her 1 Mayıs, burjuvazinin sınıfa saldırısının en öne çıkmış yanları karşısında, sınıfın karşı tutumunun sergilendiği gündür. 1 Mayıs, burjuvazinin savaş tercihinin, savaş hali uygulamalarının, savaş ekonomisinin karşısına çıkmanın bir olanağıdır. "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" sloganının bugünkü anlamı budur. Sınıfın politik bağımsız tutum alışının bugünkü karşılığı ancak böyle ifadesini bulabilir.

Buna karşın sınıfın bağımsız tutumu ancak onun örgütsel bağımsızlığının elde edilmesi ile başarılabilir. Sendika bürokrasisi, her 1 Mayıs'ta olduğu gibi, sınıfı bağımsız politik tutum almaktan alıkoymaktadır. Sendika bürokrasisinin her 1 Mayıs'taki tutumu bu yıl TİS satışıyla pekiştirilmiştir. Dolayısıyla komünist işçi partisi, sınıfın saflarında sendikal bürokrasiye karşı oluşmuş öfke birikimini ateşlemelidir. Komünistler sınıfın bağımsız politik tutumunu geliştirmek, örgütlü ve militan mücadeleyi yükseltmek, sınıfın devrimci 1 Mayıs'ını örgütlemek için azami çabayı sarfetmelidirler.

Sendika bürokrasisi sermayenin savaş ve kriz ekonomisinin gereklerine uymakta, IMF sendikacılığı yapmakta, satış sözleşmeleri imzalanmaktadır. Devrimci sendikacılar işkencede öldürülürken büyük bir aymazlıkla sessiz kalmaktadır. Savaş hali uygulamalarını açıkça desteklemektedir. Son olarak emperyalist savaş yokmuş gibi davranarak, tam da emperyalizmin çıkarlarını koruyan bir tarzda sendikacılık yapmaktadır.

Sınıf devrimcileri, sınıfın politik bağımsızlaşmasına paralel olarak işçi platformlarının oluşturulması için çalışacak ve böylelikle örgütsel bağımsızlaşmayı zorlayacaklardır. Geçen yılın 1 Mayıs hazırlık

çalışmalarının deneyimleri bu gözle incelenmeli, yaygınlaştırılmalı ve derinleştirilmelidir.

Bu yıl ise çalışmanın olanakları geçen yıla göre çok daha fazladır. Zira 18 Nisan seçimleri, buna paralel bağımsız sosyalist seçim platformu, bu 1 Mayıs çalışmasını besleyecek önemli bir olanaktır. 18 Nisan'a yönelik seçim çalışmalarımızla 1 Mayıs çalışmamız birleştirilmeli, sözgelini seçim irtibat büroları, işçi platformlarının irtibat bürolarına çevrilmelidir. Kurulan her işçi platformu hem bölgesindeki sınıf hareketine, hem seçime, hem de 1 Mayıs'a ortak bir müdahale platformu olmalıdır. Sendikal muhalif mevziler ve devrimci güçler, olabildiğince böyle bir çalışma ekseninde birleştirilmelidir.

Emperyalist savaş politikalarından ve sendikal ihanetten hesap sor!

Sınıf devrimci 1 Mayıs'ı için bağımsız işçi platformlarında örgütlen!

Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!

Ordu,düzen partileri ve medya: Burjuvazinin kurumları emperyalizmin hizmetinde

Ordunun siyasal yaşama müdahalesi
1960 darbesinden sonra oluşturulan
MGK eliyle daha dolaysız olarak
yürütülmeye başlanmıştır. MGK,
ordunun burjuva siyaset alanına
hakimiyetinin bir adımıdır. Hükümet
kurduran, hükümet düşüren,
seçimlerin yapılıp yapılmayacağını
belirleyen, çizdiği sınırların dışına
çıkıldığında “balans ayarı” ile hizaya
getiren MGK ve onun arkasındaki
gerçek güç olan ordudur. Önümüzdeki
dönem IMF ve Dünya Bankası,
sömürü ve soygun politikalarını daha
kararlı uygulayacak güçlü bir hükümet
istemektedir. Seçimlerin yapılıp yeni bir
hükümetin kurulması emperyalizmin
de çıkarınadır. Burjuva siyasetçiler
arasındaki it dalaşına son vermeye,
Genelkurmay Başkanı’nın iki cümlelik
“seçimler yapılsın, 312. madde
kaldırılmasın” açıklaması yetebilmiştir.

NATO, BM Güvenlik Konseyi’nden karar çıkartmaya gerek bile duymadan Yugoslavya’ya saldırdı. Bu saldırı, ABD emperyalizminin Ortadoğu’dan sonra Yeni Dünya Düzeni çerçevesinde Balkanlar’ı düzenleme hareketidir.

Türk burjuvazisi ise, bu emperyalist saldırıya “soydaşlarımızın ve müslüman halkın katledildiği” bahanesiyle katıldı.

Körfez savaşı sırasında Irak’taki müslüman halkının üzerine tonlarca bomba yağdırılırken efendisi emrinde savaşa hazırlanan aynı Türk burjuvazisi değil miydi? Kendi ülkesindeki ABD üslerinden kalkan uçakların Irak’ı bugün bile bombalamasına sesini çıkarmadığı gibi, toplumsal basınçla İncirlik Üssü’nü denetlemeye giden ordu görevlilerinin kapıdan bile sokulmamasına sesini çıkarmayan aynı Türkiye burjuvazisi değil miydi? 8 yıldır süren insanlık dışı ambargo sonucu ilaç ve beslenme yetersizliğinden ölen Iraklı çocukların karşısında emperyalist politikaları, hem de ekonomik çıkarlarına ters düşmesine, milyarlarca dolar zarar etmesine rağmen uygulayan aynı Türk devleti değil midir? Kosova’da Sırp gericiliğinin gerici haksız saldırılarına karşı durma adına yapılanlar tam bir ikiyüzlülük ve yalandır. Zira siyonist İsrail’le birlikte ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu’daki müslüman halklara karşı düşmanca politikalar izleyen yine bu aynı devlettir. O, din, milliyet vb. tarihsel ortaklıkları yalnızca yayılmacı politikalarının dayanağı yapma peşindedir.

50 yıldır ABD emperyalizminin Ortadoğu jandarmalığını İsrail’le birlikte utanç verici bir

yalakalık ve hevesle sürdüren Türk devleti, şimdi de Balkanlar’da aynı rolü üstleniyor. Böylece ABD emperyalizmine sadık uşaklığını bir kez daha kanıtlamaya çalışıyor. Son dönemde Kriz Yönetim Merkezi, Olağanüstü Hal’in genişletilmesi, fiili sıkıyönetim gibi iç savaş uygulamalarıyla evinin içini düzenliyor. Düzen cephesi, emperyalist saldırganlığı fırsat bilerek Cumhurbaşkanı’ndan Başbakan’ına, ordudan medyaya yine savaş çıkırtkanlığı yapıyor. Burjuvazi, Körfez Savaşı’nda olduğu gibi bugün de, içerde yaşadığı ekonomik, sosyal, siyasal sorunları dışa açılma ile aşmaya çalışıyor. Körfez Savaşı’nda bir koyup on alacağının hayallerini kurmuş, sonuçta zararla çıktığı bu savaşın faturasını ise işçi ve emekçilere ödetmişti. Emperyalizm yeni paylaşım savaşlarını bölgesel savaşlarla çözmeye çalışıyor. Türkiye burjuvazisi de bu savaşta alacağı aktif rol karşısında efendilerinin vereceği kırıntıların hesabını yapıyor. Bir yandan da içeride toplumsal muhalefete karşı yürüttüğü baskı, şiddet ve terör politikalarına, savaş hali uygulamaları ile meşruluk kazandırmaya çalışıyor. Seçimlerden sonra kurulacak hükümetin IMF’nin çok saldırı paketini uygulayabilmesi için uygun ortam hazırlanıyor. IMF’nin yeni dönem politikaları, sosyal güvenliğin tasfiyesi, istihdamın azaltılması sonucu işsizliğin artması, özelleştirme, sosyal hak gaspları, mezarda emeklilik, işçi ücretlerinin dondurulması, yüksek fiyat ve zamlar gibi hedeflere savaş ortamında çok daha rahat ulaşılacaktır.

ABD emperyalizminin en güvenilir dayanağı: Ordu

Ordunun siyasal yaşama müdahalesi 1960 darbesinden sonra oluşturulan MGK eliyle daha dolaysız olarak yürütülmeye başlanmıştır. MGK, ordunun burjuva siyaset alanına hakimiyetinin bir adımıdır. Hükümet kurduran, hükümet düşüren, seçimlerin yapılıp yapılmayacağını belirleyen, çizdiği sınırların dışına çıkıldığında “balans ayarı” ile hizaya getiren MGK ve onun arkasındaki gerçek güç olan ordudur. Önümüzdeki dönem IMF ve Dünya Bankası, sömürü ve soygun politikalarını daha kararlı uygulayacak güçlü bir hükümet istemektedir. Seçimlerin yapılıp yeni bir hükümetin kurulması emperyalizmin de çıkarınadır. Burjuva siyasetçiler arasındaki it dalaşına son vermeye, Genelkurmay Başkanı’nın iki cümlelik “seçimler yapılsın, 312. madde kaldırılmasın” açıklaması yetebilmiştir.

Ordunun burjuvaziyle birliği sadece ideolojik-siyasal yaşamla sınırlı değildir. Bundan daha temelli ve buna kaynaklık eden ekonomik bütünleşmedir. OYAK ordu-burjuva siyasetçileri-büyük burjuvazinin ekonomik birliğidir. Bugün üç büyük holdingten biri haline gelen OYAK,

1961 yılında ABD’nin önerisi ile kuruldu. OYAK ulusal ve uluslararası sermaye ile çeşitli iştirakler oluşturdu. Ordu sermayenin bir parçasıdır. Doğal olarak ekonomik ve siyasal yaşamda bir taraftır. Zaten tarihsel anlamda hiçbir ordu sınıflardan bağımsız olmamıştır. Egemen sınıfın diğer sınıflar üzerinde baskı ve zor aygıtı, devletin asli egemenlik aracıdır.

Türk devletinin savaş karşısındaki tutumu her zamanki gibi “kraldan çok kralcı” deyiimiyle açıklanacak niteliktedir. Yugoslavya’ya hava saldırısında Türkiye uçaklarının yer alması övünç kaynağı olarak açıklanırken, ABD başkanı Clinton’dan teşekkür bile aldılar. Olası kara hareketi için önce Başbakan Ecevit, sonra MGK “hazırız” açıklaması yaptı. Mamak’ta bir tümen hazır hale getirildi. Ordunun bu emperyalist müdahale karşısındaki tutumu da, bir parçası olduğu tekeli sermaye ve onun efendisi ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda olacaktı ve oldu.

MGK’nın ayaklarını oluşturan Kriz Yönetim Merkezi’nin yaygınlaştırılması ile iç savaş koşullarına göre konumlanan Türk devleti, emperyalist gericiliğin saldırganlığının da bir parçası durumundadır.

Faşist diktatörlüğün üzerindeki asma yaprağı: Parlamento ve düzen partileri

Sistemin bir bütün olarak çürümesinin kurumlarında da kendini açığa vurması doğaldır. Kitlelerde kendi seçtiği temsilciler tarafından yönetiliyor olduğu yanılsamasını yaratmak için parlamentonun varlığı sürdürülmektedir. İşlevi, gerçek iktidar gücü MGK’nın belirlediği kararları yasallaştırmak olan bu ahır; rüşvet, yolsuzluk, rant kavgaları, kişisel kariyer çatışmaları ile burjuvazinin gerçek yüzünü ortaya koymaktadır. Milletvekili pazarları, meclise yapılan koltuklardaki yolsuzluk, milletvekillerinin sahte kontratlarla kira yardımı alması gibi olaylar artık kimseyi şaşırtmıyor.

gereği böyle.

Sahibinin sesi medya da savaş çıgıllıkları atıyor

Yargı, yasama ve yürütmeden sonra dördüncü güç olarak tanımlanan medya da sermayenin ihtiyaçlarına göre yayın yapmaktadır. Hiçbir güç, özellikle de küçük bir azınlığın diğer kesimler üzerinde diktatörlüğü olan bir güç, iktidarını sadece zor aygıtlarına dayalı olarak sürdüremez. Ezilen kesimlerin bilincinin bulandırılması, kendi sınıflarının çıkarlarına

Sistemin temel kurumlarından burjuva siyasal partiler, kapitalizmin krizi koşullarında esneme olanaklarını tümünden yitirmiş olan burjuvazinin ve IMF'nin ekonomik politikaları doğrultusunda programlarını belirlemek durumundadırlar. 24 Ocak Kararları'ndan bu yana hükümetler değişmekte, ama ekonomik-sosyal politikalar aynı kalmaktadır. MGK-TÜSIAD hükümetleri, IMF patentli ekonomik politikaların uygulayıcısı durumundadırlar.

Bir seçim sürecinden geçiliyor olmasına rağmen burjuva siyasal partilerin hiçbiri işçi ve emekçilerin taleplerini demagojik anlamda bile doğru-dürüst dillendirmemektedir. IMF'nin istikrar programının mutlaka uygulanacağı bizzat hükümetler tarafından ortaya konulmaktadır. Kurulacak hükümetin sömürücü ve saldırgan politikaları, bugünden işçi ve emekçilerin bilincine kazınmaya çalışılmaktadır. İstikrar programlarının neler getireceğini ise işçi ve emekçiler çok iyi bilmektedirler.

"Onurlu dış politika", yakın döneme kadar Ecevit'in en önemli demagojilerinden biriydi. Bugün bu demagojiden bile vazgeçmiştir. Son müdahale üzerine Ecevit, NATO'nun yanında yer alınacağını, Türkiye'nin artık bölge barışı için değil, dünya barışı için uğraşacağını ilan etmiştir.

Muhalefet partileri ise uygulanan iç ve dış politikalara değil, uygulayanlara muhalefet etmektedirler. Daha hükümet olduğu dönemde sahte anti-emperyalist söylemleri bir yana bırakıp emperyalizme sadakat yeminleri eden RP'nin bugünkü halefi FP, NATO saldırısını yetersiz bulmakta ve kara hareketinin bir an önce başlatılmasını talep etmektedir. FP, "Batı kürsüsünü" müslüman halkların kurtarıcılığında daha aktif rol oynamaya çağırılmaktadır. DYP, ANAP, FP, CHP ve DSP, Kosova için yapılan bir mitingte NATO'nun saldırısını desteklemekle kalmadılar, daha fazlasını istediler. Bunu, Körfez Savaşı'nda Musul ve Kerkük üzerine besledikleri hayallerinde olduğu gibi, "Osmanlı şehri Kosova" gibi hak iddiaları eşliğinde ortaya koydular.

Salırgan ve yayılmacı dış politika, ABD hegemonyasında Ortadoğu jandarmalığından Kafkaslar'daki Türk Cumhuriyetlere, oradan Balkanlar'a kadar kendini açığa vuruyor. Türk burjuvazisi hayallerine ancak ABD emperyalizminin onayı ile ulaşabileceğini biliyor. Bunun için de sadakatini her fırsatta yeniden kanıtıyor. Uşaklık ve yalakalıkta sınır tanımıyor. Burjuvazinin siyasal temsilcileri de onun hedefleri doğrultusunda hareket edebiliyor ancak. Bu, eşyanın doğası

yabancılaştırılması için yerleşik gelenekler (din, ahlak, kültür vb.) ile birlikte, işçi ve emekçilerin egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda eğitimi, okul ve basın-yayın aracılığıyla yürütülmektedir. Günümüzde tuttuğu yer ve güncel savaş ortamında aldığı tutum dolayısıyla medyanın işlevi incelemeye değerdir. Onun tutumu da sınıflardan ve sınıf çıkarlarından bağımsız değildir.

Normal dönemlerde burjuvazinin ve siyasetçilerin sıkıştığı, işçi ve emekçilerin kendi çıkarlarını ve sistemle çelişkilerini gördüğü durumlarda medya gündemi çarpıtma, yapay gündem oluşturma, işçi ve emekçilerin bilincini bulandırma görevini yerine getirmektedir. Kardak Krizi'ni bizzat medya yaratmış, savaş çıgırtkanlığı yapmıştır.

Savaş durumlarında ise medyanın işlevi, bir parçası olduğu sermayenin ve onun efendisi emperyalizmin propagandasını yapmaktır. Emperyalist saldırılarda katliamları meşrulaştırmak, olayları emperyalizmin çıkarlarını ve saldırılarını meşru gösterecek tarzda çarpıtmak, medyanın işlevleri arasındadır. Savaşın öngönünde toplumsal psikolojiyi ve kamuoyunu burjuvazinin ve emperyalistlerin istekleri doğrultusunda hazırlamak da medyanın işlevidir. İşçi ve emekçilerin grev ve direnişlerini, devrimci savaşlarını, ulusal kurtuluş savaşlarını karalamak da

İşçi sınıfı ve emekçiler, bütünüyle çürümüş olan bu sistemin halkları birbirine kırdırmasını, istediği zaman dünyanın herhangi bir yerine bomba yağdırmasını boş gözlerle izleyemez. Bana ne diyemez. Bu savaşlarda ölecek olan işçi ve emekçilerin çocuklarıdır, bunu görmezlikten, bilmezlikten gelemez.

18 Nisan'da seçimler yapılacak. Seçimlerde burjuva partilerine verilecek her oy emperyalizme ve emperyalist savaşlara, sermayeye ve onun çürümüş baskı kurumlarına verilmiş demektir.

yine onun görevlerindendir.

Yugoslavya'ya saldırıda bir F-117 uçağının düşürülmesi ve 3 ABD askerinin esir alınması, yüzlerce insanın katledilmesinden daha çok önem verilen haberlerdir. Üzerlerine bombalar yağın Kosovalıların göçleri ise tekyanlı olarak "Sırp vahşetinden kaçış" olarak sunulmaktadır. Bu savaşta NATO ve ABD emperyalizmi tümüyle haklı, insan hakları savunucusudur, Sırp'lar ise haksız, baskıcı ve katliamcıdır! Halkları birbirine düşürmek için yıllardır emperyalistlerin bölgede oynadığı oyunlardan ise hiç bahsedilmez. ABD'nin bölgede yaratmaya çalıştığı kendi uydusu küçük devletler politikasının sözü edilmez.

Ülkemizde onyıllardır süren Kürt katliamı karşısında asker elbiseleri giyip "mehmetçik medya" rolünü üstlenen burjuvazinin uşağı medya ve kalemşörleri, Balkanlar'a müdahalede ise ABD'nin borazanlığını üstlenmektedir. Kullanılan bombaların, uçakların, silahların üstünlüklerini anlata anlata bitiremezler. Böylece ABD silah tekellerinin reklamını yaparlar. "Yeşil bereliler" gibi katliamcı birliklerin üstün yeteneklerini sayıp dökerek efsaneler yaratırlar. Emperyalist devletlerin askeri güçlerinin yenilmezliği ve bunlara karşı savaşmanın, hele hele kazanmanın beyhudeliğini anlatmaya çalışırlar. Bu tür propagandalarla halklara boyun eğmeyi vaazedip, yılgınlık yaratmaya çalışırlar. Ama ezilenlerin Vietnam gibi deneyimleri vardır. Kızıl Ordu'nun "Hitler efsane"sini yerle bir etmesi vardır. Ne kadar çabalasalar da bunları halkların hafızasından silmeyeceklerdir.

Medya, iç ve dış politikada sermaye devletinin ve efendisi emperyalizmin kirli yüzlerini aklamaktadır. Dönem dönem gelişen toplumsal olayları sisteme karşı tepkiye dönüşmesinin önüne geçmek ve sistemin yıpranan kurumlarını aklamak, yine burjuva medyanın görevidir. Burjuvaziye akıl hocalığı yapmak da işlevleri arasındadır. Susurluk'ta ortaya çıkan çürümüşlüğü, sistemin güvencesi orduyla ilişkilerinin gözlerden gizlenmesinde medya önemli görevler üstlenmiştir. 28 Şubat sürecinde RP karşıtı kampanyada "şeriat-darbe" ikilemi yaratılmasında, laik cumhuriyetin korunması kisvesi altında toplumsal muhalefetin ordunun peşine takılmasında, böylece hem Susurluk'un ikinci plana atılmasında, hem de ordunun siyasal yaşama müdahalesinin meşrulaştırılmasında, medyanın katkılarını özel bir açıklama gerektirmiyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler, bütünüyle çürümüş olan bu sistemin halkları birbirine kırdırmasını, istediği zaman dünyanın herhangi bir yerine bomba yağdırmasını boş gözlerle izleyemez. Bana ne diyemez. Bu savaşlarda ölecek olan işçi ve emekçilerin çocuklarıdır, bunu görmezlikten, bilmezlikten gelemez.

18 Nisan'da seçimler yapılacak. Seçimlerde burjuva partilerine verilecek her oy emperyalizme ve emperyalist savaşlara, sermayeye ve onun çürümüş baskı kurumlarına verilmiş demektir. Bu, kendi çocuklarımızın emperyalist haydutların çıkarları için yapılan savaşlarda ölmesine onay demektir. Sermaye işçi sınıfı ve emekçi halklara, uluslararası sınıf tavrıyla saldırıyor. 1 Mayıs dünya proletaryasının enternasyonalist dayanışma ve kavga günüdür. Bu kavga, dünya burjuvazisine karşıdır. Türkiye proletaryası sınıfa karşı sınıf tavrıyla seçimleri ve 1 Mayıs'ı karşılamalı, dünya proletaryasının saflarında yerini almalıdır. Emperyalist gericiliğe ve savaşlara karşı, sermaye iktidarına ve sonu gelmeyen çok yönlü saldırılara karşı sokakları tutuşturmalıyız.

**Kahrolsun emperyalizm!
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşiniz!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!**

Emperyalizmin kurumlarına karşı mücadeleyi yükselt!

İşçi sınıfının bağımsız sosyalist seçim platformunu destekle!

Doğu Avrupa'nın "saldırganlığı" üzerinden varlığını meşrulaştırmaya çalışıyor ve bu ülkeleri hedef tahtasına koyuyordu. Sözkonusu devletlerin çözülüşü ile birlikte kendisini feshetmediği gibi diğer ülkeleri de hedefleyebilmiştir. Geline noktada saldırılarını BM kararlarıyla meşrulaştırma ihtiyacı bile duymuyor. Emperyalistler bir yandan dünya halklarını birbirine kışkırtırken, öte yandan da NATO'nun klasik sömürgeciliği aratmayan müdahalelerinin zeminini düzleştiriyor.

ABD'nin efendisi olduğu emperyalist sistem, dünya halklarını iktisadi, siyasi, sosyal, kültürel alanlarda büyük yıkımlara uğrattı. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin sömürüsü üzerinde yükselen emperyalist sistem korkunç boyutlara ulaşmış sosyal eşitsizliklerin de kaynağını oluşturmaktadır.

Bugün dünyanın en zengin 358 ailesinin serveti 2 milyar işçi ve emekçinin gelirinden daha fazladır. 20 emperyalist tekelin yıllık geliri 80 bağımlı ülkenin gelirini aşmaktadır. Dünya nüfusunun %15'inin yaşadığı emperyalist 7 ülke, dünya gelir kaynaklarının %78'ini elinde tutmaktadır. Öte yandan dünya halklarının %85'i ise gelirlerin %22'si ile yetinmek zorunda bırakılmıştır.

Emperyalist sistem savaşın, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluğun, insan hak ve özgürlüklerinin baskı altında tutulmasının da kaynağıdır. Emekçiler Yeni Dünya Düzeni (YDD) ile dünya halklarına özgürlük, insan hakları, barış vaadeden emperyalizmin gerçek yüzünü çok geçmeden gördüler. Emperyalizmin zulüm çarkları işlesin diye, işçi ve emekçilere nasıl da baskıyı, zoru ve savaş dayattığı görüldü. YDD'nin ilanından çok kısa bir süre sonra ABD emperyalizmi mazlum Irak halkının üzerine bombalar, füzeler yağdırdı. Somali halkının kanını oluk oluk akıttı. Şimdi de Balkan halklarının üzerine bombalar yağdırmaya başladı.

Emperyalist sistem dünya halklarına tüm bu kötülükleri hizmetkarı olan kurumlar aracılığı ile yapıyor.

Emperyalizmin mali polisi İMF

Dünyadaki 178 ülke, İMF'nin iktisadi ve mali politikalarını harfiyen uyguluyor. İMF ve Dünya Bankası, emperyalist burjuvazinin krizinin bağımlı ülkelere fatura edilmesinin aracı olma misyonuyla, emperyalist-kapitalist sisteme önemli hizmetlerde bulundu, bulunuyor. İMF'nin iktisadi ve mali politikaları bağımlı ülkelerin işçi ve emekçilerinin yaşamlarında korkunç yıkımlara yol açıyor. İMF'nin programının uygulanmasında örnek gösterdiği, daha

bir yıl öncesinde istikrar timsali olarak tanımladığı başta Asya kaplanları olmak üzere Rusya ve Brezilya'daki ekonomik çöküş, İMF'nin yıkım politikalarının yarattığı tahribatı göstermesi açısından açıklayıcıdır.

Emperyalizme bağımlı tüm ülkelerde olduğu gibi, Türkiye kapitalizminin krizi de yapısalıdır. Sermaye sınıfının ihtiyacı olan krediyi almak için kapısı çalınan İMF ve Dünya Bankası, on yıllardan beridir sermaye devletin iktisadi ve mali politikalarını belirliyor ve yönetiyor. İMF'ye olan bağımlılık artık gizlenemiyor. Burjuvazinin hizmetkarı hükümetler İMF'nin direktifleri doğrultusunda açlık ve sefalet programlarını işçi ve emekçilere dayatıyor. Maliye Bakanı "İMF'ye verdiğimiz sözün dışına çıkamayız" diyerek, kamu işçilerine dayattığı sefalet sözleşmesini gerekçelendiriyor. Tütün, pamuk baş fiyatları, İMF'nin istekleri doğrultusunda kararlaştırılıyor. Üstelik bunu yıllarca kendini işçi ve köylü "dostu" olarak tanımlayan Ecevit'e yaptırıyorlar.

İMF'nin yıkım programları milyonlarca işçiyi işinden, ekmeğinden etti. KİT'lerin bir kısmı emperyalistlere ve bir avuç işbirlikçi sermayedara, mafyaların gözetiminde peşkeş çekildi. Bu da yetmiyormuş gibi, İMF yapacağı "yardımı" özelleştirmelerin hızlandırılmasına bağladı. İMF'nin "mucize" paketleri sayesinde işçi ve emekçilerin sofrasındaki ekmek sürekli küçüldü. Borçlar ödendikçe daha da katmerleşti. Henüz 1990 yılında 50 milyar dolar olan dış borç ödemelerinde hiç kusur edilmemesine rağmen, borçlar geline yerde 100 milyar doları aştı. Sendikasılaştırma, esnek çalışma, taşeronlaştırma yaygınlaştı. Üniversitelerdeki yüksek harç uygulamaları ile eğitim fiilen paralı hale getirildi.

Emperyalizmin savaş örgütü NATO

Merkezinde ABD'nin bulunduğu emperyalist sistemin savaş örgütü olan NATO, yıllarca başta SSCB olmak üzere sosyalist ülkelere karşı saldırganlık temelinde konumlandırıldı. Doğu Bloku'nun '80'li yılların sonundaki çözülüşüyle birlikte NATO, YDD'nin ihtiyaçları doğrultusunda kullanılmaya başlandı.

Oysa emperyalist haydutlar, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşün ardından, "sosyalizmin öldüğünü", "kapitalizmin ebediliğini" ilan etmişlerdi. Aynı zamanda YDD ile birlikte "soğuk savaşın" bittiğini barış döneminin başladığı ifade edilmişti. O halde neden NATO tasfiye edilmeyip aksine genişletildi?

NATO'nun yönetici gücü ABD savaş seçeneğini sınırlandırmak şöyle dursun, genişletiyor. Bu doğrultuda NATO'yu BM şemsiyesinin arkasına saklanarak Somali'de, Bosna'da kullandı. Şimdi de doğrudan kendi adına Kosova'da kullanıyor.

Emperyalistler içinden geçtiğimiz dönemde NATO'yu yeniden konumlandırıyor. ABD emperyalizmi dolaysız olarak çıkarları doğrultusunda NATO'yu tüm askeri müdahalelerinde kullanıyor. Devrimci ulusal kurtuluş hareketleri ve emekçi sınıfların devrim ve sosyalizm mücadelesi NATO'nun temel hedeflerini oluşturuyor. NATO, dün SSCB ve

Doğu Avrupa'nın "saldırganlığı" üzerinden varlığını meşrulaştırmaya çalışıyor ve bu ülkeleri hedef tahtasına koyuyordu. Sözkonusu devletlerin çözülüşü ile birlikte kendisini feshetmediği gibi diğer ülkeleri de hedefleyebilmiştir. Geline noktada saldırılarını BM kararlarıyla meşrulaştırma ihtiyacı bile duymuyor. Emperyalistler bir yandan dünya halklarını birbirine kışkırtırken, öte yandan da NATO'nun klasik sömürgeciliği aratmayan müdahalelerinin zeminini düzleştiriyor.

Türkiye 50 yıldır emperyalist savaş örgütü NATO'nun sadık üyesidir. NATO'nun gerçekleştirdiği emperyalist müdahalelerin tereddütsüz katılımcısıdır. NATO'nun Yugoslavya'ya dönük sürdürdüğü saldırganlığa koşulsuz destek vereceğini ilan eden ilk ülkedir. NATO'ya üyelik, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda jandarmalık, binlerce emekçi gencin canına mal olmuştur. Yeni dönemde de ABD emperyalizminin çıkarları için NATO operasyonlarına katılım, onbinlerce emekçi çocuğunun katledilmesinin de zeminidir.

Dünya iç güvenliği CIA'dan soruluyor

ABD emperyalizminin çıkarlarının bekçisi CIA, bağımlı ülkelerde, işçi ve emekçilerin gelişen toplumsal muhalefetine karşı, gerici-faşist devlet mekanizmasını biçimlendiriyor. Şili'den Yunanistan'a, Uganda'dan Filipinler'e, Kongo'dan Türkiye'ye, tüm gerici-faşist darbelerin arkasında hep ve her zaman CIA var.

GLADIO tipi kont-gerilla örgütlenmelerinin, gayri-nizami savaş talimnamelerinin tümünün düzenleyicisi CIA'dır. Bağımlı ülkelerin güvenlik birimlerini CIA eğitiyor. İşkence yöntemlerini yine o geliştiriyor.

Türkiye'nin iç güvenliğini doğrudan CIA denetliyor. Emniyet müdürlerinden önemli polis şeflerine, paşalardan burjuva kalemlörlere kadar, bütün "etkin" kişilikler yaman Amerikancı konumundalar. Ordudaki terfiler bile CIA'nın bilgisi dahilinde yapılıyor. Öte yandan, Türkiye'deki tüm askeri faşist darbeler yine CIA denetiminde ve yönlendirmesi altında gerçekleştirildi. İşçi ve emekçilerin birleşik mücadele ve örgütlenmesini engellemeye, suni ayrımlar yaratmaya yönelik, tüm katliamların (Maraş, Sivas, 16 Mart, 1 Mayıs '77 vb.) örgütleyicisi kontr-gerilla, bizzat CIA tarafından yönlendirildi.

Sonuç yerine

Emperyalizme karşı mücadele, emperyalizmin iç dayanağı olan sermaye iktidarına karşı mücadeleden ayrılmaz. Emperyalizmin çıkarlarının bayraktarı sermaye partilerine verilen her oy İMF'ye, NATO'ya, CIA'ya onay verilmesi anlamına gelecektir. İşçi sınıfının bağımsız sosyalist platformu, pisliği seçimlerin değil, devrim ve sosyalizmin temizleyeceğini savunuyor. Bu platform, emperyalizmin ve iç dayanağı sermaye egemenliğinin yıkılmasıyla tüm sorunların son bulacağını savunan bir platformdur. Bu platforma verilecek destek, emperyalist kurumlara ve burjuva sınıf egemenliğine vurulmuş bir tokatın ifadesi olacaktır.

Emperyalizme, savaşa ve sermayeye karşı mücadele saflarını örelim!

Sömürünün, eşitsizliğin, savaşın kaynağı kapitalizmdir. Savaş, işçi ve emekçiler için açlık, sefalet ve ölümdür. Savaş işçi ve emekçilerin sırtından emperyalistlerin büyük kârlar elde etmesidir.

“Yeni dünya düzeni” ile dünya halklarına savaşı, demokratik müreffeh bir gelecek vaat eden emperyalistler eşitsizliği, baskı ve terörü, savaşı daha da derinleştirdiler. ABD emperyalizmi “yeni dünya düzeni”nin ilanından kısa bir süre mazlum Irak halkının başına bombalar yağdırdı. Somali halkına kan kusturdu. Şimdi de denetimi pekiştirmek, bölgeye iyice yerleşmek için Balkan halklarının başına füzeler yağdırıyor.

Saddamlar'ı, Miloseviçler'i yaratan emperyalist dünya sisteminin ta kendisidir. Kendi sömürü çarkları devam etsin diye diktatörleri sonuna kadar desteklemekten geri durmayan emperyalizmin diktatörlerle savaşı, yalnızca çıkarları tehlikeye düştüğü an başlar. ABD emperyalizmi ve müttefikleri savaşa ne Yugoslavya'yı dizginlemek, ne de Kosovalı Arnavutları kurtarmak için girmiştir. ABD'nin ve emperyalist müttefiklerinin tüm derdi, Balkan halkları üzerindeki iktisadi, siyasi, askeri hegemonyasını perçinlemektir.

Öte yandan, her biri farklı nedenlere dayalı olsa da, ABD emperyalizminin saldırganlığına karşı tepki büyümektedir. NATO içindeki çatlak derinleşmektedir. Rusya ve Çin askeri saldırıya başından karşı çıkmışlardır. Kızıl bayraklarla Rus işçi ve emekçilerinin ABD emperyalizminin saldırganlığa karşı alanlara çıkması, Avrupa'daki gösteriler, Balkanlar'daki protesto eylemleri, gelişen anti-emperyalist öfkenin dışavurumudur. ABD emperyalizmi savaş arabası NATO ile birlikte bataklığa saplanmış. Daha şimdiden “Vietnam” benzeri bir sendrom ABD'yi sarmıştır. ABD halkının önemli bir kesimi kara savaşına karşı çıkmaktadır.

Balkan halklarının hafızasında, özgür ve eşit bir kardeşçe yaşam demek olan sosyalizmin etkisi hala

18 Nisan seçimlerinde burjuvazinin bayraktarlığını yapan düzen partilerine verilen her oy, ABD emperyalizminin şekillendirdiği savaş politikasına, sosyal yıkım programına, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükten yoksunluğuna, gençliğin geleceğinin karartılmasına, emekçi kadının köleliğine verilen destek anlamına gelecektir.

Bağımsız sosyalist seçim platformu ise, bütün sorunların kaynağı olan emperyalizm ve sermaye iktidarına karşı toplumun biricik öncüsü olan işçi sınıfının devrimci platformudur.

18 Nisan seçimlerinde devrimci görevlerle kuşanarak sürece yüklenmek sorumluluğu, öncelikle sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır

canlıdır. Rus emperyalizminin ve Balkanlar'daki bağımlı kapitalist devletlerin de en büyük korkusu, ellerinde kızıl bayraklarla alanlara çıkan işçi ve emekçilerin rezil düzenlerini başlarına yıkmasıdır.

TC'nin ipleri ABD emperyalizminin elindedir. Türk sermaye devletinin politikası ile ABD emperyalizminin politikası arasında esasa ilişkin bir fark yoktur. İşbirlikçi burjuvazi ABD emperyalizminin çıkarlarına kölece bir sadakatle emekçi çocuklarını geçmişte savaşa sürdü, bugün yeniden sürüyor. Kore'ye asker bu çerçevede gönderildi. İçinden geçilen dönemde de bölge halklarına saldırganlıkta sınır tanınmıyor. Türk burjuvazisi İsrail ve ABD ittifakı içinde yer alarak, ABD emperyalizminin çıkarları için bölgede koçbaşı rolü oynuyor.

ABD emperyalizminin ihtiyaçları doğrultusunda Türkiye, Balkanlar'daki savaş girdabına çekilmek üzeredir. MGK ve Ecevit'in, “her türden hizmete hazır” olduklarını ifade etmeleri, savaşa katılmaya dönük olarak kamuoyunu hazırlamaya çalışmaları

boşuna değildir. Bu uşakça sadakat, onbinlerce işçi ve emekçi çocuğunun katledilmesine neden olacak, onbinlerce anayı da evlatlarından koparacaktır. Dış politikasını savaş diplomasisine göre şekillendiren sermaye devleti, içerde de savaş hali uygulamalarını yaygınlaştırıyor. Her türden işçi ve emekçi eylemine azgınca saldırıyor. Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilmesi sonrasında şovenizmi ayyuka çıkaran sermaye devleti, Kriz Yönetim Merkezleri'ni yaygınlaştırarak fiili sıkıyönetim uygulamalarını dayatmış, yargısız infazları yoğunlaştırmış, ilerici-devrimci sendika ve sendikacılara saldırıları arttırmış, devrimci sendikacı

Süleyman Yeter'i katletmiş, vur emirleri çıkarmış, Newroz'a azgınca saldırarak 8 bini aşkın yurtsever ve devrimciyi gözaltına almış, tutuklamıştır.

Sermaye devleti işçi ve emekçilere dönük saldırının zeminini güçlendirmeyi hedefliyor. Kurumlarını savaş hali uygulamaları doğrultusunda yeniden konumlandırıyor. Medyayı, sendikal ihanet şebekesini, sermaye örgütlerini, düzen partilerini saldırganlık politikası doğrultusunda harekete geçiriyor. Daha şimdiden IMF'ci sendika bürokratları, IMF'nin isteği doğrultusunda satış sözleşmelerini imzalamışlardır. Sermaye iktidarı, yaratılan bu toz-duman içerisinde, özelleştirmenin hızlandırılmasını, kamu emekçilerinin dörtte üçünün işsiz kalmasını, işçi ve emekçilerin ücretlerinin dondurulmasını, mezarda emekliliği, SSK'nın tasfiyesini, SSK hastanelerinin özelleştirilmesini kapsayan sosyal vahşet programının mimarı IMF'nin direktiflerini harfiyen uygulamayı hedefliyor.

Hepsi de Amerikancı olan düzen partileri, işçi ve emekçilere yönelik saldırı programı çerçevesinde, emperyalizm ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin çıkarları doğrultusunda tekleşmişlerdir. Hepsi de ABD emperyalizminin bölge halklarına dönük saldırganlığına kölece destek verilmesine, işçi ve emekçi çocuklarının kanının akıtılmasında hemfikirdirler.

Ülkenin üzerine karabasan gibi çöken emperyalist savaşa ve iktisadi yıkım programına karşı işçi-emekçi barikatlarının örülmesi görevi bütün yakıcılığı ile gündemdedir.

18 Nisan seçimlerinde burjuvazinin bayraktarlığını yapan düzen partilerine verilen her oy, ABD emperyalizminin şekillendirdiği savaş politikasına, sosyal yıkım programına, kamu emekçilerinin sendikal hak ve özgürlükten yoksunluğuna, gençliğin geleceğinin karartılmasına, emekçi kadının köleliğine verilen destek anlamına gelecektir.

Bağımsız sosyalist seçim platformu ise, bütün sorunların kaynağı olan emperyalizm ve sermaye iktidarına karşı toplumun biricik öncüsü olan işçi sınıfının devrimci platformudur.

18 Nisan seçimlerinde devrimci görevlerle kuşanarak sürece yüklenmek sorumluluğu, öncelikle sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Emperyalist saldırganlığa ve sermayeye karşı devrimci mücadele ruhunu yükselterek Devrimci 1 Mayıs'ı yaratma sorumluluğu önümüzde duruyor. 1 Mayıs'ı işçi ve emekçilerin emperyalist saldırganlığı ve onun taşeronu sermaye devletine karşı mücadele gününe çevirmede göstereceğimiz önderlik kapasitesinin önemi tartışılmazdır. 1 Mayıs'ı burjuvazinin savaş tercihi karşısı, hain sendika bürokratlarından hesap sorulacak bir güne çevirmek gerekiyor. Savaş ve krizin faturalarını işçi ve emekçilere yıkmakta pervasızlaşan sendika bürokratlarının teşhirine dönük çalışma derinleştirilmeli, sınıfın bağımsız politik hareketini geliştirmenin manivelasına dönüştürülmelidir.

Komünist Enternasyonal belgelerinden....

Balkan halkları proletarya devrimi ve sosyalizmle kurtuluşa ulaşabilir

(Komünist Enternasyonal'in Balkan ve Tuna Ülkeleri Proletaryasına, Bulgaristan, Romanya, Sırbistan ve Türkiye

Komünist Partilerine Mesajı/5 Mart 1920)

Balkan ve Tuna ülkeleri, coğrafi ve iktisadi konumları dolayısıyla çoktandır emperyalist devletlerin çıkar alanları içine çekilmiş bulunuyorlar. Kapitalist Çarlık Rusyasının Akdeniz'e inme tutkusu; emperyalist Avusturya ve Almanya'nın Ege Denizi kıyılarına, Anadolu ve Mezopotamya'ya yayılma tutkuları; İngiltere, Fransa ve İtalya'nın Akdeniz'de, Mısır'da, Mezopotamya'da üstünlüğü kapmak için çekişmeleri; işte bütün bunlar, Güneye, Orta Doğu'ya ve Uzak Doğu'ya giden yolların düğüm noktasını oluşturan Balkan yarımadasında çakışmakta ve iç içe girmektedir.

Rusya proletaryasının izinde

Komünist Enternasyonal, Balkan ülkelerindeki komünist hareketi sevinçle selamlar. Bulgaristan Komünist Partisinin Sobranie seçimlerinde kazandığı parlak zafer, işçilerin son günlerde tüm Bulgaristan'ı saran ve çoğu kez askeri birliklerle kanlı çatışmalara yol açan kitle grevleri ve gösterileri; Romanya'da bir yıldır süregelen iktisadi ve siyasi ayaklanmalar dalgası; Bükreş proletaryasının 1918 Aralık ayında giriştiği ve onlarca işçinin vurularak ölmesiyle son bulan eylemler; Sırbistan Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin Üçüncü Enternasyonal'e resmen katılması, işte bütün bu olaylar, Balkan proletaryasının Rusya proletaryasının izinden gitme ve kendi diktatörlüğünü kurma isteğini ve devrimci yönelişini açıkça gözler önüne seriyor.

Rus Beyaz Muhafızlarının kesin yenilgiye uğratılması, Kolçak'ın tutsak edilmesi, Judeniç'in ordusunun tamamen yok edilmesi, Denikin'in yenilgisi, Rus-Ukrayna Kızıl Ordusunun Dinyester nehrine yaklaşması, Almanya'da devrimci hareketin yükselmesi ve kapitalist devletlerin saflarında gittikçe daha çok kendini duyuran parçalanma, işte

bütün bunlar, Balkan yarımadasındaki proleter komünist hareketin yeni bir hızla gelişmesine hizmet ediyor.

Balkan halkları için proletarya devriminden başka çıkar yol yoktur

Zafer, komünistlerin olmalıdır. Bu düşünceyi Balkan ülkelerinin sadece proletaryasının bilincine değil, aynı zamanda emekçi köylülüğünün de bilincine derinlemesine yerleştirmeliyiz. Bunun için Balkan ve Tuna ülkelerinin komünist partileri ve örgütler, işçilerin, köylülerin kurtuluşuna karşı olanların bizim programımız hakkında yaymaya çalıştıkları tüm yanlış fikirleri silmelidirler. Öncelikle de, güya Balkan ülkeleri iktisadi bakımdan geri oldukları için proletarya devriminin dışında kalacaklardır şeklindeki o pek sevilen iddiayı çürütmek gerekir. Balkanların komünist partileri ve örgütleri, bu malum iddianın karşısına, savaş sırasında ve savaştan sonra Balkan ülkelerinde gelişen iktisadi-siyasi koşulların tahlilini çıkarmalıdır. Çünkü bu koşullar, Balkan ve Tuna ülkelerinin emekçi kitlelerinin, içinde bulundukları güç durumdan kurtulmak için, proletarya devriminden başka çıkar yolları olmadığını kesin bir açıklıkla kanıtlamaktadır.

Rusya proletaryasının, üç devrim yılı boyunca, ağır ve kanlı deneylerin süzgecinden geçirerek oluşturduğu program ve mücadele yöntemleri, tüm ülkelerdeki, bu arada Balkan ve Tuna ülkelerindeki, proletarya kitlelerinin çıkarlarına uygundur.

Balkanlar: Emperyalist haydutların kapişma alanı

Balkan ve Tuna ülkeleri, coğrafi ve iktisadi konumları dolayısıyla çoktandır emperyalist devletlerin çıkar alanları içine çekilmiş bulunuyorlar. Kapitalist Çarlık Rusyasının Akdeniz'e inme tutkusu; emperyalist Avusturya ve Almanya'nın Ege Denizi kıyılarına, Anadolu ve Mezopotamya'ya yayılma tutkuları; İngiltere, Fransa ve İtalya'nın Akdeniz'de, Mısır'da, Mezopotamya'da üstünlüğü kapmak için çekişmeleri; işte bütün bunlar, Güneye, Orta Doğu'ya ve Uzak Doğu'ya giden yolların düğüm noktasını oluşturan Balkan yarımadasında çakışmakta ve iç içe girmektedir.

Balkanlarda üstünlüğü ele geçirmek için haydutların verdiği kanlı mücadele on yıllarca sürmüştür. Ne zaman ki haydutlar artık bitkin düşüp savaşmaktan vazgeçtiler, o zaman da onların Balkan ülkelerindeki

ajanları ve uşakları durumuna gelmiş olan hakim sınıflar, bu savaşı kendi aralarında sürdürmeye başladılar. Son "büyük" emperyalist savaş Balkanlarda patlak vermiştir. Bu savaşın perde öncesini ise, 1912-1913 Balkan Harbi oluşturmuyordu. Balkan Harbi, taraflardan herhangi birinin kesin zaferiyle sonuçlanmadığı için, emperyalist büyük devletlerin, Balkan yarımadasında kimin hakim olacağı, Asya ve Akdeniz'e giden büyük yollara kimin hükmedeceği sorunun kesin çözümü bağlamak için 1914 savaşına girmelerine yol açmıştı.

Emperyalistler tarafından kullanılan yerli egemen sınıflar

Emperyalist efendiler, Balkan devletlerini birbirlerine karşı savaşa sokabilmek için, bu ülkeler burjuvazilerinin toprak fethetme hırsından yararlanmışlar ve "Büyük Bulgaristan", "Büyük Sırbistan", "Büyük Romanya" gibi hayallerle akıllarını çelmişlerdir. Emperyalistler, değişik milliyetleri birbirlerine karşı kıskırtmış, silahlanmaları için onlara para vermiş, zenginlik kaynakları olan madenlerine, limanlarına ve hammaddelerine haciz koyarak, onları fiilen kendi sömürgeleri durumuna getirmişlerdir.

Savaş, Müttefiklerin zaferi ile son buldu. Romanya, Sırbistan ve Yunanistan, savaştan önce sahip oldukları toprakların üç-dört katından da fazla, muazzam ölçüde toprak kazandılar. Bulgaristan'ın bir kısmı, haydut komşuları tarafından bölüşüldü. Türkiye'yi bekleyen şey, tamamen parçalanma, Türkiye halkını bekleyen ise, Yahudi kavminin kaderi, yani kendi toprağı olmayan bir halka dönüşmektir.

Savaştan muzaffer çıkan ülkelere gelince, onlar Müttefiklerin kendilerine sağladığı desteğin bedelini, iktisadi ve siyasi bağımsızlıklarının fiilen yok edilmesiyle ödüyorlar. Savaşı yürütebilmek için almak zorunda kaldıkları milyarların dışında, Türkiye ve Avusturya-Macaristan'ın borçlarından kendilerine düşen pay nedeniyle devlet borçları daha da büyümüştür. İngiliz, Amerikan ve Fransız borsacıları, paralarını ve hisse senetlerinin garantiye alabilmek için, Versay ve Saint-Germain antlaşmalarıyla Romanya'nın ve Sırbistan'ın demiryolu ve gümrük işlerini denetlemek ve bunlara müdahale etme hakkını elde etmişlerdir. Paris Yüksek Konseyi, bir yandan Sırp askeri kliğine, Romen toprak sahipleri sınıfına ve Romanya'nın yoz bürokrasisine milyonlarca yabancıyı -Bulgarları, Arnavutları, Macarları, Almanları, Ukraynalıları ve Rusları-

neredeyse çiğ çiğ yemesi için bırakırken, öte yandan da her türlü iktisadi ve siyasi ayrıcalık elde etmek amacıyla, beş “büyük devlete” milli azınlıkları, gerektiğinde Sırbistan, Romanya ve Yunanistan üzerinde bir baskı aracı olarak kullanma hakkını tanımıştır.

Emperyalist savaşın yarattığı yıkım ve sefalet

Aslına bakılırsa, muzaffer ülkelerdeki halk kitlelerinin de iktisadi ve siyasi durumu, yenik ülkelerdeki kadar kötüdür. Elllerinde ne varsa savaş için harcamış, tüm iktisadi olanaklarını yitirmiş ve sanayi ile tarımı mahvetmiş olan Balkan ve Tuna boyu ülkelerinin kapitalist hükümetleri, halk kitlelerini sefaletle itmişler, ölüme terketmişler, bir yandan işçi ücretlerinin düşürmüş, diğer yandan da besin maddelerinin ve mamul malların fiyatını fahiş derecede yükseltmişlerdir.

İşte bütün bunlar, ister istemez, halkın en alt tabakalarının direnmesine yol açtı ve ayaklanmalar başgösterdi. Topraklarını ve halklarını, hiç direnmezsizin yabancı boyunduruğuna terketmiş olan yenik Balkan devletlerinin, ülkede en zalimce baskı yöntemleriyle “huzur ve nizam” sağlama umutları boşa çıktı. Aynı şekilde Romanya, Yunanistan ve Sırbistan savaşta sundukları hizmetler karşısında “Müttefikleri”nden yardım almayı boşuna hayal edip durdular. Çünkü İngiliz ve Fransız kapitalistleri daha kendi ülkelerindeki çöküntüye bir çare bulmaktan acizdirler, kendi ülkelerindeki sanayi ve ulaşımı yeniden kuramamışlardır ve dolayısıyla Balkan ülkelerine herhangi bir yardımda bulunmaları mümkün değildir. Tam tersine, bu ülkelere gelecekte daha da fazla bir hammadde kaynağı ve gereksiz mallar pazarı gözüyle bakacaklardır. İster “düşman”ları, ister “müttefik”leri olsun, Balkan devletlerini soyup soğana çevirmeye daha da acımasızca devam edeceklerdir.

Nitekim Amerikan sermayesiyle İngiliz-Amerikan sermayesinin Romanya’nın petrol bölgelerini kapmak için sürdürdükleri mücadele, Müttefiklerin Balkanlar burjuvazisine, kazandığı zaferin meyvalarını toplamasına izin vermeye hiç de niyetleri olmadığını kanıtlamaktadır.

Çözüm: Federatif Sosyalist Balkan Sovyetleri Cumhuriyeti

İzledikleri talan siyaseti yüzünden, Balkan ülkelerini gelecekte bugünkünden de kötü şeyler bekliyor. Milletlerin Avusturya-Macaristan’ın yenilgisinden ve Bulgaristan’la Türkiye’nin parçalanmasından sonra ortaya çıkan yeni dağılımı, Balkan yarımadasında milliyetler meselesini, savaş öncesine göre, daha da karıştıracaktır. Yabancı milliyetlerden çok daha fazla sayıda unsur, muzaffer devletlerin

hakimiyeti altına girmiştir. Ve izlenen milli baskı siyasetinin, doymak bilmeyen militarizm siyasetinin, kurtuluş için çok daha büyük bir istek uyandırması doğaldır. Dolayısıyla kurtuluş mücadelesi, daha da büyük boyutlara ulaşacaktır.

Bürokrat-toprak sahibi Sırp oligarşisinin hakimiyetine karşı Makedonyalı Bulgarlar, Arnavutlar, Karadağlılar, Hırvatlar ve Bosnalılar ayaklanıyor. Romen oligarşisine karşı mücadele edenler ise, sadece mülkleri Romanyalı toprak sahipleri tarafından talan edilen Eski ve Yeni Dobruca’daki Bulgar ve Türk çiftçilerinden ibaret olmayacak, bu mücadeleye Transilvanya’daki Macarlar ve Almanlar, Bukovina’daki Ruslar ve Ukranyalılar da katılacaktır. Yunan ticaret burjuvazisinin, vurguncu ve tefecilerin hakimiyetine karşı da, hem Epir bölgesindeki Arnavutlar, hem de Trakya’nın Türk ve Bulgar çiftçileri mücadeleye girişecektir.

Balkan ve Tuna halklarını bugün yeni bir amansız milliyetçi ajitasyon, milli kışkırtma ve milli-burjuva savaşlar dönemi tehdit ediyor. Ancak proletarya, zafer kazanarak yeni bir felaketi önleyebilir ve emekçi işçi ve köylü kitlelerini ekonomik ve milli baskıdan kurtarabilir. Ancak proletarya diktatörlüğünün zaferi, tüm halk kitlelerinin Federatif Sosyalist Balkanlar (ya da Balkanlar ve Tuna) Sovyetleri Cumhuriyetinde birleştirebilir ve onları hem kendi burjuvazilerinin, hem de yabancı burjuvazilerin feodal-kapitalist sömürsünden, ayrıca sömürge boyunduruğundan ve milli didişmelerden kurtarabilir. Bu koşullar yüzünden komünist partisinin Balkan yarımadasında oynayacağı rol, milliyetler meselesinin söz konusu olmadığı türden bir nüfusa sahip kapitalist ülkelerde oynayacağı rolden çok daha büyük olacaktır. İşte, Balkanlardaki komünist partileri, tüm çabalarını, komünizmin Balkan yarımadasındaki bu büyük tarihi rolünü gerçekleştirmeye yönelmelidirler.

Balkan komünistlerinin enternasyonal kenetlenmesi

Bugün içinde bulunduğumuz sosyalist devrime hazırlık döneminde Balkan komünist partileri, kendi ülkelerinde yürüttükleri çalışmanın yanı sıra, Balkan partilerinin birbirleriyle bağlarını güçlendirmeye ve eylem birliği sağlamaya en büyük özeni

göstermelidirler. Macaristan Sosyalist Cumhuriyeti’nin tecrübesi, Balkan partileri arasında en sıkı bir birlik sağlanmaksızın zafer kazanmanın olanaksız olduğunu açık seçik göstermelidir. Macaristan Sosyalist Cumhuriyeti, Romen, Güney Slav ve Çekoslovak işçilerinin desteğini alacak yerde, buralardaki beyaz hükümetlerin süngüsüyle karşılaştığı için yıkılmıştı.

Gene Sovyet Cumhuriyetlerinin tecrübelerinden çıkan ve Balkan ve Tuna ülkelerinin komünist partilerinin akıllarından hiç çıkarmamaları gereken ikinci ders ise, işçi kitlelerinin dışında geniş **emekçi köylü** tabakalarını, yoksul ve orta köylüleri komünist harekete kazanmanın zorunlu olduğudur. Romanya’da, Bulgaristan’da, Sırbistan’da, Yunanistan’da, Türkiye’de, yani kısacası tüm Balkan ülkelerinde Sovyet iktidarının zafer kazanmasını ve sağlamlaştırılmasını belirleyecek olan şey, komünistlerin **köylü kitleleri** arasında Komünist Partinin etkisini ne derece yayabildikleri olacaktır. Balkan yarımadasında proletaryanın zaferini, Romen köylülerinin, Besarabyalı ve Bukovinalı köylülerin toprak sahiplerine karşı duydukları derin sınıf kını, Bosna ve Hırvat köylülerinin, Habsburglardan farksız olan Türk toprak sahiplerine besledikleri nefret, Bulgaristan’ın, Makedonya’nın ve Trakya’nın yoksul köylülerinin komünist partiye kazanılması belirleyecektir.

Balkan yarımadasında devrimin yakınlaştığını haber veren pek çok belirti var. Ama, Balkanlarda ve Tuna ülkelerinde proletaryanın iktidarı sadece ele geçirmesi yetmez, iktidarı elinde tutmasını da bilmelidir. Bütün ileri ülkelerdeki proleter komünist mücadelenin tecrübelerini iyi öğrenmeli, Rusya’daki işçi ve köylü devriminin tecrübesini aklından çıkarmamalıdır. Bu devrimin zafer kazanmasının nedeni, sadece Rusya’daki özel tarihi, coğrafi ve siyasi koşullar değil, bunun yanı sıra Rusya Komünist Partisinin güçlü örgütlenmesi ve Çarlığa karşı on yıllarca hiç durmaksızın devrimci mücadele yürütmüş olan örgütlü Rus proletaryasının yüksek bilinç düzeyi ve sahip olduğu siyasi eğitimidir. Rusya proletaryası, ancak zafer için gerekli azami önkoşulları, bu zaferi **korumak** için gerekli azami önkoşulları hazırladıktan sonra iktidarı ele aldı. Balkan yarımadasında ise bu, ancak her Balkan

ülkesindeki komünist partisi gerçekten proletaryanın örgütlü iradesini temsil ettiği zaman ve tüm Balkanlar ve Tuna ülkelerindeki komünist partileri tek bir devrimci birleşik cephe oluşturdukları zaman, mümkün olacaktır. Yaşasın komünist Balkan partileri! Yaşasın dünya devrimi!

Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu Başkanı

G. Zinovyev
(Türkiye Komünist ve İşçi Hareketi, Aydınlık Yayınları, s.27-35 / Başlık ve arabaşlıklar tarafımızdan konulmuştur.)

Balkan ve Tuna halklarını bugün yeni bir amansız milliyetçi ajitasyon, milli kışkırtma ve milli-burjuva savaşlar dönemi tehdit ediyor. Ancak proletarya, zafer kazanarak yeni bir felaketi önleyebilir ve emekçi işçi ve köylü kitlelerini ekonomik ve milli baskıdan kurtarabilir. Ancak proletarya diktatörlüğünün zaferi, tüm halk kitlelerinin Federatif Sosyalist Balkanlar (ya da Balkanlar ve Tuna) Sovyetleri Cumhuriyetinde birleştirebilir ve onları hem kendi burjuvazilerinin, hem de yabancı burjuvazilerin feodal-kapitalist sömürsünden, ayrıca sömürge boyunduruğundan ve milli didişmelerden kurtarabilir.

TKİP Kuruluş K

Uluslararası durum üzer

Artık sahnede daha belirgin biçimde işçi sınıfı ve emekçi kitleler var. Ama maalesef bu tablo içinde devrimciler yok henüz.

Devrimciler var, ama geride kalan dönemin devrimcileri bunlar.

Dünyanın her yerinde devrimciler var, devrimci örgütler var, devrimci partiler var. Ama yaşanan tarihsel süreçler, deneyimler ve yenilenen koşulların ihtiyaçlarına yanıt

verebilecek bir ideolojik-programatik yenilenmeyi yaşamış partiler yok.

Ve sahnedeki en zayıf etken bu.

Peki geçmişten öğrenerek kendini geleceği kucaklamaya hazırlanmış bir dünya devrimci hareketi yoksa ne

olacak? Dünya devrimci hareketi

gelişen, sertleşen ve yayılan sınıf

mücadeleleri içinde zamanla kendini bulacak. Yani bu biraz zaman alacak.

Dünya devrimci hareketi var aslında, ama yenilenmiş

bir komünist hareket yok.

Fatura artık emperyalist ülke işçi sınıfı ve emekçilerine de ödetiliyor

Cihan: Aslında bunalım batılı metropollerde sonuçlarını daha '70'li yıllarda gösterdi. Kronik işsizlik, kronik enflasyon, '70'li yıllardan itibaren batılı kapitalist ekonomilerin bir özelliği haline geldi. Ama işçi sınıfının onlarca yıllık mücadeleye elde ettiği kazanımlar, bunun toplum üzerindeki, sınıf üzerindeki yıkıcı etkilerini sınırladı. İnsanlar işsiz kalıyorlar, ama işsizlik sigortası var, gelirleri bir parça azalsa da işsizlik maaşı, bir takım başka yardımlar alabiliyorlardı. Emperyalist burjuvazi bir dönem buna katlandı. Bu bir faturaydı aslında, bunu pekala kendi emekçilerine de ödettirebilirdi, ama buna kısmen katlandı.

Katlanmasının nedenleri de var. Bir yanda sınıfın kazanılmış haklar konusunda belirgin bir duyarlılığı var, bu haklara el uzatmak o kadar kolay değildi, sınıf mücadelesini göze almak gerekiyordu. İkincisi, Sovyetler Birliği'nin ayakta olduğu, dünyada henüz devrimci bir dalganın olduğu bir dönemde, '70'li yılları kastederek söylüyorum, bu göze alınabilir birşey değildi. Ama '80'lerde bu dalga düştü. '80'lerin sonu

'90'ların başına bakıyoruz, Doğu Avrupa yıkıldı, sosyalizmin karşı basıncını simgeleyen uluslararası ilişkiler alanı köklü bir altüst oluş yaşadı. Ve bu dönem, bunalımın faturasını aynı zamanda emperyalist metropollerde de işçi ve emekçilere ödettirme dönemi oldu. Bu bir zorlanmayı da anlatıyor. Bu zorlanma cephe gerisine de, kendi emekçilerine de bir fatura ödettirmeyi gerektiriyor.

Aslında fatura sadece bunalımın oluşan yüklerini ödettirmeye de sınırlı değil. Yanısıra "yapısal değişim" programları sözkonusu. Bu yapısal değişimi uluslararası rekabet, teknikteki gelişmeler zorluyor. Üretimin örgütlenmesi, yeni teknolojilerin kullanılması, sanayilerin aktarılması, özelleştirmeler vb., bunlar hep "yapısal değişim" programları oluyor. Bunlar hep emekçilere işsizlik biçiminde fatura oluyor, kazanımların ortadan kaldırılması biçiminde fatura oluyor, örgütsüzleştirme biçiminde fatura oluyor vb...

Bunalım her zaman sınıf mücadelesi için, emekçilerin sermayeye karşı mücadelesi için uygun bir maddi zemin yaratır. Bunun sonuçlarını '90'lı yıllarda görmekteyiz. '90'ın başında biz çok büyük bir ihtimalle böyle olacağını söyledik. Bakıyoruz '90'lı yıllara, Avrupa'da gerçekten sınıf mücadeleleri dönemi oldu. İktisadi-sosyal hak kazanımlarının korunması sınırları içinde, savunma sınırları içerisinde kuşkusuz. Ama böyle olur zaten. Sınıf mücadelesinin kendi nesnel mantığı ve kendiliğinden dinamiği, karakteri biraz da böyledir. Bakıyoruz, Fransa'da büyük mücadeleler yaşandı. Belçika'da zaten işçi mücadelelerinin ardı arkası hiçbir zaman kesilmedi, çoğu zaman militan biçimler alabiliyor. İtalya'da dev işçi hareketleri yaşandı, Berlusconi işçi sınıfına altı ay ancak dayanabildi. "Yeni İtalya" gibi büyük bir iddiayla gelmişti, ama işçi sınıfı onu altı ayda siyasi mezarlığa gömdü. İspanya'da benzer şeyler yaşandı. Danimarka gibi beş milyon nüfusu olan bir ülkede beşyüzbin işçi (bu altmış milyon nüfusu olan bir ülkede altı milyon işçi demektir) bir genel greve gidebiliyor, vb.

Artı, yoldaşın akşam konuşmasında verdiği bazı örnekler, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında üretici güçlerin gelişmesi ve üretimin uluslararasılaşması dediğimiz olgunun sınıf mücadelesindeki yansımalarının ne olduğu ve ne olacağı konusunda yeni ipuçlarını verdi. Euro-grev gerçekleşti. Kamyoncuların grevi, Reno grevi, işsizler hareketi vb... Bu sonuncusu, işsizler hareketi, çok önemli, çok dikkate değer bir gelişme. '20'lerin-30'ların Komünist Enternasyonal değerlendirmelerine bakıldığı zaman, sosyal-demokratların bu kitleyi ihmal ettiği, oysa bu kitlenin sınıfın bir parçası olduğu, yedek sanayi işçisi olduğu, komünistlerin mutlaka bu kesimleri örgütlemesi ve mücadeleye seferber etmesi gerektiği üzerine yapılmış değerlendirmeler ve saptanmış görevler var. Biz özellikle faşist hareketin Almanya'da işsizleri istismar ederek nasıl kullandığını da biliyoruz. Ama bakıyoruz, bugün herhangi bir komünist

partisinin, herhangi bir devrimci partinin, herhangi bir sendikanın önderliği olmaksızın, taban inisiyatifiyle ve sendikaları buna ancak o noktadan itibaren zorlayarak, bir uluslararası işsizler hareketi geliştirebiliyor. Trenler dolusu işçi İtalya'dan kalkıp gelerek Hollanda'daki gösteriye katılabiliyor. Sınıflar mücadelesinin daha iktisadi-sosyal hakların korunması düzeyinde bile nasıl uluslararasılaştığına iyi örnekler bunlar. Burada mesele, farklı ülkelerin işçi sınıflarının kendi aralarında dayanışma kurma yeteneği ya da eğilimi değil yalnızca. Daha da önemlisi, bu direnişlerin tek tek ülke ekonomilerinin ötesinde kapitalist ekonomiyi sarsıyor olmasıdır. Fransa'daki bir kamyoncular grevi bütün bir Avrupa ekonomisini etkiliyor. Üretici güçlerin bu düzeyde gelişmiş olması, ekonomiyi sınırlayan ulusal çitlerin bu denli parçalanmış olması, bir kamyoncular grevinin etkilerini bütün Avrupa ülkelerinde olduğu gibi yansımaları sonucuna yolaçabiliyor. Ulusal bir grev ekonomiyi felç etme noktasında da uluslararası etkiler yaratabiliyor. General Motors grevi bu konuda başka bir örnek sundu. Tekelci işletmelerin "esnek üretim" in bir parçası olarak gündeme getirdiği "sıfır stok"tan sözetti Ulaş yoldaş, "sıfır stok" kuşkusuz bir avantaj, ama Amerika'daki bir fabrikada bir grev olduğu zaman da büyük bir dezavantaja dönüşüyor. Yani kapitalizmin aldığı her önlem süreç içinde onu vuran karşıt sonuçlar da üretebiliyor. Bunalımın etkilerini hafifleten ve yüksek kârları güvenceleyen bir avantaj, belli koşullar altında bir dezavantaja dönüşebiliyor.

Üretici güçlerdeki gelişmenin, teknikteki gelişmenin sınıf mücadeleleri açısından sonuçlarını merak ediyoruz? İşte dikkatimizi bu olaylara yönlendirelim. Kapitalist gelişmenin ortaya çıkardığı yeni karmaşık ilişkilerin bizim için en anlamlı sonuçları tam da bu basit gibi görünen olaylarda var. İşte bu, sınıflar mücadelesinin en geri düzeyinde bile uluslararasılaşması. Ve bu, basitçe politik bilinçten gelen bir sonuç değil. Mesela Liverpool işçileri direniyorlar, kendi özel çabalarıyla dünyanın dörtbir tarafında liman işçilerini, sınıfın başka kesimlerini uyarak desteklerini almaya çalışıyorlar. Sözüne ettiğim bu tür bir destek değil. Bizzat ekonominin içiçeliğinin, üretim süreçlerinin uluslararasılaşmasının yarattığı sonuçlar var. Belçika'daki Ford grevi anında Almanya'daki Ford'u etkiliyor. Bu etki, Belçika'daki Ford işçileriyle Almanya'daki Ford işçilerinin doğrudan etkileşim ve diyaloga girmesini kolaylaştırıyor. Üretimin oradan gelmesi gereken bölümleri Almanya'ya akmadığı (çünkü farklı ülkelerdeki üretim üniteleri arasında böyle bir iş bölümü de var), ve dolayısıyla bu ülkedeki üretim doğrudan etkilediğinde, Alman Ford işçileri, Belçika'daki sınıf kardeşlerinin eylemine ilgi ve yakınlık gösterebiliyorlar. İlişki bu kadar fiili.

Bu arada işsizler hareketinin bir-iki temel özelliğini daha belirtiyim. Birincisi, bu uluslararası bir hareket. Hollanda'da uluslararası bir gösteri yaptılar. Belli periyodlarla uluslararası toplantılar yapıyorlar.

ongresi Belgeleri

rine değerlendirmeler/2

İkincisi, bu hareket gericiliğin ve faşizmin aleti olmuyor, tersine milliyet ayrımı gözetmeksizin farklı milliyetlerden işçileri kapsıyor, enternasyonal sınıf bilinci ve dayanışmasını besliyor. Bu hareketin sürükleyicileri tepkiyi, sistemin günah keçisi haline getirdiği sahte hedeflere değil, bizzat sistemin kendisine yöneltiyorlar. Sistemin kendisine derken, doğrudan kapitalizmin temellerine yönelttiklerini kastetmiyorum kuşkusuz. Ama neticede, sorunların, bu arada işsizliğin mevcut sistemden, bunun bir parçası olarak da kapitalist hükümetlerin politikalarından doğduğunu, sorumlusunun patronlar olduğunu, hükümetler olduğunu söylüyorlar. Yabancılar ya da başkaları olduğunu söylemiyorlar, tersine, bu faşist demagojiye darbe vuruyorlar. Ve önemle belirtiyorum, bu hareketler siyasal önderlik açısından henüz sahipsiz hareketler. Çok büyük ölçüde taban inisiyatifine dayanıyorlar. Bu aynı zamanda işçi sınıfının mücadele yeteneklerine de bir gösterge. Bu hareket bir biçimde önderliğini bulmak zorunda. Yoksa umutsuzluklar, yorgunluklar baş gösterecek, başka bazı güçlüklerle karşılaşacaklar ve bu taze dinamikler yorulup dağılacaktır. Bunu da saklı tutuyorum.

Bunalımın sonuçlarının kontrol edilmesinde muhakkak ki sosyal-demokrat partilerin, sendika bürokratlarının çok büyük bir rolü oldu. Ulaş yoldaş akşamki raporunda, burjuvazi buna rağmen nasıl yönetiyor diye sordu ve yanıt olarak bir takım etkenlerden sözetti, bazı örnekler verdi. Klasik etkenlerden biri sosyal-demokrasi, artı, onun sendika aygıtındaki izdüşümleridir. Bunlar sisteme en iyi hizmeti yapıyorlar. Örneğin dört dönem Kohl ile yönetti Alman burjuvazisi. Şimdi sosyal-demokrat bir hükümet var, artık onunla yönetecek, aynı politikayı uygulayacak. Alman sosyal-demokratlarının gündemdeki seçimlerde kullandığı "Farklı birşey yapamayacağız, yalnızca daha iyisini yapacağız" sloganı bunu anlatıyor. Daha iyisini nasıl yapacak? Sol maskeyi kullanarak daha kolay yapacak, daha inceltmiş biçimlerde yapacak.

Dünya kapitalist sistemini genel olarak saran bunalımın faturasının geri ülkelerde çok daha ağır, daha yıkıcı yaşandığını belirtmeye bile gerek yok. Bu ekonomiler herşeyden önce kapitalist nitelikleriyle sistemin bir parçası oldukları için, kendi kapitalizmlerinin iç ve uluslararası dinamikleri temeli üzerinde zaten bir bunalım zeminine sahipler. Artı, dışa bağımlılığın getirdiği yapısal sorunlar var; dış ticaret açığı, döviz açığı, ödendikçe artan dış borçlar vb. Bu bir başka ek bunalım etkeni. Artı, emperyalist ülkeler tam da bu bağımlılık ilişkileri çerçevesinde belli mekanizmalarla bunalımın yükünü ayrıca bu ülkelere aktarıyorlar. Tüm bunlar geri ülkelerde çok daha yıkıcı sonuçlar yaratıyor. Bu yıkıcı sonuçlar ya sınıf

mücadelelerinin gelişmesine yolaçıyor ya da yığınların tepkileri beyaz terör rejimleriyle ezilip dizginleniyor.

Öte yandan, kapitalizmin ikinci paylaşım savaşı sonrası gelişmesine ilişkin, yerinde gibi görünen, gerçekte ise yanıltıcı olan bir değerlendirme var: '45-70 arası kapitalizmin altın çağı, kapitalizmin nispeten rahat gelişme imkanı bulabildiği bir dönem diyoruz. Sınıf mücadelelerini dizginlediği, sosyal barışı bir parça oturttuğu bir evre. Ama bu tüm dünyada böyle mi acaba? Gerçekte bu yalnızca metropollerde böyle. Sistemin toplamı açısından bakarsanız, bu süreç, metropollerde böyle olmakla birlikte, sistemin nüfus olarak da toprak olarak da çok büyük bir bölümünde, bağımlı dediğimiz ülkelerde, savaşı izleyen aynı 25 yıl, bir üçüncü dünya savaşının yaratacağı tahribattan daha ağırını yaratmıştır, halklara büyük yıkımlar ve acılar yaşatmıştır. 1. Genel Konferans'ımızın değerlendirmesinde bu vurgulu sözlerle ortaya konuluyor. İşsizlik, yoksulluk, sefalet ve tüm öteki sosyal felaketler olarak; savaşlar, iç savaşlar, beyaz terör rejimleri, faşist askeri darbeler olarak, bu faturayı aynı zaman diliminde insanlığın asıl geniş kesimleri ödedi. Bundan biraz Sovyet halkları, Doğu Avrupa halkları kendilerini kurtarabilmişlerdir (sistemin dışındaydılar). Sistemin bağımlı geri ülkelerinde bunun nelere mal olduğu bilinmektedir.

Bu bunalımın bugün daha da ağırlaştığını biliyoruz. Sistem konusunda ciddi kuşkuları ifade edebilecek, sistemin kendine olan güvenini paramparça edecek kadar etkili borsa krizleri yaşanıyor. Daha dün kapitalizmin ebediliği tartışılıyordu, şimdi yıkılışı üzerine süreler bile verilebiliyor, bu dünyaca ünlü borsa spekülörlerinin değerlendirmelerine bile yansıyor.

Emperyalist dünyada iç parçalanma ve rekabet güçleniyor

Bir başka temel sorun, emperyalistler arası rekabet. Bu rekabet kızışıyor. Ulaş yoldaş da sunduğu

Önemli olan, sınıf yığınlarının kendi bağımsız inisiyatifleriyle mücadele sahnesine çıkabilmeleridir.

Bu zemin olduktan sonrabunun öznel ifadesi

akımlar da biraz erken ya da geç

ama mutlaka çıkacaklardır. Belki bugün varolan

akımlar zamanla dönüşeceklerdir, belki kendi

içlerinde ayrışarak ileriye dönük yenilenmiş akımlar çıkaracaklardır, belki de tümüyle yeni akımlar ortaya

çıkacaktır. Bu ihtimallerin tümü de geçerli.

Ama bu, bugün önderlikten yoksun olarak başgösteren kitle hareketlerinin taşıdığı büyük önemi

ortadan kaldırmıyor. Tersine, ihtiyaca yanıt veren

partilerin oluşmasını, işlerin artık eskisi gibi

gidemeyeceğinin anlaşılmasını kolaylaştıracak bir

maddi toplumsal zemin oluşuyor.

raporda, bu rekabetin kızıştığı, ikinci savaş sonrası işbirliğinin çatırdamakta olduğu üzerine anlamlı vurgular yaptı. Gerçekte '70'li yılların başından itibaren ABD'nin hegemonyası sarsılmaya, belli bakımlardan tartışmalı hale gelmeye başladı. Bununla birlikte ABD bugün hala da dev bir emperyalist güçtür. Çok büyük iktisadi ve mali kaynaklara, artı çok büyük askeri güce, artı dünya çapında buna uygun bir etki alanına sahiptir. Fakat önemli olan, emperyalist entegrasyon üzerine edilen lafların dayanıksızlığının, tarihsel evrimin ortaya çıkardığı sonuçlarla boşa çıkmış olmasıdır. Yeniden emperyalist kutuplar oluşuyor ve bunlar arasındaki ilişkiler günden güne büyüyen bir rekabet içerisinde gelişiyor. İlişkiler giderek gerginleşiyor. 1. Genel Konferans değerlendirmemize dikkat edin, "Süreçler ve Eğilimler" başlığı taşıyor. Önemli olan bu zaten; süreci ve onun gelişme yönünü/eğilimini görebilmek.

'90'lı yılların başındaki değerlendirmelerimizde, emperyalist güçler arasındaki rekabetin artık politik biçimler kazanmakta olduğunu, giderek askeri biçimler kazanacağını söylemiştik. Politik alanda bunu izlemek çok kolay şimdi. Politikalar farklılaşıyor. ABD artık kendi uluslararası politikalarını geçmişteki kolaylıkta dayatamıyor. Burada çıkar çelişkilerine dayalı politik farklılaşmalar, nüfuz alanlarına dayalı politik farklılaşmalar belirgin biçimde öne çıkıyor.

Yoldaş İran örneğini verdi. ABD İran'la, bu ülke bölgede etkili bir güç olduğu için ilişki kurmuyor. Kendisinin gergin ilişkilerini fırsat bilen Almanya'nın İran'la çok iyi ilişkiler geliştiriyor olmasını rekabette bir eşitsizlik sayıyor, rakibini dengeleyebilmek için İran'la ilişkilerini normalleştirmek yoluna gidiyor. Emperyalist rekabetin temel yasalarından biri, rakibi sadece mevcut imkanlar, mevcut nüfuz alanları üzerinden sıkıştırmak ya da ona karşı mevzi kazanmak değil, aynı zamanda potansiyel imkanlar üzerinden de bunu yapabilmektir. Balkanlar'ı bir etki alanı haline getirmek Alman emperyalizminin güçlü bir eğilimidir. Bu durumda ABD, kendine özgü çıkarlarından

bağımsız olarak, rakibini dengelemek için bile orada kendini göstermek durumundadır, bu emperyalist rekabetin doğası gereği böyle olmak zorundadır.

Bugün ABD hala çok güçlü, hala çok şeyi dayatabiliyor. Ama tarihsel ölçülerle baktığımızda, ABD'nin bir zamanlar sarsılmaz gibi görünen hegemonyası çoktan sarsılmış, tartışmalı hale gelmiştir. ABD'nin savaşı aslında kendi hegemonyasını koruma savaşıdır. Öteki emperyalist rakipler henüz kendisiyle aşık atacak güce olmadıkları için derinden gidiyorlar. ABD ise serbest hareket ediyor. Onlar derinden gidiyorlar, ama 5-6 yıl öncesine kıyaslandığında Almanya'nın bugün nasıl bir mesafe katettiğini görmek mümkün. Bizzat gözlenebilir ölçülerle bunu görmek mümkün.

Körfez Savaşı çıktığında Alman Anayasası'nda dışarıya asker göndermek hala yasaktı, Körfez Savaşı'ndan kısa bir süre sonra kaldırdılar bu yasayı. Alman militarizmi korkunç bir hızla geliyor. Silah satış oranlarına baktığımız zaman (ki bu eşitsiz gelişmeyi de anlatıyor) bunu görmek mümkün. Fransa geçmişte Amerika ve Sovyetler Birliği'nden sonra en çok silah satıcısı bir ülkediydi. Ama '90 yılında 7.2 olan payı '94'de 3.2'ye düşmüş, bu dört sene içinde yarı yarıya azalmış durumda. Eşitsiz gelişme yasasının iki emperyalist devletin payı arasındaki yansıması bu. Ama Almanya'nın payı 5.4'ten aynı dört yıl içinde 14.6'ya çıkmış. Dört yılda %300 artış çok büyük bir oran. '98'de bu oranın daha da arttığını görüyoruz. Önemli olan bu oransal artıştır. ABD'nin payı dört yılda %34'ten %55'e çıkmış, ama bunun gerisinde Sovyetler Birliği'nin ani çöküşünün yarattığı boşluğu doldurmaya Amerika'nın hazır olması gerçeği yatmaktadır. Amerika bu payını durmadan parça parça kaptıracaktır. Ve bizim sürecin hakim eğilimi, gelişme yönü dediğimiz bu. Birilerinin sürekli artarken birilerinin sürekli azalıyor.

Bugün dünyadaki gayri safi milli hasılanın toplamının %21'ini elinde tutması, Amerika'nın hala dev bir güç olduğunu gösteriyor. Ama bu oran 20 sene önce %30 küsurdu. Oransal olarak burada önemli bir azalış var.

Derinleşen bunalım ve bunalıma karşı her bir emperyalist devlete göre farklılaşan tedbirler, beraberinde bloklaşmaları getirecektir. Bu, yasadır. Daha şimdiden bloklaşmalar var; NAFTA, AB, Pasifik'teki bir takım oluşumlar vb... Ama bunalımın ağırlaşması, hele de bir çöküş, bunu hızlandıracaktır. Çünkü herkes kendisini kurtarmaya çalışacaktır, kendisi için en avantajlı politikaları uygulamaya bakacaktır.

'87'lerde ve '89'larda borsalar çöktüğü zaman, Avrupa'da ve uzak Asya'da alınan belli önlemler New York borsası üzerindeki basıncı azaltabiliyordu. Örneğin Almanya ya da Japonya bu fedakârlığı bilinçli bir tutumla yapabiliyordu. Giderek bu tür fedakârlıklarla bunalımın önünü almak hem zorlaşmaktadır, hem de kutuplaşan ilişkiler bu tercihleri ortadan kaldırmaktadır. Ekonominin kendi doğası, kendi yasaları, kendi zorlayıcı etkenleri bir biçimde geleneksel özne tercihleri geriletmedir. Onun gereklerine uygun yeni iradeler, yeni tutumlar, yeni tercihler ortaya çıkmaktadır. Bu da emperyalist bloklaşmayı arttıran bir etkene dönüşecektir.

Öte yandan, emperyalistler arası çelişkilerin derinleşmesi ve şiddetlenmesi, militarizm ve savaş tehlikesini doğuracaktır. Bu tabii ki onun negatif bir sonucu olan çok ciddi bir olay. Ama pozitif bir sonucu da vardır. Bu gelişme, emperyalistlerin devrimci dinamiklere ortak müdahale etme imkanlarını da azaltacaktır. Bugün emperyalist dünyada tutum farklılaşması olmasa, ABD emperyalizmi pekala Irak halkına derin bir acıyı bir kez daha yaşatabilecekti. Bunun imkanlarına sahip, silahları var. Bu tür saldırılar ona silahlarını deneme imkanı sağlıyor. Bu tür güç gösterileri sayesinde egemenliğini ortaya koyma imkanı sağlıyor. Öte yandan bu, Amerikan halkının birikimlerinden ve dünya halklarının emilen zenginliklerinden oluşturulan fonları, kendi silah tekelleri için kullanmak anlamına da geliyor. Silah tüketmekle birşey kaybetmiyor ki ABD. Zaten kapitalizmin mantığı bu; üret ve tüket. Sözkonusu olan, insan ihtiyaçları değil. Nihayetinde halkın vergilerinden, dünya soygunundan elde edilen fonlar, Amerikan silah tekellerinin pazarını genişletiyor. Onlar için önemli olan da bu. Ama bu müdahaleyi şu son bunalımda yapamadılar, neden? Çünkü emperyalistler artık eski davranış birliğini eskisi gibi gösteremiyorlar. Bu çelişki, bir halkı yeni bir yıkıcı müdahaleye maruz

Dünya kapitalist sistemini genel olarak saran bunalımın faturasının geri ülkelerde çok daha ağır, daha yıkıcı yaşandığını belirtmeye bile gerek yok. Bu ekonomiler herşeyden önce kapitalist nitelikleriyle sistemin bir parçası oldukları için, kendi kapitalizmlerinin iç ve uluslararası dinamikleri temeli üzerinde zaten bir bunalım zeminine sahipler. Artı, dışa bağımlılığın getirdiği yapısal sorunlar var; dış ticaret açığı, döviz açığı, ödendikçe artan dış borçlar vb. Bu bir başka ek bunalım etkeni. Artı, emperyalist ülkeler tam da bu bağımlılık ilişkileri çerçevesinde belli mekanizmalarla bunalımın yükünü ayrıca bu ülkelere aktarıyorlar.

kalmaktan kurtarabiliyor. Denebilirse eğer, bu da bu gelişmenin pozitif bir sonucu. Ama militarizm ve savaşla birlikte ele alındığında, insanlığı felakete götüren de bir gelişme bu.

Biz elbette ki emperyalist barışla teselli bulamayız. Ama emperyalist iç barışın, bu bütünlüğün kaybolduğu yerde de, militarizm ve emperyalist savaş tehlikesi vardır. Çıkar çelişkileri çerçevesinde bölgesel çatışmaların kızıştırılması vardır. Afrika halkları neden birbirlerine kırdırılıyorlar? Çünkü o kırdırılma temeli üzerinde şu veya bu emperyalist devlet bir etki sahası kuruyor kendine. ABD bir karşı kabileyi kışkırtarak Fransa karşısında bir mevzi kazanıyor, ama bu arada da bir milyon insan birkaç hafta ya da ay içinde yokediliyor.

Sınıf mücadeleleri ve dünya devrimci hareketi

Bir üçüncü temel nokta, yoldaşın konuşmasının son bölümüydü, artık sahneye yeniden işçi sınıfı ve emekçi kitleler çıkıyorlar. Bu '90'lı yılların yeni olgusu. '89 çöküşünün sınıflar mücadelesi, devrimci mücadele, işçi sınıfı hareketi aleyhine yarattığı negatif basınç ve gerici propaganda düşünülürse, bu gelişme çok büyük bir önem taşıyor. Kapitalist dünya sisteminin bütün çelişkileri kendini yeniden belirgin biçimde gösteriyor, dikkat ederseniz. Emperyalist metropollerde emek-sermaye çelişkisi kendini daha belirgin olarak gösteriyor. Emperyalistler arası çelişki aynı şekilde kendini gösteriyor. Halklarla emperyalistler arası çelişki kendini gösteriyor. Bu sonuncusu, ezilen halklarla emperyalizm arasındaki çelişkinin kapsamı geçmiştekenden farklıdır artık, yeri gelmişken bunu da vurgulamak gerekir. Geçmişte belirgin biçimde ulusal bir kapsam sözkonusuydu, şimdi belirgin biçimde sosyal bir kapsamı var bu çelişkinin. En azından kapitalist gelişmede belirgin bir mesafe almış ülkeler için bu böyle.

Emperyalizmin saldırısı, örneğin bugün için Arjantin'de kendini özelleştirme saldırısı olarak, ülke kaynaklarının emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi olarak gösteriyor. Ama Arjantin son 10-15 yılda dünyanın en yoğun işçi hareketliliğinin yaşandığı bir ülkedir. Bu o kadar az biliniyor ki... Çünkü bu hareketlilik yansımiyor emperyalist dünya medyasından. Oysa dünyada son 10-15 yıl içinde en çok genel grevin gündeme geldiği ve bunun bazı sonuçlar da aldığı ülkelerden biri, belki de birincisi belli bakımlardan. Çok sert bir sınıf mücadelesi yaşanıyor bu ülkede. Arjantin'de örgütlenme düzeyi oldukça yükselmiştir. Ki sözünü ettiğim sınıf mücadeleleri buna uygun bir zemin oluşturuyor. Ben inanıyorum ki, mesela Ulaş yoldaş akşam bir takım rakamlar verdi, '95 Kasım-Aralık'ındaki grevlerin ardından Fransa'da sendikalaşma oranı bir parça yükselmiştir. Sınıf mücadelesi örgütlülüğün gücünü gösterdiği ölçüde, sendikalar da bir parça sınıfın tabandan gelen direnme eğilimine yaslanmak ya da onun suyundan gitmek eğilimi gösterdikleri ölçüde, bu, sendikal örgütlülüğe yeniden bir eğilim yaratabiliyor.

Arjantin'de de böyle olması bu açıdan çok mantıklı.

Artık sahnede daha belirgin biçimde işçi sınıfı ve emekçi kitleler var. Ama maalesef bu tablo içinde devrimciler yok henüz. Devrimciler var, ama geride kalan dönemin devrimcileri bunlar. Dünyanın her yerinde devrimciler var, devrimci örgütler var, devrimci partiler var. Ama yaşanan tarihsel süreçler, deneyimler ve yenilenen koşulların ihtiyaçlarına yanıt verebilecek bir ideolojik-programatik yenilenmeyi yaşamış partiler yok. Ve sahnedeki en zayıf etken bu. Emperyalizm ve ezilen halklar ilişkisini irdelerken, buradaki halk kavramını artık daha emekçi bir içerikle anlamak gerekiyor. Sosyal sınıf yapısı değiştiği ölçüde halk kavramının içeriği de değişiyor. Bugün

birçok ülkede halkların omurgasını işçi sınıfı oluşturuyor, zamanında köylülük oluşturunuyordu. Arjantin'de artık köylülük değil, işçi sınıfı ve onun kentsel yarı-proleter müttefikleri oluşturuyor. İşçi-emekçi hareketi diyoruz bu nedenle. Zamanında hep işçi-köylü hareketi denilirdi, şimdi işçi-emekçi hareketi diyoruz daha çok. Bu kavram köylülüğü de içine almakla birlikte, sınıf dışı kent emekçisi kategorisini içermesi bakımından daha kapsayıcı. İşçi sınıfı asıl güçlü müttefiklerini giderek birçok ülkede kent yarı-proleterleri içinde bulacaktır. Bunu maocu Peru Komünist Partisi/Aydınlık Yol bile anladı. Bu mücadele kendi başına kırsal alan üzerinden bir sonuca götürülemez denilerek, Lima'da etkin bir çalışma gündeme getirildi, ancak bu çalışmada zorlanıldığı ölçüde büyük darbeler yenildi. Neden Lima önemliydi onlar için? Çünkü Peru'nun nüfusu 24 milyon, bunun 11-12 milyonu, yani neredeyse yarısı Lima'da yaşıyor. Bir ülke düşünün ki, toplumun yarısı bir kentte yaşıyor. Türkiye de yavaş yavaş buralara doğru gidiyor. Türkiye'de dev metropoller oluşuyor giderek. Metropoller tutan iktidarı tutar. Rusya gibi değil bu, onunla kıyas kabul etmez ölçüde bir kent ağırlığı oluşmuş durumda bugünün dünyasında. Evet, Rusya'da metropoller tutanlar iktidarı tuttular, ama metropoller yine de Rusya'nın o insan denizi içerisinde çok dar bir nüfusu barındırıyordu. Ülke nüfusunun neredeyse altıda beşi kırlarda yaşıyordu. Şimdi ise birçok bağımlı kapitalist ülkede, ülke nüfusunun nerdeyse yarısı, yarısından fazlası giderek metropollere yığılıyor. Rusya işçi sınıfı gibi bir güçlü sınıf için, sanayi gibi ekonominin sürükleyici sektörü sayesinde, büyük kentleri tutmak iktidarı tutmak anlamına gelebiliyordu Rusya'da. Şimdi bu anlamda imkanlar kıyas kabul etmez ölçüde daha geniş. Birçok ülkede nüfusun geniş yığınları da artık kentlerde...

Tarihsel-toplumsal gelişmelerin sınıf mücadeleleri açısından yarattığı sonuçlar diyoruz, alın size bir başka temel sonuç. Kent yarı-proleterlerinin sınıf mücadelesi açısından taşıdığı çok özel önem, bir başka sonuç. Mesela klasik dönemde bu yoktur. Daha çok kent küçük-burjuvazisinden sözedilir. Şimdi ama, kentlerde çok yaygın bir yarı-proleter yığın var. Ve bizim kent varoşlarımızın radikal mücadeleler üretmesinin gerisinde, aynı zamanda bu var. Onlar salt öyle az-çok iyi halli ya da bir ayağı mülkiyette küçük-burjuvalar değiller ki. Bunlar işsiz, yoksul yığınlar, "marjinal sektör" denilen o şekilsiz alanda hayatını zar-zor idame ettirmeye çalışan yoksul emekçiler yığını...

Peki geçmişten öğrenerek kendini geleceği kucaklamaya hazırlanmış bir dünya devrimci hareketi yoksa ne olacak? Dünya devrimci hareketi gelişen, sertleşen ve yayılan sınıf mücadeleleri içinde zamanla kendini bulacak. Yani bu biraz zaman alacak. Dünya devrimci hareketi var aslında, ama yenilenmiş bir komünist hareket yok. Ancak, bu mücadelelerin oluşturduğu uygun zeminde, bir taraftan kapitalizmin bunalımı ve onun ağır ve yıkıcı etkileri, sisteme olan güvensizliğin yaygınlaşması, egemen sistemin kendi özgüvenini kaybetmesi, muhalif güçler üzerinde bir

moral etken olacaktır; öte yandan, emekçi kitlelerin bu sisteme karşı mücadelesi, bu yeni dönemin sorunlarını, mücadelelerini kucaklayabilen, bu çerçevede geçmişin deneyimlerinden en iyi biçimde yararlanan, onu özümseyen akımların ortaya çıkması için de uygun bir zemin oluşturacaktır.

Bugünkü gelişmeler şimdiden ne tür etkilere, sonuçlara yolaçmıştır? Gerçekten geçmişin deneyimleriyle, onun sonuçlarının genellenmesiyle donanan akımlar var mıdır? Muhtemelen vardır da biz bilmiyoruz. Türkiye’de biz kendimizi var kabul ediyoruz, ama acaba bizi dünyada bilen kaç siyasal parti ya da akım vardır? Bu tıpkı bunun gibidir. Ama partili kimlik dönemi, dünya sol hareketini çok yakından izlemeyi, değerlendirmeyi, onunla etkileşim içerisine girmeyi özel bir ihtiyaç haline getiriyor. Bizim bu değerlendirmenin ardından bir karar olarak ortaya koyacağımız sonuçlardan biri de bu olmalıdır.

Emperyalist ülkelerdeki bunalımın yarattığı etkilere bir-iki noktada daha eklemek istiyorum. Birincisi, burjuvazinin kontrollü desteğiyle ırkçılığın ve neo-faşist hareketin özel bir güç kazanmasıdır. Nitekim bir yoldaş bunu teorik derginin ikinci sayısında geniş bir incelemenin konusu da yaptı. Bu incelemeye yeniden bakmakta fayda var. Dünya olaylarına, dünyadaki gelişmelere ilişkin işlevsel bir değerlendirme bu. Neo-faşist hareketin yeniden güç kazanması, dosdoğru bunalım ve sınıf mücadeleleri üzerinden gerekçelendiriliyor bu değerlendirmede ve bu çok yerinde bir görüş. Nihayetinde toplumsal muhalefetin saptırılması ihtiyacı çerçevesinde gündeme geliyor.

İkincisi; ABD büyük bir sosyal çöküntü içinde denildi ve örneklendi. Bunu incelemek ve çözümllemek özel bir önem taşıyor. Bir kokuşmuşluk ülkesi orası. Dibinden çürüyen, çürütülen bir toplum Amerikan toplumu. 40 milyon insanın resmi verilere göre “cahil” olması buna çarpıcı bir örnek.

Ulaş: Bir örnek vereyim. Son 1-2 yıldır Amerikalılar gidip Küba’da tedavi oluyorlar. Zira tıp Küba’da ileri düzeyde ve tedavi çok ucuza maloluyor. ABD’de bu tür olanaklardan yoksun olanlar, Küba’ya turist olarak gidip orada tedavi olup dönüyorlar.

Cihan: Burada rüşvet olayına, siyasal sistemdeki mafyalaşmaya, kokuşmaya değinilebilirdi. Mesela Belçika Emek Partisi’nin yayın organı, Belçika’nın Liege kentini “ikinci Palermo” ilan ediyor, yani Belçika’nın Sicilya’sı... Kapitalizm burada da mafyalaşmış. Çeteleşme, mafyalaşma vb., Türkiye’yle sınırlı olaylar değil, tersine dünya kapitalizmine özgü bir genel durum bu. Kimisinde daha az, kimisinde daha çok, fark yalnızca burada. Belçika partisinin yayın organında sürekli olarak mafyalaşma, rüşvet, hırsızlık anlatılıyor. Üstelik bu sadece sistemin muhafazakâr partilerini değil, sosyalist, sosyal-demokrat partilerini, hatta daha fazla bu sonuncuları kapsıyor. Sistem kendi sağını ve solunu çürüterek, kokuşturarak, mafyalaştırarak ilerliyor.

Değerlendirmelerden çıkarılması gereken politik sonuçlar

Yapılan değerlendirme ve tartışmaların ikili bir sonucu olmalı. Birincisi, genel planda dünya tablosunu anlamak bir ihtiyaç. İkincisi, bu tablodan çıkarılması gereken acil sonuçlar.

Eğer şiddetlenen bir bunalım ve derinleşen rekabet tespitini yapıyorsak, bunun emekçiler için yaratacağı bir fatura var. Bir bu açıdan, sınıf mücadelesi açısından çıkarılması gereken sonuçlar var. İki; rekabetin militarizm, kutuplaşma, giderek savaş tehlikesi eğilimi geliştirdiğini söylüyoruz. Bu, yığınları uyarmak ve eğitmek bakımından temel önemde bir mücadele alanı olarak karşımıza çıkıyor. Üç; ekonominin, üretimin uluslararasılaşmasının, giderek her düzeyde sınıflar mücadelesi için her zamankinden güçlü uluslararası bir

temel yarattığını biliyoruz. Bunun yarının uluslararası devrimi için de bu açıdan ne gibi sonuçlar yaratacağını düşünmek gerekiyor. Dört; (bu belki ilk maddenin özgünleştirilmesi oluyor) güncel borsa krizinin kısa dönemde yaratacağı sonuçlar üzerine bir değerlendirmeye ihtiyaç var. Türkiye üzerine tartışmayı da bu çerçevede yapacağız. Beş; uluslararası devrimci hareketi yakinen tanımak, halkların mücadelesini yakından izlemek, onlardan sürekli öğrenmek, onlarla dayanışma içinde olmak vb., bir dizi sonuç süzülebilir buradan.

Artı, bu istikrarsız ve bunalımlı dünya tablosunun bir de bizim kendi bölgemize özgü çok daha özel yansımaları var. Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya tam bir bunalım üçgeni ve biz bunalım üçgeninin tam merkezindeyiz. Bu çok özel sorumluluklar yüklüyor bize.

Bir tarafta Balkanlaştırma var; bu bölgedeki geleneksel devletler, Yugoslavya örneğinde olduğu gibi bölünüyor, parçalanıyor, uluslar birbirlerine boğazlatılıyor. Emperyalizm burada tüm dünya polisliği stratejisi çerçevesinde hoyratlığını sergiliyor ve bu emperyalistler arası gizli bir iç rekabetle elele gidiyor. Ortadoğu ve Kafkaslar’da denetim altında tutulması gereken ve bugünkü dünya kapitalist ekonomisi için çok özel bir önem taşıyan kaynaklar ve

Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya
tam bir bunalım üçgeni ve biz bunalım
üçgeninin tam merkezindeyiz. Bu çok özel
sorumluluklar yüklüyor bize.
Bir tarafta Balkanlaştırma var; bu bölgedeki
geleneksel devletler, Yugoslavya örneğinde
olduğu gibi bölünüyor, parçalanıyor, uluslar
birbirlerine boğazlatılıyor. Emperyalizm burada
tüm dünya polisliği stratejisi çerçevesinde
hoyratlığını sergiliyor ve bu emperyalistler arası
gizli bir iç rekabetle elele gidiyor.

bu kaynaklar üzerine yoğun mücadeleler var. Ortadoğu’da bir takım ilerici devrimci dinamikler var. Emperyalist dünya için, bunların boğulması temel önemde bir ihtiyaç. Ortadoğu, aynı zamanda gerici devletlerin bir kapişma alanı. Türk-Yunan anlaşmazlığı, Türk-Suriye anlaşmazlığı, İran-Irak anlaşmazlığı, İran-Afganistan anlaşmazlığı, Ermenistan-Azerbaycan anlaşmazlığı, Gürcistan’ın kendi iç anlaşmazlıkları (kendi içindeki öteki halklar ya da özerk bölgeler) vb. karmaşık çelişkiler, karmaşık istikrarsızlık etkenleri var. İlerici dinamikler ile gerici dinamiklerin birarada varolabildiği bir bölge burası. Biz işte böyle çok ilginç bir coğrafyanın tam göbeğindeyiz. Dünya olaylarına ve bölgesel olaylara mutlaka bu gözle bakmalıyız.

Sınıf mücadeleleri, devrimci strateji ve taktik, devrimde ilerleme süreçleri bunlardan bağımsız bir sonuca götürülemez. Kendini bölge üzerinden bir parça güvenceye almayan, onun dinamiklerini ve olanaklarını şimdiden gözetemeyen bir Türkiye devrimi bir boş hülyadır. Oysa bugün biz bu ülkelerdeki siyasal akımları bile doğru dürüst tanımıyoruz, bu ülkelerdeki siyasal mücadeleleri bile yeterince izleyemiyoruz. Oysa bunun çok özel bir ilgi alanı haline gelmesi gerekiyor. Bulgaristan’ın iç sosyal ve siyasal yaşamının bize çok yakın olması lazım, çok çok uzak oysa. Ne Bulgaristan’daki sınıf mücadelesini izleyebiliyoruz, ne ordaki siyasal akımları tanıyabiliyoruz. Halbuki bizim coğrafyamızın bir bölgesi. Yunanistan’ı bir parça izleyebiliyoruz, Türkiye iç politikasını çok yakından ilgilendirdiği ve bir parça Türkiyeli solcuların mültecilik alanı olduğu için. Kafkasya’yı çok fazla bilmiyoruz gerçekten. Ermeni gericiliğini, Azerbaycan yönetimini vb.ni biliyoruz, ama emekçi kitleler ne yapıyorlar buralarda? Devrimci örgütler, partiler var mı

? Varsa ne yapıyorlar, kitleler üzerinde ne ölçüde etkililer? Yeni şekillenmekte olan bazı örgüt ve partileri bugünkü durumlarından dolayı onları önemsiz ve marjinal sayabilir miyiz? Dışardan bakan bir gözlemci için bizim hareketimiz Türkiye için ne ifade edebilir ki? Ama dikkat edin, biz kendimize çok şey atfediyoruz. Aynı şekilde, dışardan bakıldığında çok önemsiz görünen siyasal akımların bu ülkelerin geleceği açısından çok büyük bir önemi de olabilir, ama biz bunları bilmiyoruz. İran’da neler oluyor, çok bilmiyoruz. İran’da işçi sınıfının mücadelesi zaman zaman sertleşebiliyor, bunları yeterince izleyemiyoruz.

Ama artık bir partili kimlik aşamasında, bütün bu süreçleri, bütün bu ilişkileri, bütün bu olguları öncelikle bizi kuşatan bu coğrafyada izleyebilmeliyiz. Çünkü biz öncelikle kendi ülkemizde devrim yapmakla sorumluyuz. Ve bizim ülkemizdeki devrim mücadelesini çok dolaysız olarak ilgilendiren bir coğrafya bu. Ve bu, bir bunalım coğrafyası. Emperyalizm için sürekli bir müdahale coğrafyası. Bunları yalnızca bir ön hatırlatma olarak söylüyorum, bölge tartışmasına şimdilik girmiyorum, bu tartışmayı ayrıca yapmamız gerekiyor ve asıl söyleyeceklerimi o bahse bırakıyorum.

(...)

Küçük bir not olarak şunu da eklemek istiyorum.

Dünya devrimci hareketine bakarken, halihazırda komünist olmak iddiasındaki akımlara kendi içinde takılmamak, sınıf mücadelelerinin yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt verecek gerçek komünist akımları üretebileceğine inanmak ve güvenmek lazım. Örneğin Almanya’da gelişmelerin, kitlelerin biriken hoşnutsuzluğunun nelere yolaçacağı, neyi besleyeceği konusunda MLPD’ye bakmak size bir fikir vermiyor. Zira MLPD’nin gelişme seyri, bu ülkedeki gelişmenin tam tersi bir seyir izliyor. Sisteme olan güven azalırken, son yıllarda son 30–40 yıldır görülmemiş işçi mücadeleleri yaşanırken, MLPD’ye bakıyorsunuz, kafası daralıyor, etkisi daralıyor, çalışması daralıyor. Dolayısıyla bu parti bir gösterge değil. Bu

düzleşen zeminin, giderek oluşan uygun atmosferin yeni siyasal akımlar üretebileceğine, ya da bu akımları kendi içinden ayırıştırarak üretebileceğine inanmak ve güvenmek gerekiyor.

Rusya’ya da bu gözle bakmak gerekiyor. Rusya’daki büyük tahribatın ardından birkaç partinin, ya da eski partiden bazı radikal akımların geriye kalması iyidir. ‘96 tarihli bir değerlendirmemizde de buna özel olarak değinilmektedir. Bugün Rusya’da, parlamenter hayalleri reddeden, sistemin değişmesini şiddete dayalı bir sosyalist devrime bağlayan akımların olması bir imkandır, denilmektedir. Biz bu imkanı görelim, bunu kaba biçimde reddetme yoluna gitmeyelim, ama bundan ötesine de bakmasını bilelim.

Önemli olan, sınıf yığınlarının kendi bağımsız inisiyatifleriyle mücadele sahnesine çıkabilmeleridir. Bu zemin olduktan sonra, bunun öznel ifadesi akımlar da biraz erken ya da geç ama mutlaka çıkacaklardır. Belki bugün varolan akımlar zamanla dönüşeceklerdir, belki kendi içlerinde ayrışarak ileriye dönük yenilenmiş akımlar çıkaracaklardır, belki de tümüyle yeni akımlar ortaya çıkacaktır. Bu ihtimallerin tümü de geçerli. Ama bu, bugün önderlikten yoksun olarak başgösteren kitle hareketlerinin taşıdığı büyük önemi ortadan kaldırmıyor. Tersine, ihtiyaca yanıt veren partilerin oluşmasını, işlerin artık eskisi gibi gidemeyeceğinin anlaşılmasını kolaylaştıracak bir maddi toplumsal zemin oluşuyor. Önemli olan bu. “Proleter İsyanlarının ve Halk Hareketlerinin Yeni Dönemi” başlıklı değerlendirmemizde biz bunu özellikle vurguladık.

Bir geçiş dönemi içindeyiz

Bir geçiş dönemi yaşanacaktır, öncelikle politik

atmosferin değişmesi lazım. Son 40-50 yıldır dünya sol hareketinde büyük bir tahribat, büyük bir çürüme yaşanmış, '89'da büyük bir yıkılış yaşanmış, bu büyük bir moral yıkım ve inançsızlık dalgasını beslemiş. Emperyalist gerici bu dünya ölçüsünde görülmemiş bir ideolojik-psikolojik, moral haçlı seferine çevirmiş vb. Tüm bunların ardından 3-5 yılda siyasal akımların yeniden hızla toparlanması, köklü bir biçimde yenilenmesi kolay mı, mümkün mü? Ama yakın gelecekte bu alanda çok hızlı mesafeler alınabilir. Öyle ani gelişmeler yaşanabilir ki, bu, devrimci akımların hızlı şekillenmesine, kimlik değiştirmesine, bakış açısı değiştirmesine güçlü bir vesile olabilir.

Bu genel planda bir ihtimal olarak reddedilemez. Zira bu çağda herşey çok hızlı akıyor. Doğu Avrupa beklenmedik biçimde çok hızlı yıkıldı. Bu yıkılışın yıkıcı etkisi dünyaya çok hızlı yayıldı, siyasal-örgütsel yıkımlar, umutsuzluk, döneçlik dalga dalga büyüdü. Ama bu etki aynı hızla da ortadan kalkıyor. Yeni bir sınıf mücadeleleri dönemi aynı hızla yeniden oluşuyor. Kapitalist sistem o hızla kazandığı özgüveni aynı hızla da kaybetmeye başlıyor. Yalnızca 7-8 yıl önce, tarihin sonu, kapitalizmin ebediliği ilan ediliyordu. Şimdi bu masala artık kimse inanmıyor, tersine kapitalizmin insanlığa hiçbir gelecek perspektifi sunmadığı inancı yaygınlaşıyor. Dünyayı saran, koca koca ülke ekonomilerini yıkıma götüren borsa krizleri, onulmaz çelişkiler içindeki kapitalizmin bir geleceği olmadığını gösteriyor. Sistem özgüvenini hızla yitiriyor. Bir marksist için tüm bunların anlaşılabilir bir yanı da yok. 1. Genel Konferans'ımızda deniliyor ki; '89 yıkılışının ardından bir yanıyla bakıldığında sistem çok güçlü görünüyor, ama bir başka yanıyla da sistemi zaafa götüren süreçler daha şimdiden günden güne güçlenerek işliyor. Sözkonusu değerlendirmede önce sistemin lehine olan etkenler sıralanıyor, sonra da sistemi bunalıma ve yeni bir mücadeleler dönemine taşıyacak olan zemin ortaya konuluyor ve dinamikler sıralanıyor.

Doğu Avrupa'yı örnek olarak alalım, özellikle Rusya'daki büyük işçi ve kitle mücadelelerine bugün vardığı nokta üzerinden bakalım ve bizim daha '91 yılı başına ait değerlendirmelerimizden okuyalım:

"5) Doğu Avrupa'nın kapitalist dünya sistemine iktisadi ve politik bakımdan tam entegrasyonu, dünya burjuvazisine bir süre için ideolojik-politik bir açık üstünlük vermiş olmakla birlikte, bu ülkelerdeki politik istikrarsızlık ve gerginlikler şiddetlenen politik-toplumsal çalkantılar, kapitalist dünya sistemi için ciddi sorunlar da yaratacaktır." (EKİM 1. Genel Konferansı/Değerlendirme ve Kararlar, Eksen Yayıncılık, s.70)

İşte bugün yaratmıyor mu? Rusya'da ve öteki Doğu Avrupa ülkelerindeki bunalım, toplumsal çalkantılar, sınıf ve kitle hareketleri kapitalist dünya sistemi için ciddi ve kaygı verici sorunlar yumağı oluşturmuyor mu? Bu, daha Sovyetler Birliği'nin resmen bile dağılmadığı bir evrenin değerlendirmesi, buna dikkat edelim.

"Bu ülkeler umulan düzeyde kârlı ve güvenceli pazarlar ve yatırım alanları olmadıkları gibi, yaşadıkları toplumsal çatışma ve hareketliliklerle Batılı kapitalist ülkelerin emekçi sınıflarını etkilemek potansiyelini taşımaktadırlar."

Yeterince kârlı ve istikrarlı yatırım alanları olmadıkları gibi, deniliyor. Bugün Rusya'da ancak mafyalar (Batı mafyası ya da spekülasyon sermaye) kol geziyor. Tehlikeyi görünce o bile kaçıyor. İstikrarlı olmadığı için kârlı yatırım alanı olamıyor. Çünkü toplumsal çalkantının gündeme gelmesi kaçınılmazdı bu toplumlarda. Rusya'nın 70 yıllık düzeni, 70 yıllık dengeleri, ilişkileri, kazanımları altüst ediliyor, bir toplumsal çöküntü yaratılıyor.

Bunları öngörmek belki çok özel bir güçlük

'45-70 arası kapitalizmin altın çağı, kapitalizmin nispeten rahat gelişme imkanı bulabildiği bir dönem diyoruz. Sınıf mücadelelerini dizginlediği, sosyal barışı bir parça oturttuğu bir evre. Ama bu tüm dünyada böyle mi acaba? Gerçekte bu yalnızca metropollerde böyle. Sistemin toplamı açısından bakarsanız, bu süreç, metropollerde böyle olmakla birlikte, sistemin nüfus olarak da toprak olarak da çok büyük bir bölümünde, bağımlı dediğimiz ülkelerde, savaşı izleyen aynı 25 yıl, bir üçüncü dünya savaşının yaratacağı tahribattan daha ağırını yaratmıştır, halklara büyük yıkımlar ve acılar yaşatmıştır.

taşımıyordu, sadece biraz soğukkanlı olmak gerekiyordu. O günün sarsıntısı karşısında zihinsel dengeleri kaybetmemek yeterliydi bunları tespit etmek için. Bu açıdan çok önemli bir başarı saymıyorum. Yalnızca yıkılışın içinde bunları böyle söyleyebilmeyi sükûnetimize, soğukkanlılığımıza iyi bir gösterge sayıyorum. O dönem okuyanlar, bunlar kendilerine ve ortama biraz moral veriyorlar, diyebilirdi. Ama şimdi öyle mi? Birkaç sene sonra bu söylenenler aynen gerçekleşiyor, aradan geçen 7-8 yıl, bu değerlendirmelerin ne denli isabetli olduğunu gösteriyor.

Kaldığım yerden okumaya devam ediyorum: "Yaşadıkları toplumsal çatışma ve çalkantılarla, hareketliliklerle Batılı kapitalist ülkelerin emekçi sınıflarını etkileme potansiyeli taşımaktadırlar. Sovyetler Birliği ve Doğu Almanya'da bugünden görülebildiği gibi, bir bütün olarak Doğu Avrupa ülkeleri yeni bir işçi hareketinin şekilleneceği öncelikli alanlar arasındadır."

Şimdi Rusya işçi sınıfı hareketiyle kıyaslanabilecek bir işçi sınıfı hareketi var mı dünyada? Belki bazı Latin Amerika ülkeleriyle bir kıyaslama yapılabilir. Aynı şekilde, Ukrayna'da, Romanya'da, Çek Cumhuriyeti'nde işçi sınıfı hareketleri uluslararası yankılar yapacak güçte. Arnavutluk'ta silahlı bir halk ayaklanması oldu. Rusya'da onbinlerce, zaman zaman yüzbinlerce insan orak-çekiçli kızıl bayraklarla, sosyalizmin sembolleriyle yürüyor ve bu görüntüler tüm dünyaya yansıyor ve doğal olarak dünyanın geriye kalan kısmını etkiliyor.

Daha farklı, pasif görünümüne fakat aktif etkili olduğundan kuşku duyulamayacak bir örnek vermek istiyorum.

Bugün PDS'nin eski Doğu Almanya'da etkilediği kitle (ki seçimlerde %20'yi bulan, yer yer %30'u bulan bir oy desteği bu) Almanya için bir problem oluşturuyor. Eski sistemin temsilcisi olarak gösterilen bir parti, Batı Almanya'da yer yer %2-3 oy alıyor kitlelerden. Bu Batı Almanya'da yakın dönemde yaşanmamış bir durum. PDS nedir ki? diyeceksiniz. Mesele PDS'in gerçekte ne olup olmadığı değil. Sistemin propagandası bu partiyi hep eskinin temsilcisi olarak sunuyor. Ve kitleler buna rağmen bu partiyi destekliyor. Bu bir tercihi anlatıyor. Doğu Berlin soğuk savaşın simgesidir, Doğu Berlin'de PDS birinci parti. 4-5 yerde milletvekilleri pi doğrudan gönderiyorlar parlamentoya. Yani birinci sıradan çıkıyor bu adaylar. Soğuk savaşın ve anti-komünizmin simge haline getirdiği bir kent, eski sisteme eğilimin simgesi haline geliyor şimdi. Bu diyalektik çok ilginç. Ve bu Almanya'nın iç politik atmosferinde sorun yaratıyor.

Aynı değerlendirmeden bir başka madde okumak istiyorum: "6) Dünya komünist ve devrimci hareketinin zayıflığı açık bir olgudur. Fakat bu, yeni bir durum olmadığı gibi (yani 40 yıllık bir revizyonist tahribatın vardığı bir nokta denilmek isteniyor), asıl önemli olan onun güçsüzlüğünün en alt noktasını yavaş yavaş geride bırakarak artık yeni bir güçlenme dönemine giriyor olmasıdır. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki

gelişmeler zayıflık yaratmak bir yana, dünya komünist ve devrimci hareketini ağır bir kamburdan ve yılların yanılsamalarından kurtarmış, yenilenip gelişmesinin önünü açmıştır. Buna, tam da bu sayede ve bizzat bu ülkelerde, gerçek bir komünist hareketin yeniden şekillenmesi olanağı da eklenmelidir. (Sovyetler Birliği'nde bunun şimdiden açık belirtileri var.) Ayrıca tüm sapırtıcı ve kısırlaştırıcı vesayetlerden kurtulmuş olmak, marksist-leninist hareketin özgür teorik gelişmesi ve atılımı için, paha biçilmez bir tarihsel ortam ve olanak demektir." (Tüm aktarmalar aynı kaynaktan-Red.) Dünya ölçüsünde gerici bir ideolojik dalgaya dönüşmüş bir gelişmeyi bir imkan saymak, ancak diyalektik bir bakış açısıyla olabilir.

Akşam Ulaş yoldaş diyordu ki, anti-komünist ideolojik propagandada bir yorgunluk var, gitgide gücünü ve temellerini yitiriyor artık. Zira bu ülkelerdeki mücadeleler sisteme karşı bir etkene dönüşüyor. Rusya'daki gelişmeler, sistemi sorgulamanın bir imkanına dönüşüyor. Düne kadar Rusya'daki gelişmeler sistemi ayakta tutmanın ve Batılı işçi sınıflarını mücadeleden vazgeçirmenin bir aracı olarak kullanılıyordu. Şimdi orası tam tersi bir imkana dönüştü. İşte tarihin diyalektiği.

Ancak ben bu değerlendirmelerin, bu yaklaşımların bizim saflarımızda bile bu gözle incelendiğini ve sindirildiğini zannetmiyorum. Bu temel değerlendirmeleri kendi saflarımıza ideolojik bir kimlik olarak maletmek bizim için hala da temel bir görev olarak duruyor. Kongre ortaya böyle bir irade koymalı ve parti içi eğitimin uluslararası boyutu çerçevesinde, bu değerlendirmeler saflarımızdaki ideolojik eğitimin çok özel bir malzemesi olarak kullanılmalı.

Ve politik sonuçlarına da, konuşmamın başlangıcında yaklaştığım gibi yaklaşılmalı. Her devrim her zaman aynı zamanda uluslararası bir devrimdir. Her iç savaş aynı zamanda bir dış savaştır. Bu ta Fransız Devrimi'nden beri bir yasadır. Fransız Devrimi bir burjuva devrimiydi, ulusal ölçekte patlak vermişti, ama dünyayı sarstı, dünyaya yayıldı ayrıca. Devrimi savunma çizgisinde bir dış savaşa dönüştü iç savaş. 1848 Devrimleri zaten uluslararası bir devrimci dalgaydı. Fransız burjuvazisi Paris Komünü'nü Prusya orduları sayesinde boğdu. Fransa-Prusya savaşı, bu dış savaş Fransa'da iç savaşı üretti; iç savaş ise, Prusya ordusunun Versay'ı desteklemesi ölçüsünde ve anlamında dış savaşa dönüştü. Ekim Devrimi bu aynı gerçeği apaçık ve tüm boyutlarıyla gösterdi, gözler önüne serdi; iç savaş, çok büyük ölçüde, 14 devletin birleşik müdahalesine karşı bir dış savaştı vb.

Bu çağda, emperyalizmin dünya polisliğine artık bir yasal statü kazandırmaya çalıştığı bir evrede, kendi ülkesindeki sınıf mücadelesini dış boyutlar içerisinde kavramayan bir devrimcilik, bakış açısından yoksun, dar ve kısır bir devrimciliktir. Bu tam bir milliyetçi dargörürlüktür, ulusal içe kapanıklılıktır. Günümüz dünyasında bu tür bir devrimciliğin başarı şansı yoktur.

Bugün Kosova'ya müdahale tartışmalarında (sözkonusu olan Kosova bunalımının Ekim '98 tarihli aşamasıdır -Red.) İngiliz Dışişleri Bakanı diyor ki, Rusya'nın destek vermemesi bir şeyi değiştirmez, zira biz hiç de Birleşmiş Milletler kararını gerekli görmüyoruz; Biz NATO olarak karar alıyoruz, NATO olarak müdahale edeceğiz. Oysa düne kadar BM bir tür dünya parlamentosu sayılıyordu, bir hukuku vardı, en azından böyle sunulabiliyordu. NATO ise daha özel bir örgütlenmeydi. Oysa şimdi Rusya'nın vetosu bizi ilgilendirmez, çünkü biz buraya NATO olarak müdahale edeceğiz diyebiliyorlar. Peki siz kimsiniz? Neye göre müdahale ediyorsunuz? Bu soruyu sormuyorsunuz, çünkü zaten arsızca klasik sömürgecilik yöntemlerine dönmüşler, dünya düzeni ve asayiş bizden sorulur diyorlar.

(Devam edecek...)

Emperyalist saldırıya çok yönlü tepkiler

Emperyalist koalisyonun Yugoslavya'ya saldırısına karşı gösterilen tepkiler bu konuda kıyaslama örneğini oluşturan Körfez savaşından çok farklı bir biçim ve içerik taşımaktadır. Dünya kamuoyu ve kitleler Saddam Hüseyin rejimine karşı, özgün bir tarihsel bağlamda, çok kolay seferber edilmiş, beliren ters tepkilerin etkisizleştirilmesi, sindirilmesi pek zor olmamıştı. Körfez savaşı, ilk köşe taşları henüz yeni yeni döşenmeye başlanan ve dolayısıyla ne anlama geldiği kitlelerce henüz pek bilinmeyen "Yeni Dünya Düzeni"nin ilk oluşum ortamında gerçekleşmişti. Soğuk savaşın son bulmasıyla birlikte oluşturulacak "Yeni Dünya Düzeni"nin tüm dünyaya barışı ve adaleti egemen kılacağı vaadedilmişti. Bu alanda kazanılan avantajın ürünü olarak, yaklaşık sekiz yıldır Irak, ABD emperyalizminin sistematik yaptırımlarına ve saldırılarına, büyük bir ilgisizlik içinde, maruz kalmaya devam etmektedir.

Yugoslavya'ya saldırı bu deneyimin ardından gündeme geldi. Bu arada "Yeni Dünya Düzeni"nin gerçekten ne anlama geldiği, kısmen de olsa, anlaşılmaya başlandı. Üstelik, Yugoslavya Irak'la aynı kategoriye girmemekte, konumu birinci ve ikinci emperyalist savaşların dehşetini çağrıştırmaktadır. Kitleler, her ne kadar bilinçleri önemli ölçüde köreltilmiş iseler de, mevcut gelişmeler ile geçmiş süreçler arasında ilişki kurarak, NATO'nun saldırısını farklı algılamakta ve tanımlanmakta, gerçek adını koymaktadırlar. Bu nedenle, Irak örneğinin tam tersine, Yugoslavya'nın maruz kaldığı saldırıya karşı başlangıçtan itibaren sert tepkiler gösterildi. Dahası insanlar, özellikle Avrupa'da, Yugoslavya'ya saldırıyı mahkum ederlerken, tepkilerini hep birinci ve ikinci emperyalist dünya savaşlarının yolaçtığı yıkımlarla ilişki içinde dile getirmektedirler. Bu onların yarın kendilerine dönecek genel bir savaştan duydukları endişelerin bir ifadedir.

Balkan savaşına karşı yükselen tepkileri iki kategoriye ayırarak ele almak gerekir.

Kitleler düzeyinde savaşa gösterilen ilk tepkiler, saldırıya dayanak olarak ileri sürülen gerekçelerin ciddi bulunmamasında ifadesini buldu. ABD dahil tüm batı Avrupa ülkelerinde savaşa karşı gösterilen tepkiler, yoğunlukları ve argümanları itibarıyla, aşağı-yukarı çakışmaktadır. AB ülkeleri içinde Yunanistan bu alanda bir istisna oluşturmakta, bu ülkedeki savaş karşıtı gösteriler çok daha kitlesel geçmekte, militan anti-emperyalist bir atmosfer yaratmaktadır. Kamuoyu ve kitleler, ABD'nin diğer NATO üyesi ülkeleri de yanına alarak, Kosova'da yaşanan gelişmeler ve ne olduğu belirsiz besleme bir hareket olan UÇK uğruna tüm militarist potansiyelini seferber etmesine kuşku ile baktılar. ABD emperyalizminin bu inisiyatifinin gerisinde açıklanmayan başka amaçların olduğunu ve sonuçta içinde çıkılmasının pek kolay olmayacağı bir sürecin başlatılmakta olduğunu düşündüler. Aynı şekilde, Körfez savaşı döneminde uygulamaya konulan ve yeni bir savaş normu olarak tanıtılan "cerrahi vurular", "temiz savaş", "sıfır kayıp" teorisinin artık itibar görmediği ve inandırıcılığını kaybettiği anlaşıldı. Bazı siyasi parti ve örgütler ile sendikaların çağrıları sonucu, Avrupa'nın her ülkesinde periyodik aralıklarla düzenlenen gösterilere katılım giderek artmaya başladı. Sıradan insanların bile gelişmeler karşısında hassasiyet gösterdikleri görüldü. Kitle tepkisi, hükümet koalisyonlarında yer alan bazı siyasi parti-

Balkanlar'a emperyalist NATO saldırısı şiddetlenerek sürüyor.
Saldırı uzadıkça, dünya ölçüsünde yoğun tepkiler de sürecektir. Bu arada, emperyalist dünyanın iç çelişki ve çatlakları da büyüyecektir.

lerin ihtiyatlı davranmaları, ya da Fransa'da FKP şahsında olduğu gibi, tartışılır bir biçimde de olsa, savaşa karşı çıkmalarıyla ek destekler buldu. Tüm bunlar protesto dalgasına ek bir dinamizm kazandırdı. Yapılan sistematik kamuoyu araştırmaları, ABD'de olduğu gibi batı Avrupa ülkelerinde de, kitlelerin çoğunluğunun karaya asker çıkartılmasına karşı olduğunu ortaya koydu.

Kamuoyunun NATO'nun müdahalesine genelde kuşkulu bakması, gelişmeleri endişe ile izlemesi, özellikle de karaya asker çıkartılmasına karşı çıkması, daha başlangıçta ciddi bir sorun oldu. Bu durum, binbir dereden su taşıyarak evrensel ahlak ve uluslararası hukuk dersi vermeye çalışan hükümetleri ve NATO sorumlularını zor duruma düşürdü. Önemli ölçüde kamuoyu desteğinden yoksun kalınarak başlatılan savaşın imdadına çok geçmeden mülteci sorunu, bölgede yaşanmaya başlanan insani trajedi yetti. Mülteci sorununun öngörülen senaryo çerçevesinde ekranlara getirilmesi, bununla takviye edilen savaş çığırtkanlığı, kamuoyunda belli bir etki yapmaya, savaş karşıtı kesimin oranını aşağı çekmeye başladı. Yapay bir duygusal tema olarak kullanılan mülteci sorununun etkisini kaybetmesiyle birlikte, savaş karşıtı protesto dalgasının yeniden hız kazanması beklenmektedir.

Rusya ve Çin'de savaşa karşı ifade edilen tepkiler ayrı bir anlam taşımaktadır. Tavırları son derece ciddiye alınması gereken bu iki ülkede savaş aleyhtarı tepkiler, devlet politikasının açmazlarından da yararlanmaktadır. Boris Yeltsin, NATO saldırısının başlatılmasından hemen önce, dünya kamuoyuna yönelik olarak yaptığı duygusal konuşma üzerinden Rus halkının bir anlık sempatisini toplamıştı. Ancak çok geçmeden, Primakov, IMF ile Rusya'nın ilişkileri bozulmayacaktır türünden açıklamalarla, üçüncü bir dünya savaşı ihtimalini dile getirmiş olan Yeltsin'in ciddiyetini boşa çıkardı. Ardından ileri düzeydeki bürokratlar Primakov'u yalanladılar. Özetle basına, "tehdit savuruyoruz, ama söylediklerimiz hiçbir ciddiyeti yoktur, Rusya'nın Yugoslavya yüzünden Batı ile karşı karşıya gelmeye ne niyeti ne de buna gücü vardır" türünden açıklamalar sızdırıldı. Böylece Balkan savaşı nedeniyle zor duruma giren Kremlin, mevcut güçlüklerine kendi eli ile yenilerini eklemiş oldu.

Geçen sayımızda, Balkan savaşı vesilesiyle ABD emperyalizminin Rusya'ya yönelik amacı şöyle özetlenmişti: "Rusya'nın bu kadar kaba bir biçimde gülmünç duruma düşürülmesinin ve sıradanlaştırılmasının yaratacağı sonuçlar, onun dış politikası ve Balkan savaşı ile sınırlı kalmayacaklardır. Savaş konusunda Kremlin yöneticilerinin sözlü protestoları ile Rus halkının tavrı arasında bir uçurum mevcuttur ve bu uçurum giderek derinleşmektedir. Taban ile tavan arasındaki bu farklılaşma, bu ülkenin

karşı karşıya bulunduğu sorunlara, çıkmazlara yenilerini ekleyecek, toplumu çok daha farklı ve köklü gelişmelere gebe bırakacaktır."

Savaşın bir hafta içinde Rus kamuoyunda yarattığı sarsıntı bu öngörüü doğruladı ve Yeltsin'in elde ettiği itibarın birkaç günlük ömrü oldu. Kitleler savaşı protesto ve mahkum etmek amacıyla seferber oldu. ABD elçiliği çamur yağmuruna tutuldu. Hükümet bu saldırıya son verilmesi için, askeri dahil, gerekli tüm tedbirlerin alınmasını talep etmek durumunda kaldı. Rejim ise IMF ile borçlanma pazarlıklarına öncelik tanımaktadır. Yeltsin, emperyalist koalisyonu, "kesinlikle askeri maceraya girmeyiz" türünden mesajlar vermekte, dolayısıyla tabanın tepkilerine tümenden yabancılaşmaktadır. Ama, aynı zamanda Akdeniz'e bir gözetleme filosunun gönderildiğini, Karadeniz'de de deniz kuvvetlerinin askeri tatbikatlar başlattığını görüyoruz. Bu girişimlerde politik iktidarın onayı olsa bile, gerçekte inisiyatifin askeri kökenli olduğu da açıktır.

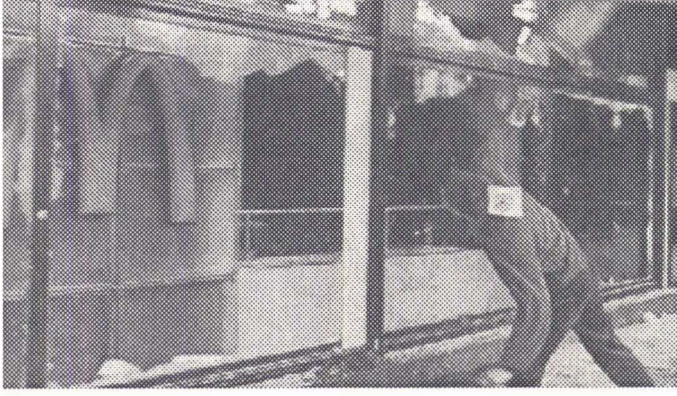
Rusya'nın iç politikası açısından bu gelişmeler önemli bir takım ipuçları içermektedir. Kitleler ile hükümet arasındaki mevcut uçurum Balkan savaşının baskısı ile daha da derinleşmektedir. Çoğu "komünist" sıfatı taşıyan sol akımlar savaş karşıtı gösteri ve inisiyatiflerin başını çekmekte, toplum için bir çekim merkezine dönüşmektedirler. Ordu Rusya'nın onurunun bu kadar kaba bir biçimde çiğnenmesini kabullenmemektedir. Subayların maaşlarını dahi ödemekte zorluk çeken bu dilenci politik iktidarın vesayetinden sıyrılmaya eğilim göstermektedir. Batılı ve Rus gözlemciler, Balkan krizinin objektif olarak yakınlaştırdığı ordu, Rusya Federasyonu Komünist Partisi ve kitleler arasında oluşabilecek bir ittifaka ilişkin kaygılarını dile getirmektedirler. Vremia günlük gazetesi yazarı Vera Kouznetsova; "Rusya'nın yeniden içinde bulunduğu devrimci durumun, kapıları en imkansızmış gibi görünen senaryolara açık tuttuğunu" yazmaktadır.

Çin Halk Cumhuriyeti, Balkan savaşı ile, Rusya gibi doğrudan ilişkili değildir. Ama, buna karşın bu ülkede tüm basın ve yayın organları, tek ağızdan ve oldukça sert ifadeler kullanarak, NATO'nun Balkanlar'a müdahalesini teşhir ve mahkum etmektedirler. Rusya'nın tam tersine, ülkenin en üst düzeydeki politik yöneticileri de bu doğrultuda tavır takmaktadırlar. Örneğin, Bill Clinton'un resimleri, Kanton'da yayınlanan Yangcheng Evening News gazetesinde, Hitler'in bıyıkları ile bezenerek yayınlanmaktadır. Değerlendirmeler, "barbarlığı durdurun!" başlığı altında yapılmaktadır. Pekin'de yayınlanan China Daily, ABD medya gruplarını "soğuk savaş mentalitesiyle hareket etmekle" suçladıktan sonra, evrensel ahlak adına Balkanlar'da savaş açmış olan ABD'nin başkenti Washington'da yaşanan ahlaksızlıkları sıralamaktadır.

Diğer taraftan, devlet başkanı Jiang Zemin, "ABD'nin Yugoslavya'da başlattığı namlu diplomasisini" mahkum ederek, parti adına, Amerikan yayımlarına karşı cephe oluşturmak amacıyla yeni bir Rusya/Çin ittifakı oluşturulması gerektiğini belirtti.

Balkanlar'a emperyalist NATO saldırısı şiddetlenerek sürüyor. Saldırı uzadıkça, dünya ölçüsünde yoğun tepkiler de sürecektir. Bu arada, emperyalist dünyanın iç çelişki ve çatlakları da büyüyecektir.

Almanya'da savaş karşıtı gösteriler

Almanya 20. yüzyılın bu son Paskalya'sına yanibaşındaki Yugoslavya halkı üzerine bombalar yağarken girdi. Yugoslavya'da kamu binaları, askeri binalar, endüstri alanları, fabrikalar, üniversiteler, rafineriler, tüm ulaşım alanları saldırı altındayken... Kısacası tüm Yugoslavya'da alevler yükselirken... Hem de 50 yıl sonra yeniden... Hem de Alman ordusunun tornadoları ikinci emperyalist savaş sonrası ilk kez Almanya topraklarından havalanırken... Yüzyılın bu son Paskalya yürüyüşlerine rengini veren de NATO'nun Yugoslavya'ya yaptığı emperyalist müdahale ve Almanya'nın NATO'nun yanında sürdürdüğü savaşı.

Geleneksel Paskalya yürüyüşü, '60'lı yıllara dayanıyor. '60'lı yıllarda, "atom ölümlerine karşı mücadele" çerçevesinde, binlerce insan her Paskalya'da sokaklara dökülüyordu. '80'lere gelindiğinde NATO ile yapılan anlaşmaya göre Persing 2 ve Cruise Missiles atom silahlarının Batı Almanya'ya yerleştirilmesine karşı, bu kez onbinlerce protestocu Paskalya'da alanlardaydı. 1991'de Körfez'e bombalar yağarken Paskalya yürüyüşleri yine canlanmış, onbinlerce kişi savaşa karşı eylemliliklere girmişti. Yıllardır geleneksel Paskalya yürüyüşleri eski canlılığını ve kitleselliğini yitirmişti. Yugoslavya üzerine yağın bombalar Paskalya yürüyüşünü canlandırdı, yaygınlaştırdı, kitleselleştirdi.

Yugoslavya'ya yapılan emperyalist müdahaleye karşı eylemler Paskalya yürüyüşleriyle devam etti. 3 Nisan'da 40'ın üzerinde şehirde, Yugoslavya'ya karşı sürdürülen savaş protesto edildi. Almanya'nın savaştan desteğini çekmesi talepleri yinelenildi. En anlamlı eylem Strasbourg'da gerçekleşti. İlk kez Alman ve Fransız barış yürüyüşü burada bulundu. Paskalya yürüyüşleri, 4-5 Nisan tarihlerinde başka şehirlere de taşınarak devam etti. Eylemler 150 şehirde yapıldı. Bunlar içinde en kitlesel katılımlar, Berlin, Frankfurt, Hamburg, Nurnberg, Stuttgart ve Dortmund'da gerçekleşti. Emperyalistlerin Kürt sorunu karşısındaki ikiyüzlü tutumları bu yürüyüşlerde yaygın bir biçimde protesto edildi.

Ruhr havzası: Ruhr havzasındaki geleneksel Paskalya yürüyüşleri geleneksel bir rota izleyerek Duisburg'ta başladı. Yürüyüş korteji değişik işçi kentlerinden geçerek, 3. gün sonunda Dortmund'a ulaştı. Dortmund'ta beşbin kişinin katılımıyla bir miting gerçekleştirildi. Bizler de Kuzey Almanya TKİP taraftarları olarak, son günkü bu yürüyüşe ve mitinge katıldık. Pankartımızla, dövizlerimizle emperyalist saldırganlığı protesto ettik. Binlerce parti bildirimizi yürüyüş boyunca dağıttık. Ayrıca evlere

dönük de bildiri dağıtımını yaptık.

Dortmund'dan TKİP taraftarları

Berlin: NATO'nun Balkan halklarına yönelik olarak giriştiği emperyalist saldırganlık Almanya'nın 40 ayrı bölgesinde Paskalya tatilinde yapılan savaş karşıtı gösterilerle protesto edildi. Savaş karşıtı gösteriler önümüzdeki günlerde de çeşitli biçimlerde devam edecek. Yapılan gösterilere onbinlerce insan katıldı.

Berlin'de 5 Nisan günü yapılan gösteriye ise yaklaşık 20 bin kişi katıldı. Kendi içinde iki ayrı bloktan oluşan yürüyüşün bir blokunda Yugoslavyalılar yürüdü. İkinci blokta ise sol gruplar yürüdü. Biz de bir grup TKİP taraftarları olarak yürüyüşe katıldık. Yürüyüşte üçbin civarında bildiri dağıtımının yanı sıra, merkezi olarak çıkartılan Almanca afişlerden hazırladığımız dövizlerimizle yürüdük. Ayrıca çeşitli yerlerde posta kutularına bildiri dağıtımını yaptık. Yürüyüşte "Savaşa hayır!", "Bir daha Almanya olmasın!", "NATO dağıtılsın!", "Askerlik kurumu dağıtılsın!", "Almanya NATO'dan çık!" en sık atılan sloganlar oldular.

NATO'nun bu haydutça tutumu sürdürdüğü sürece her hafta düzenli olarak protesto mitingleri gerçekleştirilecek.

Berlin'den TKİP taraftarları

Frankfurt: Almanya'nın her tarafında olduğu gibi Frankfurt'ta da Paskalya yürüyüşleri yapıldı. Bu yürüyüşler NATO saldırganlığının protesto edildiği gösterilere dönüştü. Yürüyüşler üç ana koldan gerçekleşti ve Rommer Alanı'nda bir mitingle sonuçlandı. Bu yürüyüş ve mitinglere Kürt yurtseverleri belirgin bir ilgi gösterdiler ve yaygın katılım sağladılar. Mitingte Haluk Gerger de bir konuşma yaptı. NATO'nun saldırısını protesto etti ve yanı sıra emperyalistlerin Kürt sorunundaki ikiyüzlü tutumlarını teşhir etti, çifte standarta dikkat çekti. Yürüyüş ve mitingte en fazla atılan slogan "Yaşasın uluslararası dayanışma!" oldu. Bu arada Almanya'nın silahlarını ve askerlerini NATO'nun hizmetine sunmasını kınayan konuşmalar yapıldı. Onbine yakın bir kitlenin katıldığı yürüyüş ve mitingler, canlı ve coşkulu bir havada geçti.

Frankfurt TKİP taraftarları olarak partimizin bu konuda anında ortaya koyduğu tutuma paralel olarak, NATO'nun Balkan halklarına dönük haydutça saldırılarını teşhir eden bildirisini ve yanı sıra, Alman işçi ve emekçilerine dönük TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı Türkçe ve Almanca bildiriyi yaygın olarak dağıttık. Yürüyüşten bir gün önce ise, yine aynı konuyla ilgili afişleme yaptık. Yürüyüş güzergahlarında yapılan afişlerimiz hayli ilgi çekti. Bu afişleri, bir süre önce hazırlanan ve Kürt özgürlük mücadelesini boğmaya dönük emperyalist komployu hedef alan afişlerle birlikte kullanmamız emperyalistlerin ikiyüzlülüğünü teşhir etmek açısından da önemliydi. Bu yönlü faaliyetlerimizi daha etkili bir tarzda sürdüreceğiz.

Frankfurt'tan TKİP taraftarları

Nürnberg: Emperyalistlerin Balkanlar'a açık müdahalesinden sonra TKİP taraftarı işçiler olarak Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bölgemizde yapılan bütün etkinliklere ve savaş karşıtı yürüyüşlere katıldık. Bunlardan ilki 31 Mart günü Alman ilericiler çevrelerinin organize ettiği ve SPD'nin önünde başlayan yürüyüş oldu. Almanca büyük bir döviz hazırladık. "Katil NATO!", "Ya Sosyalizm ya barbarlık içinde çöküş!" TKİP imzalı bu dövizimizi taşıdık. Hafta içi ani bir organizasyon olduğu için katılımın sınırlı kaldığı bir başka yürüyüş yapıldı. Emperyalist müdahale ve Alman devletinin bu savaştaki rolü teşhir edildi. 5 Nisan günü ise Paskalya yürüyüşüne katıldık. Yaygın olarak Almanca-Türkçe parti bildirilerimizi dağıttık. Özellikle Almanca bildirimiz büyük ilgi gördü. Yanısıra afişlerimizi döviz yapıp taşıdık. Sınırlı bir güçle etkili bir müdahale yaptık. Türkiyeliler ve Kürdistanlıların bu yürüyüşlere katılımları yazık ki çok sınırlı oldu. Yürüyüş şehrin merkezi alanında bir mitingle sona erdi. Yaklaşık üçbin kişilik bir katılım vardı. NATO müdahalesini destekleyen az sayıdaki Kosovalıya, gerçeklerin ne olduğunu ve emperyalist müdahalenin kendilerine de hiçbir yarar getirmeyeceğini anlattık.

"Bütün emperyalist güçler Balkanlar'dan defolsun!", "Yaşasın Balkan halklarının kardeşliği!", "Halkların katili NATO!", "Alman silahları Balkanlar'dan dışarı!", "Yaşasın proletarya Enternasyonalizmi!", yürüyüş boyunca en çok atılan sloganlar oldu.

Nürnberg bölgesinden TKİP taraftarları

Köln: Paskalya yürüyüşleri Köln'de beşbin kişilik katılımı gerçekleşti ve emperyalist NATO müdahalesine karşı bir içerik kazandı. Geçmiş yıllardaki barış yürüyüşlerinden farklı olarak, Almanya'nın yayılmacı politikasını teşhir eden konuşmalar yapıldı. PDS, MLPD ve diğer uluslardan sol örgütlerden ve yanı sıra Sırp ulusundan da yaygın katılım oldu. Katılımcı Sırp dar milliyetçi bir tutum içinde değillerdi. Protesto gösterileri canlı, coşkulu bir havada geçti.

Bizler Köln ve çevresi TKİP taraftarları olarak yürüyüş ve mitinge katıldık, parti bildirilerimizi yaygın bir biçimde dağıttık. Dağıttığımız bildirilere Sırp katılımcılar yakın ilgi gösterdiler. Balkanlar'a emperyalist müdahaleyle ilgili afişlerin yanı sıra, Kürt özgürlük mücadelesini hedefleyen emperyalist müdahaleyi teşhir eden afişlerimizi de kullandık.

Köln'den TKİP taraftarları

Hollanda:

Her yıl nükleer silah ve atıkları protesto mahiyetli olarak gerçekleşen yürüyüşler bu kez NATO'nun Balkanlara dönük saldırısını protesto içeriği kazandı. Lahey'de yüzlerce kişinin katıldığı yürüyüş, Uluslararası Adalet Divanı önünde bir mitingle başladı. ABD elçiliği önüne kadar yüründü. Burada NATO saldırısını teşhir eden konuşmalar yapıldı. Bir çok yerde olduğu burada da emperyalizmin Kürt sorunundaki ikiyüzlülüğü teşhir edildi.

TKİP taraftarları olarak yürüyüşe katıldık. "Kahrolsun emperyalist saldırganlık! Kanlı ellerinizi Balkanlardan çekin!" başlıklı Türkçe ve Hollandaca bildirilerimizi yaygın bir şekilde dağıttık.

Hollanda'dan TKİP taraftarları

Emperyalizme ve savaşa karşı uluslararası bir anti-emperyalist dalga geliyor

Emperyalist müdahaleye karşı dünyanın dört bir yanında protestolar yükseliyor

NATO'nun Yugoslavya halklarına karşı başlattığı ve hergün tırmandırarak sürdürdüğü savaşa karşı tüm dünyada protestolar yükseliyor. Savaşın başlamasıyla birlikte Rusya, Bulgaristan, Avusturya, Avusturalya, Danimarka ve Yunanistan'da, Almanya, Fransa ve İtalya'nın bir dizi kentinde, Londra, Den Haag, Prag, Oslo, Bern ve Zürih'te binlerce, onbinlerce insan Yugoslavya'daki emperyalist müdahaleye derhal son verilmesi ve NATO'nun geri çekilmesi talepleriyle alanları doldurarak gösteriler düzenlediler.

28 Mart'ta **Avusturalya**'nın Sydney kentinde 7 bin ve Melbourne'de 2 bin kişi bombalar derhal durdurulsun şiarı ile yürüyüş ve miting düzenledi. Los Angeles ve San Fransisko'da Vietnam savaşı binlerce kişi tarafından anıldı. ABD'de yaşayan Sırlar ise Beyaz Saray önünde NATO'nun derhal geri çekilmesi talebiyle eylem yaptılar. Yugoslavya'ya ilk bombaların yağması, komşu Bulgaristan halkını da ayağa kaldırdı. Binlerce kişi sokaklara dökülerek kardeş Yugoslavya halkıyla dayanışmalarını gösterdiler. Düzenlenen protesto gösterilerinde emperyalist müdahaleye ve NATO'ya karşı kızıl bayraklarla yüründü.

Roma'da yüzbin kişilik dev gösteri

İtalya'da da bir çok kentte binlerce insan savaşa karşı sokaklara döküldü. Savaşın başladığı hafta sonu Roma sokakları 100 bin kişinin savaş karşıtı sloganlarıyla çınladı. Taşdıkları pankartlar ve dövizlerle savaş kışkırtıcısı ve destekçisi olarak mevcut hükümet ve onu oluşturan Demokratik Sol Parti, "Komünist" Partisi ve Yeşiller Partisi protesto edildi. Özellikle kitlelerin bu sözde solcu düzen partilerine karşı tepkilerinin artması ve İtalyan halkının 3/4'üne varan büyük çoğunluğunun savaşı haklı görmemeleri, İtalyan hükümetini zor durumda bıraktı. İmajını düzeltmek için hükümetten ayrılacağını açıklayan "Komünist" Partisi, bundan son anda vazgeçti.

Rusya'da sonu gelmeyen protestolar

Rusya'da halkın %90'ı emperyalist müdahaleye karşı ve Rusya'da bu vesileyle güçlü bir ABD karşıtı dalga yükseliyor. Bu aynı zamanda emperyalizmin Rusya halklarına dayattığı yeni düzene ve yıkıma karşı bir tepki olarak geliyor. Rus yönetimi ise, bir yandan bu dalga ve eylemliliği kendi bölgesel çıkarları doğrultusunda kullanmaya, diğer yandan NATO ve ABD emperyalizmi ile ilişkilerinin seyrine bağlı olarak, onu sınırlamaya ve denetim altında tutmaya çalışıyor.

Atina'da ve tüm Yunanistan'da onbinlerce kişi yürüdü

Yunanistan'da hükümeti bir yandan saldırıların durdurulmasını savunurken, diğer yandan NATO planı çerçevesinde ülkenin kuzeyini NATO birliklerinin köprü olarak kullanmasına izin veriyor. Böylece ikiyüzlü bir tutum sergiliyor. Ama Yunan halkı kardeş Yugoslavya halkı üzerine yağın bombaları, yaygın ve kitlesel militan gösterilerle protesto ediyor. Kızıl bayrakların ve Che Guevara resimlerinin taşındığı protesto gösterilerinde, NATO müdahalesi ve ABD emperyalizmi lanetleniyor. Savaşın başlamasıyla başta Atina olmak üzere protesto eylemleri büyük kentlerden

taşraya, oradan adalara kadar, tüm ülkeye yayıldı. Atina'da 25 bin kişi, devletin tüm engelleme çabalarına rağmen, İngiliz ve Amerikan elçiliklerine doğru yürüyüşe geçtiler ve sokakları "Yankee Go Home" "ABD+ AB= Halkların katili!" yazılamalarıyla donattılar. Pirus limanında 4 NATO savaş gemisine doğru yapılan yürüyüşe polis saldırdı.

Aralarında Yunanlı sanatçı Mikis Theodorakis'in de bulunduğu Yunan, Bulgar ve Romanya'lı 13 sanatçı, Balkan savaşının derhal sona ermesi talebiyle bir deklarasyon yayınladı.

İsveç'te kitle gösterileri ve aydın tepkisi

İsveç'te savaşa karşı kitlelerin tepkisi artıyor, huzursuzluğu büyüyor. Yapılan çeşitli protesto gösterilerinin yanısıra, uluslararası alanda tanınan 130 aydın savaşa derhal son verilmesi için deklarasyon yayınladı. İsveç devletinin emperyalist müdahaleye verdiği desteği de kınadılar.

Yugoslavya: Yüzbinlerce kişilik protestolar

Yugoslavya'da yüzbinlerce insan günlerdir insan zincirleri oluşturarak uyarı nöbetleri, mitingler ve konserlerle NATO'yu ve saldırılarını protesto ediyorlar. 4 Nisan günü 250 bin kişi NATO'nun saldırılarına karşı, "bizler de NATO'nun canlı hedefleriyiz" diyerek köprüler üzerinde insan zinciri oluşturdular. Eylem her gece daha önce hedef olan köprüler üzerinde sürüyor. Ayrıca Belgrad'ın merkezinde her gün onbinlerce insanın biraraya geldiği NATO karşıtı konserler düzenleniyor. Protesto eylemleri Karadağ'a da sıçradı. NATO'ya karşı düzenlenen rock konserine 30 bin kişi katıldı. Protesto çok çeşitli biçimler altında yaygınlaşarak sürüyor.

Almanya: Protesto yürüyüşleri, SPD ve Yeşiller Partisi tabanında büyüyen hoşnutsuzluk

Almanya'da da savaşın başladığı ilk günden bu yana NATO müdahalesine karşı ve Alman ordusunun derhal geri dönmelerini talep eden eylemler çeşitli kentlerde sürüyor. Sadece Paskalya yürüyüşlerinde, değişik kentlerde toplam 50 bin kişi savaşa karşı protesto gösterisi yaptı. Yugoslavya'ya müdahaleye karşı toplumun tüm kesimlerinde sesler yükseliyor. Alman sendikalar birliği DGB'nin tepesine çöreklenmiş sendika şeflerinin savaşın desteklenmesi yönündeki açıklamaları, anında sendika tabanında sert tepkilere yol açtı. Üç eyalette bazı sendikalar NATO saldırılarının derhal durdurulması ve Alman ordusunun geri çekilmesi talebini yükselttiler. Almanya'da asker

analarının kurduğu sivil inisiyatif; "*Biz Alman hükümetinin çocuklarımızı savaş amaçlı kullanılmasını reddediyoruz, bu barbarlığı protesto ediyoruz*" diyerek, müdahaleye karşı çıkıyor. Yanısıra NATO askerlerinin anaları, Sırbistan ve Kosovalı analar ("siyahlı kadınlar") inisiyatifleriyle de ilişki kurarak ortak kampanya adımları atıyor. Atom Silahlarına Karşı Uluslararası Hukukçular Birliği Almanya seksiyonuna üye 400 hukukçu, Almanya'nın savunma değil bir saldırı savaşına katılarak, bu konudaki hukuku çiğnediğini açıkladılar. Sorumlu gördükleri hükümet temsilcileri hakkında suç duyurusunda bulundular. Katolik ve Proteston kiliseleri başkanlarının, NATO saldırılarının "tek etkili ve son çözüm" olduğu yönündeki açıklamaları, diğer kilise temsilcileri arasında tepkilere neden oldu, savaşı protesto eden ayinler düzenlendi.

Bugün iktidarda bulunan ve bir zamanlar, Vietnam savaşı sırasında, Amerikan emperyalizminin müdahalesine şiddetle karşı çıkmış olanların bugünkü savaş çığırkanlığı, partilerin içinde ve tabanlarında sert protestolara ve istifalara neden oluyor. Barış hareketi içinde doğan Yeşiller Partisi'nin yirminin üzerinde yönetim kurulu üyesi, federal ve Avrupa parlamentosu milletvekilleri, NATO'nun Alman ordusu eşliğinde sürdürdüğü savaşın durdurulmasını savunarak, partiden ayrılacaklarını açıkladılar. SPD tabanında da NATO müdahalesine ve Almanya'nın savaşta yer almasına karşı çıkanlar çoğunluğu oluşturuyor.

NATO'nun Balkanlar'da sürdürdüğü bu savaşa karşı, özellikle Avrupa'da işçi ve emekçilerin protestoları, işçilerin birliği halkların kardeşliği doğrultusunda atılmış önemli bir adımdır. Gerçek barış emperyalizme karşı dünya işçilerinin ve ezilen halklarının devrimci savaşı ile kazanılacaktır.

TKİP Yurtdışı Örgütü emperyalist saldırıya karşı etkin ve yaygın bir faaliyet yürütüyor

TKİP Yurtdışı Örgütü olarak, bir süredir emperyalizmin ve TC'nin Kürt halkının özgürlük mücadelesine ve PKK lideri A.Öcalan'a dönük uluslararası komployu protesto ve teşhir eden bir faaliyet yürütmekteydik. Bu amaçla binlerce bildiri ve afiş çıkarıldı, Avrupa'nın bir çok ülkesinde yaygın bir biçimde kullanıldı. Yurtdışı örgütümüzün bu yönlü faaliyeti halen de sürmektedir.

Yurtdışı örgütümüz şimdi de emperyalist savaş makinası NATO'nun Balkan halklarına yönelik haydutça saldırılarını teşhir ve protesto eden etkin ve yaygın bir faaliyet yürütmektedir. Bu çerçevede Türkçe, Almanca onbin afiş, biri TKİP imzalı diğeri ise TKİP/YDÖ imzalı Türkçe, Fransızca, Almanca, Hollandaca onbinlerce bildiri yürüyüş ve mitinglerde yaygın bir biçimde dağıtıldı.

Yurtdışı örgütümüzün faaliyet yürüttüğü bütün alanlarda gerçekleştirilen ve hemen tümü NATO'nun Balkanlar'a dönük saldırganlığını protesto ve teşhir mahiyeti kazanan tüm yürüyüşlere katılındı.

NATO'nun Balkanlar'daki saldırganlığına dönük protestolar artarak sürmektedir. Önümüzdeki günlerde daha büyük protestolar beklenmektedir. Yurtdışı örgütü olarak bu eylemlerin tümüne katılacağız. Partimizin çağrılarını çeşitli uluslardan işçi emekçilere ulaştırmak için daha yoğun ve daha yaygın bir çabanın içinde olacağız.

TKİP/YDÖ

Emperyalist NATO saldırısının hedefleri

C. Kaynak

Saldırının başlaması ile birlikte Kosova sakinlerinin yerlerini yurtlarını terk etmek zorunda kalacaklarını, bölgede büyük ölçekli bir insan trajedisinin patlak verdiğini, NATO sorumluları daha baştan çok iyi biliyorlardı ve böyle olması için ne gerekiyorsa onu yaptılar. Ters olması mümkün değildir. Bir ülkenin havadan yayılım ateşine tutulmasının en doğal bir sonucudur, yaşanan geniş çaplı insan göçü. Emperyalist strateji uzmanlarının, askeri sorumlularının böyle bir süreci öngöremedikleri, bu kadar saf oldukları nasıl iddia edilebilir? Hatta, bazı burjuva gözlemciler, dikkatlerini sorunun sadece bir bölümü üzerinde yoğunlaştırarak, mülteci trajedisinin ABD tarafından, karaya asker çıkarmanın önkoşullarını hazırlamak amacıyla bilinçlice tezgahlandığını iddia etmektedirler. İster müdahaleyi baştan itibaren haklı kılmak, karşılaşılan tepkileri susturmak, isterse karaya asker çıkartılmasının gerekçesini hazırlamak amacıyla olsun, tezgahlanan ve yaşanan bu insani trajedi, Balkanlar'da somut bir veriye dönüşmüş bulunuyor. Bu veri, yardım iddialarının tam tersine, emperyalist koalisyon tarafından savaş dinamiğini beslemek için kullanılmakta, onun barbarlığının en somut kanıtı olmaktadır.

Uzun süredir devam etmekte olan Balkan krizi ve ikinci haftasını doldurmuş olan emperyalist NATO müdahalesi, değişik yorumlara konu olmaktadır. Yapılan değerlendirmelerde, genellikle, esas ile tali olanın, stratejik ile dönemsel olanının sık sık birbirine karıştırıldığı, öncelikler sıralamasının, bazen bilinçli bazen de farkında olunmadan, bozulduğu görülüyor. Gerici-emperyalist medya bu tür çarpıtmaları oldukça bilinçli bir tarzda ve sistematik olarak yapmakta, dolayısıyla ve doğal olarak kendi misyonunu yerine getirmektedir. Ancak, bu karışıklığın ve çarpıtmanın sadece burjuva yalan makinasının üretimi ile sınırlı kalmadığı da açıktır. Çok daha farklı çevreler de, sonuçta emperyalist burjuvazinin değirmenine su taşıyan, onun gerekçelerine haklılık kazandıran bu karmaşıklığın tuzağına düşmektedirler. Örneğin, Belgrad rejimi, peşinen Balkan krizinin baş sorumlusu gösterilmektedir. Böylece gelişmeler üzerinde yürütülen tüm muhakemeler de Miloseviç'in şahsı üzerine bina edilmektedir. Oysa yaşanan gelişmelerin vahimliği, çok daha farklı bir yaklaşım gerektirmektedirler. Belgrad rejimini savunma konumuna düşülmemekte gösterilen gereksiz hassasiyet, birçok örgütü, demokratik kitle kuruluşunu ve aydını emperyalist propagandasının kucağına itmekte, aynı frekanstan konuşmaya götürmektedir.

Mülteci dramının esas sorumluluğu kime aittir?

NATO müdahalesinin başlaması ile birlikte, Belgrad rejiminin öznesi olduğu ilk gerekçeye, mülteci sorunu şahsında ilkinde daha da ağırlaşmış bir ikincisi de eklenmiş bulunuyor. Başlangıçtan itibaren krizini faili ilan edilmiş bulunan Belgrad rejimine bu kez de mülteci dramının faturası yüklenmektedir. Böylece onun savaş suçlusu olarak kabul edilmesinin önünde herhangi bir hafifletici neden de bırakılmamaktadır. Zira mülteci sorununun, bölgede yaşanan büyük ölçekli insan trajedisinin, sinsî hesaplar uğruna istismar edilmeye son derece yatkın bir argüman olduğu açıktır. Emperyalist patentli bu muhakemenin olduğu gibi, deyim yerindeyse hazır bir lokma gibi yutulması, son derece karmaşık ve çarpık sonuçlar yaratmaktadır.

Oysa üzerinde timsah gözyaşları dökülmeye başlanılan mülteci sorununun baş sorumlusu, bizzat emperyalist koalisyonun ta kendisidir. Kosova sakinlerinin göçe zorlanmalarının Belgrad rejimine ait olan bölümü zaten biliniyor. Çatışmaların patlak vermesinden bu yana yaklaşık 300 bin Kosovalı yerleşim alanlarını terk ettiler. NATO güya Sırp ordusunun sözkonusu bu "etnik ayıklama"sını durdurmak, suküneti sağlamak için harekete geçmişti. Ama, müdahalenin ardından, tam tersi gelişmeler yaşandı. Bölge emperyalist saldırının başlatıldığı iki hafta içinde, nerdeyse tüm sakinlerinden arındırılmış bir vaziyet kazandı. Yani, gerçekte tam da NATO'nun müdahalesi ile birlikte, "Kosova trajedisi" esas ölçeğine kavuşmuş, gerçek anlamını bulmuş oldu. Burada sorgulanması gereken, bu zoraki göçün gelişmelerin bir mekanik sonucu mu olduğu, yoksa hesaplı bir planın ürünü mü olduğudur. Emperyalist propaganda, sözkonusu zoraki göçü toptan ve peşinen Miloseviç rejimine fatura etmektedir. Bunun doğruluğu

doğrultusunda kamuoyunu ikna etmek için gece-gündüz çalışmaktadır.

Gerçekte ise sorun hiç de böyle değildir ve tahmin edildiğinden çok karmaşıktır. Belgrad rejiminin ve Sırp milliyetçiliğinin Kosova üzerindeki hesapları biliniyor. Asimilasyoncu bir politika eşliğinde Arnavut ulusal direniş odaklarını ezerek, Kosova'yı sindirmek! Emperyalist koalisyon, Balkanlar'a müdahalesinin ortamı hazırlamak için, bugün kadar Belgrad'ın bu politikasına tuz-biber ekmeye büyük bir özen gösterdi. Zira Miloseviç ordusu Kosova'daki barbarlığının dozunu ne kadar arttırırsa müdahalenin kapıları da o kadar açılmış olacaktı. Tıpkı Saddam'ın Kuveyt'i işgal etmeye teşvik edilmesi ve bu maceraya itilmesi gibi.

Nitekim gelişmeler belli bir kıvama kavuştu ve müdahale gerçekleşti. Ancak dünya kamuoyu bu müdahalenin gerekçelerini inandırıcı bulmadı ve sonuçlarından kaygılanmaya başladı. Bu durumda bir ek gerekçe daha bulmak, müdahaleye karşı yükselen eleştirilerin gücünü ve etkisini kırmak gerekiyordu. Mülteci sorunu bu ihtiyacı karşılamak için kullanılmaktadır. Bunu sonuçlardan hareketle söylemek kolaydır. Ama bir bölgeyi gece-gündüz bomba yağmuruna tutarsanız, taş üstünde taş bırakmamayı öncelik ilan ederseniz, insanların canlarını kurtarmak için sağa sola kaçmalarını da böylece hazırlamış olursunuz. Üstelik böyle olacağını hiç de düşünmemişti diyemezsiniz, dersiniz tam bir arsızlık ve ikiye yüzlülük göstermiş olursunuz.

Saldırının başlaması ile birlikte Kosova sakinlerinin yerlerini yurtlarını terk etmek zorunda kalacaklarını, bölgede büyük ölçekli bir insan trajedisinin patlak verdiğini, NATO sorumluları daha baştan çok iyi biliyorlardı ve böyle olması için ne gerekiyorsa onu yaptılar. Ters olması mümkün değildir. Bir ülkenin havadan yayılım ateşine tutulmasının en doğal bir sonucudur, yaşanan geniş çaplı insan göçü. Emperyalist strateji uzmanlarının, askeri sorumlularının böyle bir süreci öngöremedikleri, bu kadar saf oldukları nasıl iddia edilebilir? Hatta, bazı burjuva gözlemciler, dikkatlerini sorunun sadece bir bölümü üzerinde yoğunlaştırarak, mülteci trajedisinin ABD tarafından, karaya asker çıkarmanın önkoşullarını hazırlamak amacıyla bilinçlice tezgahlandığını iddia etmektedirler.

İster müdahaleyi baştan itibaren haklı kılmak, karşılaşılan tepkileri susturmak, isterse karaya asker çıkartılmasının gerekçesini hazırlamak amacıyla olsun, tezgahlanan ve yaşanan bu insani trajedi, Balkanlar'da somut bir veriye dönüşmüş bulunuyor. Bu veri, yardım iddialarının tam tersine, emperyalist koalisyon tarafından savaş dinamiğini beslemek için kullanılmakta, onun barbarlığının en somut kanıtı olmaktadır. Emperyalist güçler açısından sorun hiç de yerlerinden yurtlarından kovulmuş bu insanlara yardım elini uzatmak değildir. Sorunun bu yönü, gönderilen ilk yardım kolileri ikiye yüzlülüğü, sorumluluğu gizleyici bir maske işlevi görmektedir. Bu maskenin gerisinde çok daha dehşet verici bir tablo duruyor. Sözde Arnavutların dulunu-yetimini korumaya giden emperyalist güçler, bu kez onları sırtında iğrenç, vahşiliğin en kabasını çağırıştıran bir mizansen düzenliyorlar. Amaç dünya kamuoyunu baştan çıkartmak, müdahaleyi desteklemeye zorlamaktır.

Onun için bu trajediye en çarpıcı bir biçim kazandırmak gerekiyor. Bu nedenle aileler, televizyon kameralarının canlı yayınları eşliğinde, bilinçlice ve zorla bölünerek farklı ülkelere ya da farklı coğrafi mekanlara sevkedilmeye çalışılmaktadır. Böylece NATO saldırısının haklılığına ilişkin yetersizlik giderilmektedir. Baştan sona kadar planlanmış olan bu sahneler, dünya kamuoyunun, sağduyulu kitlelerin, doğal olarak bu insani drama ilgi göstermelerine, dikkatlerini bu alanda yoğunlaştırmalarına yol açmaktadır. Ve kamuoyu mülteci dramına ne kadar fazla ilgi gösterirse, emperyalist koalisyonun hesapları da o kadar isabetlilik kazanıyor. Zira bu arada yoğunluğu artırılan bomba yağmuru tali bir konuma düşmektedir.

Müdahalenin stratejik hedefleri

Balkanlarda yaşanan savaş sıradan bir yerel kriz değildir. Bölgede emperyalist müdahalelerin şekillendirdiği yüzyıllık tarihin derinliklerinden kök almakta, dünya ölçeğinde bir mevzilenmenin vesilesi olma niteliği taşımaktadır. Dolayısıyla söz konusu krizin muhtevası mevcut Belgrad rejiminin karakterine, onun önderi Miloseviç'in şahsına indirgenerek kavranamaz. Belgrad rejimi ve onun Kosova'da sürdürdüğü politika üzerinden Balkanlar'a emperyalist müdahalenin haklılığı ve meşruluğu kanıtlanamaz. Tıpkı Körfez savaşı sırasında Bağdad rejimi ve Saddam Hüseyin'e oynatılan rol gibi, Belgrad rejimi ve onun önderi de söz konusu müdahaleye bir gerekçe oluşturmaktadır. Bağdat rejimi şeytanlaştırılarak, Ortadoğu'daki stratejik kaynakların sağlama alınması, bazı yan kazanımların elde edilmesi kolaylaştırıldı. Aynı senaryonun bir benzeri Balkanlar'da Belgrad rejimi üzerinde yürürlüğe konularak, emperyalistler arası bir jeo-stratejik mevzilenmenin ortamı yaratılmaktadır. Balkan sorununun kaba bir ikilem çerçevesinde ele alınarak, NATO'nun müdahalesine karşı çıkılması Belgrad rejiminin diktatörlüğünü, onun Kosova'daki icraatlarını desteklemek anlamına gelir mantığının dayatılmasının gerisinde, emperyalist saldırganlığa hareket alanı açma ihtiyacı yatmaktadır.

Balkan sorunu irdelenirken, temel dayanak noktası, emperyalist müdahalenin bölge ile sınırlı olmayan daha geniş kapsamlı stratejik amaçları olmalıdırlar. Emperyalizmin bu müdahale ile güttüğü stratejik amacın Balkanlar'a ilişkin bölümü, bu bölgeye yerleşmektir. ABD böylece, bir yandan Avrupalı rakiplerinin hareket alanını daraltmaya, onların nüfuz alanlarına el atmaya; öte yandan da, benzer bir politikayı Rusya'ya karşı icra etmeye çalışmaktadır. ABD emperyalizminin birbirini tamamlayan ve görüntünün tam tersine asla birbiriyle çelişmeyen iki boyutlu stratejik amacı özel bir açıklama gerektirmiyor. Farklı alanlarda yaşanan gelişmeler, son derece berrak bir biçimde sorunun her iki boyutuna ışık tutmaktadır.

Fakat NATO'nun Balkanlar'a müdahalesinin stratejik menzili sadece bununla sınırlı değildir. Bu müdahale gelecek açısından bir emsal oluşturma misyonu da taşımaktadır. Emperyalizmin, hele de dünyanın jandarmalığını yapan ve sürdürmeye kararlı ABD emperyalizminin attığı her adım bir tesadüfler ürünü olmaktan uzaktır. General Pinochet Londra'da gözaltına alındığında, '98 Kasım ayı sonunda, olayı şöyle yorumlamıştık:

"Pinochet'nin tutuklanması uluslararası ceza hukuku bağlamında bir çığır açmış bulunuyor. Bu çığır iki yanı keskin bir bıçağı andırmakta ve son derece tehlikeli bir kullanımın ortamını oluşturmaktadır. Olayı Pinochet gibi bir celladın bugünkü akıbeti ile sınırlı görmemek gerekiyor. Pinochet artık tarihi bir emsal oluşturmaktadır. Ama, emperyalist burjuvazi bu emsalden hareketle çıkarlarına ters düşen devlet

Balkan sorunu irdelenirken, temel dayanak noktası, emperyalist müdahalenin bölge ile sınırlı olmayan daha geniş kapsamlı stratejik amaçları olmalıdırlar. Emperyalizmin bu müdahale ile güttüğü stratejik amacın Balkanlar'a ilişkin bölümü, bu bölgeye yerleşmektir. ABD böylece, bir yandan Avrupalı rakiplerinin hareket alanını daraltmaya, onların nüfuz alanlarına el atmaya; öte yandan da, benzer bir politikayı Rusya'ya karşı icra etmeye çalışmaktadır.

başkanlarını, yöneticilerini, siyasi sorumlularını istediği an uluslararası bağlamda yasa dışı ilan etmenin ve sorguya çekmenin hukuki mevzuatını hazırlamaya başladı. Belçika'da Demokratik Kongo Cumhuriyeti başkanı Laurent Desiré Kabila'ya karşı ziyaretinin arifesinde peşpeşe açılan davalar bu tehlikenin ilk işaretleridir."

Aradan geçen zaman zarfında, sorun bir prosedür labirentine dönüştürülerek, Pinochet'nin bir gün mahkeme önüne çıkarılarak yargılanma ihtimali zayıfladı. Ama, Pinochet emsalinden hareketle, Fidel Castro hakkında "işkence", "cinayet", "esrar kaçakçılığı" vb. türden suçlamalarla dava açmanın yolları aranmaktadır. Dahası, aynı mantığın ürünü bir girişim sonucu, Abdullah Öcalan, uluslararası bir işbirliği çerçevesinde, Kenya'da rehin alınarak, Kürt halkının celladı TC'ye teslim edildi.

NATO'nun Balkanlar'a müdahalesinin de benzer bir mantıkla ilerleyeceğinden şüphe etmemek gerekiyor. Bu bağlamda güdülen hedefi üç noktada özetlemek mümkün.

Birincisi, ABD emperyalizminin silahlı kolu NATO, Balkanlar'a müdahale vesilesi ile terfi etmiş, kısmi bir meşruluğu olan Birleşmiş Milletler Örgütü'nün yerine geçmiştir. Pentagon'un uluslararası bir uzantısı olmaktan başka bir tanımı olmayan NATO'ya böyle bir statü kazandırmak ve böyle misyon yüklemek, uzun süredir Washington'un değişmez bir çabası idi. 15 Temmuz '97'de, NATO'ya ilişkin genel bir değerlendirmede, sorunu şöyle özetlemiştik:

"Düne kadar emperyalist mihrakların toplu çıkarlarını ortaklaşa savunma örgütü olan NATO bugün, tek kutuplu dünyada, ABD'nin çıkarlarını savunma, onun egemenlik ağını genişletme ve pekiştirme aracı olma perspektifi ile karşı karşıyadır. ABD emperyalizmi, NATO'yu salt kendi egemenliğini yayma ve korumanın bir aracına dönüştürmeyi yeni misyon ilan etmiş bulunuyor."

"ABD emperyalizmi, dünya ölçeğinde birinci derecede bir güce dönüştüğü tarihten bu yana, egemenliğini dünya halklarına iki yöntem aracılığı ile dayatmaya çalışmaktadır. İlk yöntem, ABD güçleri seferber edilerek doğrudan müdahaledir. ABD açısından, Vietnam'dan Panama'ya kadar sayısız örneği olan bu yöntemle baş vurmak giderek tali bir seçeneğe dönüşmektedir. İkinci yöntem ise NATO, Birleşmiş Milletler, IMF, Dünya Bankası vb. uluslararası ya da Latin Amerika kıtasında örneklerine rastlanılan yerel kurumlar aracılığı ile müdahaledir."

"ABD emperyalizminin dünyadaki egemenliğinin pekiştirilmesinde NATO özel bir yer tutmaktadır. NATO gerek örgütsel yapısı gerekse de bugüne kadar yaptığı icraat bakımından, esas olarak ABD'nin stratejik çıkarları kıstas alınarak biçimlendirilmiştir. SSCB'ye karşı emperyalist kamp içinde uyumluluğu, uzlaşmayı ve sonuçta birliği sağlamak için diğer üyelere bazı imtiyazlar, hatta tavizler verilmekte idi. Artık SSCB olmadığı için, ABD açısından bugün bu tür tavizler vermeye, uzlaşma aramaya ihtiyaç kalmamış, müttefikleri tatmin etmenin gereği ortadan kalkmıştır."

"ABD emperyalizmi, dünkü müttefik ama bugünkü

rakiplerine göz açtırmamak için, uluslararası ilişkilere istediği biçimi vermektedir. Birleşmiş Milletler Örgütü'ne istediği kararları aldırarak, çıkarlarına denk düşmeyen kararları hiçe saymakta, istediği kişiyi genel sekreter seçirmektedir. IMF ve Dünya Bankası, ABD emperyalizminin iktisadi politika üreten acentaları konumundadırlar. Dünya ölçeğindeki ticaret kurallarını ABD belirlemektedir. NATO ise, ABD emperyalizminin stratejik çıkarlarını hayata geçiren bir örgüt olarak kullanılmaktadır."

NATO'nun Balkanlar'a müdahalesi sonucu kazandığı bu yeni konum, ABD inisiyatifinde Yugoslavya'ya savaş açması, kısa sürede yeni uygulama alanları için emsal olacaktır. Bu bağlamda Afrika kıtası ve Latin Amerika tali deneme alanları olarak kalmaktadır. ABD açısından esas hedef ve stratejik amaç, günü geldiğinde, potansiyel rakiplerine karşı doğrudan bu aynı mekanizmayı harekete geçirebilmektir. Burada ilk akla gelen güçlerin Rusya ve Çin Halk Cumhuriyeti oldukları açıktır. Bu iki ülke ABD'nin dünya jandarmalığı rolünü oynamasına, belirli bir engel oluşturmaktadır. Onun için Balkanlar'daki savaşla aynı zamanda bu ülkelere karşı, bir gün gereği duyulduğunda, müdahale etmenin zemini hazırlanmaktadır. Çünkü Rusya'nın karşı karşıya kalacağı sayısız kriz odağı mevcuttur ve bunların başında hiç kuşkusuz Kafkasya bölgesi gelmektedir. Eğer Rusya Çeçenistan savaşına benzer bir krizle karşı karşıya gelirse, Balkanlar'da işlenen aynı "bölge barışı"ve "insan hakları" edebiyatı devreye sokulacaktır. Dünün imkansız gibi görüneni bugün kaçınılmazlaşıyor. Çin açısından ise, Tibet ve Taywan benzer konumdadırlar. Tibet halkı üzerine yakılan ağıtlar, emperyalizmin insan haklarına verdiği değerden kaynaklanmıyor, sadece bölgede köşe kapma çabalarına bir basamak teşkil ediyor. Küba'nın burada sadece adını anıp geçmek her türlü ihtimali çağrıştırmaya yeter.

NATO'yu meşrulaştıran, başka devletlere karşı keyfi müdahaleyi bir geleneğe dönüştüren Balkan emsalinin üçüncü bir sonucu daha var. Bu geleceğin devrim süreçlerine müdahale perspektifidir. Eğer emperyalist koalisyon Balkanlar'daki dolayısıyla müdahalesini başarıyla tamamlarsa, gelecekte gündeme gelebilecek devrim süreçlerini doğrudan ezmenin tüm gerekçeleri peşinen hazırlanmış olacaktır. Bundan kimse bahsetmiyor, çünkü bugün ortada açığa çıkmış herhangi somut bir devrim süreci bulunmuyor. Ama emperyalizmin ideologları, yaşanan mevcut kriz ortamında değişik bölgelerde bir gün mutlaka devrimci dinamiklerin patlak vereceğini çok iyi biliyorlar. ABD'nin Endonezya sınırlarına, Doğu Timur adasına, uluslararası bir askeri güç yerleştirilmesi doğrultusunda yaptığı önerinin gerisinde de bu vardır. Bunun insan haklarını korumakla en ufak bir ilgisi yoktur. Tam tersine, emperyalizm, devrimci dinamiklerin kabarma şansının olduğu bir alanda şimdiden askeri olarak mevzilenmek istenmektedir. Yaşanan gelişmeler, ABD'nin uzun vadeli hesaplar içinde olduğunu ve inisiyatiflerini gelişmelerin nabzına göre saptadığını gösterdi.

Madeleine Albright'in geçen Mart ayında Cakarta'da yaptığı bu öneriden sadece birkaç hafta sonra, Doğu Timur'un bağımsızlık hareketi Fretilin'in önderi Xanama Gusmao, 5 Nisan günü avukatı aracılığı ile, yoldaşlarını yeniden silaha sarılmaya ve Endonezya ordusuna karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırdı.

Dolayısıyla, Balkanlar'a müdahale, dünya ölçüsündeki devrim süreçlerine karşı da bir stratejik hazırlık anlamına gelmektedir. Ki gelecek açısından bakıldığında atılan adımın asıl anlamı ve önemi de buradadır.

Direneler anlatıyor... Direneler anlatıyor...Direneler anı

Komünist irade teslim alınamaz!

Son sözü hep direnenler söyleyecek!

-II-

(İlk bölümünü geçen sayıda yayınladığımız bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mart '99 tarihli 202. sayısından)

Onlar Parti'ye çarptılar ve kaybettiler...

Yine biz kazandık!

Sivil polis aracındayım. Ankara DAL'a götürülüyorum. Yarım saat önceki sahneleri hatırlıyorum. Sokakta yürüyüşümü, sivil polis ekibinin beni almaya çalışmasını, boğuşmamızı, araca atamayışlarını, sloganları, koşuşturmaları... Akıldan çıkmayan bir an var. Hemen öncesinde bir yoldaştan ayrılış anımız. Yakalanma ihtimalini bilerek yaptığımız konuşmaları, gülümseyişini, kucaklaşmamızı. Sivil polis aracındayım, ama yoldaşla kucaklaşmamızı şu an bile yaşıyor gibiyim. İlk işkenceden geçirilişimi ve ilk direnişimi hatırlıyorum. Gözaltından çıktıktan sonra bir yoldaşın beni özlemle kucaklayışını... O an şöyle demiştim: "Bu kucaklaşma için bir o kadar daha işkence görmeye razıyım." Bu sefer de direneceğim konusunda en ufak bir tereddütün kalmadığı an bu oldu. Gene direnecektim! Her zamanki gibi!..

DAL'da önce bir-iki saatliğine hücrede bekletildikten sonra yukarı çıkarıldım. Kaba bir-iki yumruk, tekme. Sonra ayakta bekletmeye başlatıyorlar. Yan odalardan polisin bağırması geliyor. Yoldaşlara işkence yapmaya başladıklarını, beni de almadan önce bir süre beklettiklerini düşünüyorum. Bir süre sonra ayakta bekletilmenin kendisinin bir işkence olduğunu öğreniyorum. Söyleniyorlar, "bakalım ne kadar ayakta kalabileceksin?" Bir an oturmak ya da ayakta kalmak seçeneklerini düşünüyorum. Farkında olmadan da olsa beklemeye başladığım ölçüde, ayakta kalmaya devam ediyorum.

Tüm süre boyunca bu tür tüm tercihlerimde değişmeyen tek şey vardı. Direnecektim! İlk gece bir-iki kere soğuk su ve soğuk hava akımı önünde ayakta bekletmek dışında sistematik bir işkence görmüyorum. Daha önceki deneyimlerimden, özellikle yakalanmanın ilk günü yüklenebilecekleri kadar yüklenmeyi tercih ettiklerini biliyorum. Soğuk su, elektrik, düz-ters askı ile silahlarını tüketmiş oluyorlar.

Aslında sözkonusu silahların bütün özelliği, yarattığı fiziki acı değil, bu acı yardımıyla bir korku ve panik, normal şartlarda asla ikna olunamayacak fikirleri kabullendirilebilecek bir algılayış ortamı yaratmak. Bu "başarı"yı umdukları bir yerde bile, bunun geçici olduğunu düşman bilir. Bir sürü genç ve deneyimsiz devrimcinin işkencede zayıf davranabildiğini, ama yeniden ayağa kalkarak sonrasında direndiğini bilir. İşkence, kullanılmasından çok kullanılabilirliği hissettirildiği ölçüde, aynı etkiyi yaratır. İşkencenin çözülme yaratan etkisi, verdiği fiziksel acı değil, sonsuza değin sürecekmis duygusu verebilmesindedir, ya da verebildiği kadardır.

Sınıf düşmanım ilk günden silahlarını tüketmek

istemiyor olmalıydı. Zira fiziki işkenceyi nasıl karşıladığını onlar da geçmiş deneyimlerinden iyi biliyorlardı. Pek ciddiye alınmadığını bilseler de, "burası DAL, burası başka yere benzemez" avuntuları, "daha önce direnmiş olman senin önemsenmemendendir" diye kendi kendilerini telkin edici konuşmalarının mantığı burada. Sanki işkencelerin esas etkisi verilen acı ya da zamana bağlanmış gibi. "Herkesin bir sınırı vardır" diyorlardı, "sonra çözülür". Söylediklerinin ilk kısmı doğruydu, her devrimcinin işkenceye dayanmasının bir sınırı vardı: Ölüm sınırı. Bir acı kafanızı karıştırmaya değil de bilemeye yarıyorsa, sizin karşınızda küçülür küçülür ve acı biyolojik sınırı geçip sizi öldürürken, kazanan siz, yaşam ve devrim olur.

Aslında bu dışarıda da böyle değil mi? Devletin terörü aslında kafasına cop yiyenden çok onu dışardan izleyeni etkiler. Kafasına cop yiyen korkabilir, ama artık cop yemenin belirsiz bir tarafı kalmaması yüzünden, kişi dayanma gücü gösterebilir ve korkuyu yıkabilir. Her düzeyde şiddet, sadece daha büyük ve yaşanmamış şiddet ve acıların habercisi olabildiği, insanda bunlara direnebileceği konusunda bir belirsizlik yaratabildiği ölçüde bir işlev taşır. Bu yüzden burjuvazinin en büyük terör aygıtı sermaye basınıdır. Polis ve ordu gibi faşist kurumlaşmalar üzerinden uygulanan terör, gazete ve televizyonlardan abartılı vahşet görüntüleriyle yaygınlaştırılır. Terör budur zaten: Vur, izlet, korkut ve sindir! Vurulanlar ne kadar çok olursa, faşizm için tehdit de o kadar büyür. Kitleler tamamen yokedilemeyeceğine; sermaye emek gücünü sömürdüğü işçiler olmadan varolamayacağına göre, terörün yaygınlaşması kendini işlevsizleştirme riskini de büyütür.

İlk gün sistematik işkencenin "hafif" kalması üzerine, daha önce işkence üzerine okuduklarımı hatırladım. O zaman hiç işkence görmemiş biri olarak, bağırma tutumunu düşünüyorum ve insan denetiminin bu kadar iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Bu yüzden dayak ya da askı bana bilinir-anlaşılır acılar olarak görünüyordu. Bunlara karşı bağırmanın kolaydı. Ya elektrik, bunu kafamda bir türlü canlandıramıyordum. Sonra ilk elektrikle karşılaşmamı hatırlıyorum. İnsanların nasıl bağırduklarına şaşırmıştım!

İşkenceci takımı ilk günü silahlarını tüketmeyerek geçirdi. Bende soru işaretleri yaratma umutlarını buna bağlamışlardı. İkinci günün sabahında taktikleri daha açık görüldü. Devrimci bir takımın silahlarını tüketmek kiskançlıkla koruyacaklar, kullanma tehditleriyle

korkutmaya çalışacaklar, dahası zamanlarını böyle boş bir beklentiyle geçirmemek için, ideolojik-psikolojik bir savaş yürütecekler.

Onlarca yüz, onlarca fikir, onlarca üslup. "İllegal yapmayın legal yapın; EMEP-ÖDP gibi yapın; eşitlik istiyorsanız insanlara para yardımı yapın; devleti, polisi içinde çalışıp kazanın; sosyalizm öldü, milliyetçilik daha iyi"... Bunlar için ipe sapa gelmez konuşmalar demiyorum. Bunlar ciddi şeylerdi. Onları ciddiyetsiz kılan burjuvazinin ideolojik cephaneliğinin sınırlılığı ve kapitalizmin geleceksizliğinin ilanıydı. Tüm insanlığı kurtarma hayallerini tüketen bir sistemin bekçilerinin ismini bile bilmediğimiz insanlar için ölme fedakarlığı yerine, bize dilenciye para vermekten ibaret bir burjuva hümanizmini öneriyorlardı. Bunun etkili olması zaten beklenemezdi. Öyleyse nereden güç, nereden cesaret buluyorlardı ve dahası ne umuyorlardı, bu ideolojik-psikolojik vaazlardan? Terör, işkence, ölüm tehdidi, kişiyi bu ideolojik-psikolojik alana çekme işlevi taşıyordu. Peki o alana çektiklerini nasıl kazanmayı ve yenmeyi umabilirlerdi? Bu cesareti bulabildikleri tek yer olabilir: Devrimci hareketin zayıflığı. Burada zayıflıktan kastım, kitleleri harekete geçirip geçirmeme sorunu değil. Kastedilen ideolojik zayıflıktır. Polisin yeni dönem mektepli takımı üniversite okuyor, "üç dil biliyor" (şaşkın Adli Tıp doktoru bunu bir gelişme ve modernleşme sayıyordu, ki kuşkusuz bu doğruydu, yeni polisler modern, modern bir barbarlığın savunucuları ve uygulayıcılarıydılar) ve ikna-manüplasyon (yönlendirme)-demagoji üzerine özel eğitimlerini ABD'de bizzat CIA'dan alıyorlardı. Bu akılları onlara ağabaları veriyordu.

Düşmanın bu çabasını ne abartmak gerekiyor, ne de önemsememek. Sadece yerli yerine koymak gerekiyor. Abartmak gerekmiyor, kapitalizmin tüm ideolojilerinin (din, milliyetçilik, liberalizm, cumhuriyetçilik...) kapasitesi ve sınırları bellidir. Eğer kapitalizmin bugünün dünyasında insanlığa hiçbir şey vaad edemiyorsa ve kitleler "yaşasın kapitalizm" diye sokaklara dökülemiyorsa, geçmiş çağların gerici fikirlerine sarılarak ya da kitle talepleri demagojik tarzda çarpıtılarak ayakta kalabiliyorsa, bu aslında kapitalizmin ne kadar zayıf olduğunu gösteren bir tablodur. Dahası bu ideolojiler, ancak kitlelere yönelik sistematik bir terör şartlarında güç bulabiliyor. En müreffeh kapitalist ülke bile terörden vazgeçmeye ve salt ideolojik mücadele ile sosyalizmin karşısına çıkmaya cesaret edemiyor. Dolayısıyla onların sistematik papazlıkları, ideolojik, psikolojik vaazlar,

Direnenler anlatıyor... Direnenler anlatıyor...Direnenler ani

ancak cellatlıkla ve sistematik işkenceyle varolabilir. Ne burjuvazi çağdaşlaşmakta, ne de faşizm insanlaşmaktadır. Kitlelerin harekete geçtiği bir yerde, bütün bu papaz-vaaz tablosunun kendisi zaten paramparça olacaktır.

Ne hayaller yamalı, ne düşmanı abartmalıyız. Devrimciler düşmanı stratejik olarak küçümser, taktik olarak önemserler. Tıpkı hiçbir başarılı polis operasyonunun sosyalizmi engellemeye yetmeyeceğini bilinmesinden doğan küçümseme ile günlük planda her takip şüphesini titizlikle değerlendirilmesinde olduğu gibi. Polis papaz-vaaz sistematığını özel bir yoğunlukla kullanmayı neden istiyor? Birincisi, sermaye devletin demokratikleşme görüntüsü için bir ihtiyaç. İkincisi, bu yolla çözdüğü insanların bir daha ayağa kalkamayacak kadar kötürümleştirilmesi mümkün. Üçüncüsü ve en önemlisi, bu yöntem sonuç alıyor!

Kitlelerin hareketli olmadığı bir evrede, "bir avuç" devrimcinin afiş, bildiri, toplantı, yürüyüş benzeri çabalarla "dev" gibi bürokratik-militarist bir aygıtı yıkmaya fikrine inancı koruyabilmek, onu bilimsel temelleriyle ideolojik bir kavrayışa dönüştürebilmekle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Devrimci hareket ise tam da bu noktada zayıftır. Polisin "birkaç kişiyle yapılan basit işler" demagojisinin tutabilmesi, dahası önemli sayıda insanı çözebilmesi, bu zayıflık üzerine yükselmektedir.

Düşmanın ikinci gün sonrası uyguladığı papaz-vaaz ağırlıklı ideolojik-psikolojik taktiğin bizde sonuç vermesi neredeyse imkansızdı. Zira biz, kapitalizmin bilimsel ve militan bir suçlaması üzerine yükselen bir savaş programını kızıl bir bayrak olarak göndere, tüm işçi ve emekçilerin gözü önünde daha henüz çekmiştik. Bir program bilinciyle donanmış, kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin 151 yıl önceki ilanı olan *Komünist Manifesto*'yu bugüne taşıyıştık. Güncel ve "yeni" kapitalizmin yıkılmazlığı tezini yere çalmıştık. Polisin kapitalizmin yararları ve yıkılmazlığı, devletin güçlülüğü üzerine söylediği her fikir, programımıza, onun bilimsel temellerine, teorik bölümüne çarptı ve paramparça oldu. Sorguda bir yanıla sınıanan bizim tam da program bilincimizdi. Programımız bu sinamadan sapasağlam çıktı.

Bizi çözemezlerdi, zira biz "gözbebeğimiz" olan partiyi kazanarak böylece aslında "tereddütsüz ölme" gücünü kazanmıştık. Onlar partiyi bitirdiklerini ve bitireceklerini söylediler, "herkesi yakalamışlardı ya da yakalayacaklardı." Partinin yıkılmazlığının, yeni dönem devrimciliğinin sürekliliğinin güvenceye alınmasının politik anlamını anlamamışlardı onlar, anlayamazlar da. Bizi çözmeleri olanaksızdı, çünkü biz kendini tekrar eden değil aşan, sistemi yıkmaya sadece cüret eden değil aynı zamanda bunu başarmanın güçlerini de açığa çıkartan bir adımın, partinin üzerinde yükseliyorduk. Biz, hangi zeminde, nasıl bir çalışma ile sınıfın devrimci siyasal eylemini örgütleyeceğimizin açıklıkları üzerine yükseliyorduk. "3-5 kişi olmak" üzerine demagojileri bize sadece gülünç geldi.

Onlar partiye çarptılar ve kaybettiler. Biz kazandık!

Son gün DAL'dan ayrılırken hissettiklerimi belirtmeliyim. Sıradan bir sınavı başarıyla vermiştik, her ne yapsalar da başarıyla verecektik. Benim için yeni olan tek bir şey vardı. "Partiyle kazanacağız!" sloganının işkencede direniş alanında da bir karşılığı olduğu...

**Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!**

A. Deniz

Psikolojik işkence özel bir ağırlık taşıyor

Alır almaz kollarımı kıvrıp araca soktular. Aracın içinde ortaya koyduğumuz militan tepki üzerine saldırmaya başladılar. Bir taraftan da tehditler savuruyorlardı: Biz almak istemiyoruz, siz ayağınızla geliyorsunuz, bizi alın diyorsunuz, aranan adamın mitingde ne işi var vb. gibi.

Emniyete girer girmez kemerimi çıkarma üzerinden ikinci arbede yaşandı. Bir saldırı seansından sonra kemerimi zorla çıkarıp önce bir soğuk bir odaya aldılar, sonra vazgeçip bir hücreye geçirdiler. Alındığımız andan itibaren ortaya koyduğumuz karşı tutum, birlikte alındığımız insanlar üzerinde son derece olumlu bir etki yarattı. Nitekim gözaltı sürecinin sonuna kadar blok bir direniş tutumu gerçekleşti.

İlk gün sorguya aldıklarında, ellerinde benim resmim olan bir pasaport olduğunu, ben hiçbir şey söylemesem bile on yıl yiyeceğimi vb. söyleyerek güya korku verdiler. Özellikle moral yönden zayıflatmayı amaçlayan vaazların ardı arkası kesilmedi. Benden hiçbir şey istemediklerini, sadece itirafçı bir hainin söyledikleri için doğru ya da yalan dememin yeterli olduğunu söylediler.

Bütün sorgu süreci boyunca soru ve suçlamalara olumlu-olumsuz hiçbir yanıt vermedim. Yalnızca susma hakkımı kullandığımı, yanıt vermeyeceğimi belirtmekle yetindim. Buna tek kelime eklemeyi enerji israfı saydım. Sorgunun ardından uzun süren bir işkence seansından geçirdiler ve o gece bıraktılar. Ertesi akşama kadar almadılar. Kısacası ilk seans çözüp çöktürmeye dönük bir girişimdi.

Ertesi akşam yukarı çıkartarak önce bir televizyonun karşısına oturtular. Bir hainin bir sürü kaset doldurduğunu, herşeyi aslan gibi anlattığını vb. söyleyerek bir kaset koydular. Seyrettirdikleri kasetle hiçbir biçimde ilgilenmiyordum gibi davrandım. Aslında tüm sorgu süreci boyunca aynı tutumu aldım. Ardından gözlerimi kapatıp başka bir odaya geçirdiler.

Bundan sonraki konuşmalar tüm değerlerini yitirmiş ve düşürülmüş bir hainin söylediklerine dayanıyor, buna dayanılarak moral bakımından çöktürmek amaçlanıyordu.

Bu ikinci seansta da olumlu-olumsuz hiçbir cevap vermedim. İşkenceci muhataplarımı kudurtan bir kesin suskunluk tutumuydu bu. Ardından iki kez soğuk su seansı uygulandı. Elektrik, askı tehditlerinin ardından bir cevap alamayacaklarını gördüler, vazgeçtiler, tehditlerini ortada bıraktılar.

Kitle eyleminden alınmış tüm öteki yoldaşlarla birlikte

blok bir direniş tutumu sergiledik.

Bu son deneyim üzerinden bazı gözlemlerimi ifade etmek istiyorum. Siyasi polisin yeni dönemde fiziki işkencenin yanı sıra psikolojik yönden çöktürme seanslarına özel bir ağırlık verdiği anlaşılıyor. Söylenenler bir tepkiyle ve öfkeyle söylenen sözler ya da rastgele dağınık konuşmalar gibi görünse de, gerçekte böyle değil. İki-üç sorgucu karşılıklı bir senaryoyu oynuyorlar. Örneğin, iki kişi konuşma yaparken, bir üçüncü kişi araya girmeye çalışıyor. Diğerleri ona müdahale ediyorlar; "o konu önemsiz, geç onu" türünden sözlerle, böylece gerçekte bir şey dikkat çekmeye, bu arada ne çok şey bildiklerini anlatmaya çalışıyorlar. Bu tür oyunlar bize gülünç bir komedi olarak görünse de, bunun genç ve deneyimsiz devrimciler üzerinde etkili olduğu da bir gerçek.

Dolayısıyla bu "papazlık" seanslarında alınacak tutum büyük bir önem taşıyor. Hiçbir biçimde muhatap almamak, söylenenlere tümüyle kayıtsız kalmak, işkenceci sorgucuları bir suskunluk ve tepkisizlik duvarıyla karşılamak gerekiyor. Zaman zaman tahrik ederek cevap almaya, böylece konuşmanın önünü açmaya çalışıyorlar. Etkili olduğunu gördükleri ölçüde çok sistematik bir biçimde kullandıkları bu yöntemin işkencenin hiç de küçümsemeyecek bir boyutu olduğunun bilincinde olmalı, tutumumuzu da buna göre ortaya koymalıyız. İlk andan itibaren inisiyatif onlarda değil bizde olmalı. Saatlerini harcayacak kadar önem verdikleri bu seansların hiçbir etkisi olmadığını, bu eli kanlı güruha tüm tutum ve davranışlarımızla hissettirmeliyiz. Parti, bu konuda genç ve deneyimsiz devrimcilerin eğitimine çok özel bir önem vermeli, bunu sistematik bir iş edinmelidir. Bu çerçevede yaşanan olumlu ve olumsuz deneyimler üzerinden, konu basınımızda da sürekli bir biçimde işlenmelidir.

D. Yılmaz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Direnenler anlatıyor... Direnenler anlatıyor...Direnenler anl

Süreç boyunca tüm inisiyatif bizdeydi

Son sözü hep direnenler söyleyecek!

Miting sonrasında otobüs durağına yaklaştığımızda polisler aniden yanımdaki yoldaşın üzerine çullandılar. Ellerinden kurtarmak için yoldaşın koluna yapıştım. Bu esnada benim de üstüme çullandılar. Zorla sürükleyerek polis aracına atıldılar.

Araçta 5 kişiydik. Bunlardan bazıları ilk kez işkenceyle karşı karşıya gelecek olan genç yoldaşlardı. Onların moralini yükseltecek davranışlar içine girmem gerektiğini düşünerek polisler “ne yaptığınızı zannediyorsunuz?, yanımda koltukta bulunan kaskları yumruklayarak “çekin şu meretlerinizi yanımdan” diye bağırdım. Bunun üzerine diğer yoldaşlar da “arkadaş haklı, hayvan gibi saldırıyorsunuz, bizi yıldıracağınızı mı zannediyorsunuz” dediler. Bu sözler üzerine aracın içindeki polislerin bir kısmı yeniden saldırdı. Tavrımızda bir gerileme olmayınca diğer kısmı ise yatıştırmaya çalıştı.

Emniyet binasına yaklaştığımızda polisler “kafanızı eğin” diye bağırdılar. “Eğmeyeceğiz” diye karşılık verdik ve “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganını atmaya başladık.

Üzerimize çullanıp paltolarımızı, kabanlarımızı başlarımıza geçirip sürükleyerek içeri aldılar. Yüzümü duvara dönmem isteniyordu. Reddettim. Kafamı duvara vurmaya başladılar. Yine reddettim. Geri adım attılar. 8 yoldaş getirildiğimizi gördüm.

Üst araması için odaya aldılar. Kemerimi, ayakbağımı çıkarmamı istediler. Çıkartmayacağımı söyledim. Bunun üzerine üstüme çullanıp yere yıktılar. Ayakbağımı bıçakla kestiler, kemerimi zorla aldılar. Gocuğumu, ceketimi çıkartmamı istediler. Reddettim. Bunun üzerine gocuğumu yırtarak soydular. Küfürler, hakaretler... Günü geldiğinde hesap vereceklerini söyledim.

Ayrı bir hücreye alınıyorum. Aklım dışardaki yoldaşlarda. Hücrenin yanında dizilmiş durumdalar. Morallerini yükseltmek için harekete geçiyorum. Kapıyı aralıksız tekmelemeye başlıyorum. Bunun üzerine gelip kapıyı açıyorlar. Kapıyı niçin geç açtıklarını, tuvalete gitmek istediğimi bağıriyorum. Amaç düşmanı inisiyatif altına almak. Açacaklarını, biraz beklememi söylüyorlar. Dışarıda bekleyen yoldaşlar destek veriyorlar: Yoldaşımız haklı, niçin hemen kapıyı açmıyorsunuz? diyorlar. Amacıma ulaştığımızı düşünüp mutlanıyorum.

Kaldığım hücre ıslak. Botumu çıkarıp altına koyup üzerine oturuyorum. Bir süre sonra sivil kıyafetli genç biri hücreye geliyor. Bir ihtiyacım olup olmadığını soruyor. “Hayır” diyorum. Uzun süre takip ettiklerini, herşeyi bildiklerini, hainin herşeyi itiraf ettiğini, direnmenin anlamsızlığını vb. söylüyor. Susma hakkımı kullandığımı söylüyorum. Çekip gidiyor.

Adli Tıp’a götürülüyorum. Yoldaşlara yüksek

sesle sağlıklarını soruyorum. Polis konuşmanın yasak olduğunu söylüyor. Konuşmanın en doğal hakkımız olduğunu, devam edeceğimizi söylüyor. Israr etmiyorlar, geriliyorlar. Başlarındaki şefleri bana dönerek; “bir hafta elimizdesin, ne yapacaksın göreceğiz” diyor. “Bir hafta değil bir ay elinizde olsam ne yazar, ölümden öte yol mu var?” diyorum.

Göstermelik bir muayene yapıyor. Hücrelerimize getiriliyor. Bir süre sonra kapı açılıyor. İçeriye uzun boylu, temiz giyimli, genç birisi giriyor. “Geçmiş olsun arkadaş, niçin getirildin?” diyor. “Bir bombalama olayıyla ilgili getirildim. Üniversitede felsefe son sınıftayım” diyor. Polis olduğundan kuşlanıyorum. “Buraya yeni mi getirildin?” diyor. “Evet, ilk defa geldim, ilk defa bu hücreye” diyor. Bir süre sonra, “burada zaman zor geçer, yatacak, oturacak bir yer bile yok; karşı taraftaki hücrelerde ranza ve battaniye var” diyor. “İlk defa bu hücreye getirildiyse, karşıdaki hücreler hakkında bilgilere nasıl sahip oldun?” diyor. Pot kırdığını, polis kimliğini açığa vurduğunu anlıyor, gözlerini kaçırıyor. Suçluluk psikolojisi. Sırtımı dönüyorum. 10-15 dakika sonra kapı açılıyor. “Bombacı”yı götürüyorlar. Emniyette kalacağımız 5 gün boyunca da bir daha karşılaşmıyoruz.

Geceyarısı hücremin kapısı açılıyor. Gözüm bağlanıyor. 30-40 metre uzunluğunda koridoru geçirip bir odaya alıyorlar. Sessiz bir ortam. 5-6 kişiler. Omuzlarıma bastırıp bir sandalyeye oturtuyorlar. Masanın öbür ucundan birinin yanıma yaklaştığını hissediyorum. Konuşma yapan, soru soran sorgucu bu.

“Düşünüp taşındın mı? herşey buraya kadar” diyor.

“Susma hakkımı kullanıyorum.” diyorum.

“İyi, güzel bir hak. Nereden alıyorsun bu hakkı? Bu kadar insan geceyarısı burada bekliyor. Sen susacaksan bizim görevimiz ne olacak?” diyor.

- “Susma hakkımı kullanıyorum!”

Devletin büyük, örgütün küçük olduğunu söylüyor. Devrimciliğe saygılı olduğunu, ama devrimciliği bilmediğimizi, devrimci olmadığımızı, devrimcilerin dürüstçe gerçekleri anlatmaktan çekinmeyeceğini vb. söylüyor. Partimizi, devrimci değerlerimizi küçük düşürerek kendince moral alarak çökertmeye çalışıyor. Ama boş bir çaba bu. Biz gücümüzü işçi sınıfından, onun ideolojisi Marksizm-Leninizm’den, köklü, bilimsel temellere dayalı bir program bilincinden, teori-pratik birliğini temel alan ciddiyetimizden alıyoruz.

Aniden tekme tokat yağmuru başlıyor. “Anlaşıldı, sen tatlı sözden anlamıyorsun, soyun!” diyor işkencecinin biri. Soyunmayı reddediyorum. Kazağını, gömüğümü, altını, pantolonumu ve külotumu botumun üstüne

yığıyorlar. Çıkartamıyorlar bot engelinden dolayı. Vazgeçiyorlar. İşkence odasına doğru sürükleyerek götürüyorlar. Son bir defa soruyorlar konuşup konuşmayacağımı. “Susma hakkımı kullanıyorum” yanıtımı yeniden alıyorlar.

Üzerime tazyikli su tutuyorlar. Ayaklarımdan başlayarak ağır ağır yukarıya çıkıyorlar. Cinsel organıma uzun bir süre tutuyorlar. Su bıçak gibi kesiyor. Hergün içtiğimiz, banyo yaptığımız, yüzümüzü yıkadığımız, “su hayattır” diyerek hayatın tamamında kullandığımız su. Şu bildiğimiz su, işkencecilerin elinde bir işkence aletine dönüşmüş durumda. Aniden göğsüme tutuyorlar. Nefes alamıyorum. Boğulmak üzereyken çekiyorlar. İkinci bir tazyikli suyu devreye sokuyorlar. Bir süre böylece sürüyor.

“Tamam mı, devam mı?” diye soruyorlar.

Bütün gücümü toplayarak, “devam!” diye bağıriyorum. “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganını haykırıyorum. Vücudum yavaş yavaş uyuşuyor. Soğuk suyu fazlaca hissetmiyorum artık. Bunu farketmiş olmalı ki suyu kesiyorlar.

“Şansa bak su kesildi” diyor biri. Numara tabi. Suyun kesildiği falan yok. Bunu ilerleyen günlerde iyice netleştirmiş olacağım.

Kaloriferin olduğu yere götürüyorlar. Üzerime sıcak havlular atıyorlar. Amaçları, bir parça ısındırıp yeniden su işkencesine devam etmek. İstem dışı, önleyemediğim zangır zangır bir titreme. Dişlerim birbirine takır takır vuruyor. Titremem biraz azalınca yeniden götürüyorlar. “Ne diyorsun, devam edelim mi?”

“Susma hakkımı kullanmaya devam ediyorum” diyorum.

Yeniden soğuk tazyikli su vücudumun değişik yerlerinde gezdiriliyor.

“İzinsiz olmasın, tamam mı, devam mı?” diyor biri.

“Devam!” diye bağıriyorum.

Bir süre sonra vücudum soğuk suyun etkisiyle uyuşmaya başlıyor. Ara veriyorlar. Kaloriferin yanı, sıcak havlular...

Yeniden su seansı. Aynı minval üzere devam ediyor. 3. seans oluyor bu.

“Su kesildi” diyor, biri. “Asıl şimdi işe başlıyoruz” diyerek bir başkası testislerimi sıkıya başlıyor. Müthiş bir acı. Bağırmanın kararlıyım. Dişlerimi sıkıyorum.

“Bağır bağır da arkadaşların duysun” diyor işkenceci.

Bağırmiyorum. Dişlerimi ve yumruğumu sıkıyorum.

“Tamam mı, devam mı?” sorusu, “devam” yanıtı...

Ara veriliyor. Papaz rolündeki biri konuşmaya başlıyor: Direnme anlamsız. Herşeyi biliyoruz. 8

Direnenler anlatıyor... Direnenler anlatıyor...Direnenler anl

kasetlik itiraf var elimizde. Mutlaka ceza alacaksınız. Konuşursan durumunu bir parça hafifletebilirsin. Direnmekle durumunu daha da ağırlştırıyorsun. Buradan nice insanlar geçti. İfade vermeden geçenler yok, ama ismini söyle yeter. Söylediklerimize yalan de yeter. Yeter ki bir şeyler söyle. Hayat hikayeni anlat mesela.” diyor işkenceci.

“Susma hakkımı kullanıyorum” diyorum
“Bunun hayatı devrimcilik, anlatmaz tabi” diyor diğer bir işkenceci.

“Biz işkence yapmak istemiyoruz, sen kendin istiyorsun” dedikten sonra elektrik işkencesi başlıyor. Sağ ayak baş parmağıma ve sağ el baş parmağıma teli bağlıyorlar. Elektrik veriyorlar. Ayak ve ellerimde kasılma. Sonra cinsel organıma bağlıyorlar kabloyu. Bir süre devam ediyorlar. Bağırıyor, dişlerimi sıkıyorum. Dişlerimden veriyorlar. Gözümün önünden bir alev dalgası geçiyor. Vücudumun değişik yerlerine kesik kesik şok halinde veriyorlar.

Ara verip,
“insanlık onuru işkenceyi yenecek mi?” diye soruyor işkencecinin biri.

“İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” diye yüksek sesle bağırıyorum.

Bir süre sonra:
“Bugünlük yeter, ama unutma, sustuğun müddetçe bir hafta hep böyle süreceksin, iyi düşün”, diyor biri.

Hücreme indiriyorlar. Yorgunluk ve bitkinlik var üzerimde. Ama çok mutluyum. İşkencecilere diz çöktürmenin mutluluğu. İlk günü, direniş açısından kilit önemdeki günü kazanmıştım. Sıra diğer günlerde idi.

İkinci gün gözlerimi yeniden bağlayıp işkencehaneye çıkardılar. Sorgucunun biri kısa, o bildik konuşmasını yaptıktan sonra dayalı döşeli bir yere aldılar. Herşeyi bildiklerinin kanıtı olarak ellerinde bulunan bir sürü kasetten bugün birini izleteceklerini söylediler.

Televizyonun 2-3 metre mesafe kalacak şekilde karşısına yere oturtular beni. Gözlerimi açtılar. Video kaseti çalışmaya başladı. Televizyonlarda 15-20 gün önce çıkartılan bir itirafçı, “samimi itiraflarını” sunmaya başladı.

İşkenceciler pür dikkat tepkimi gözlüyorlar. Bu video gösterimi 15 dakika kadar sürdü. İtirafçının kullandığı bir isim üzerine hepsi ayağa aniden kalkarak, “o sensin” diye bağırıyorlar. “Gizlenecek bir şey yok. Kendini kurtar. Gizlenecek bir şey olsa gizlemekte haklısın. Ama herşey ortada.” dedi bir işkenceci.

“Susma hakkımı kullanıyorum.” dedim yeniden.
“Konuşmazsan eşini getireceğiz. Gözünün önünde s....ceğiz. Namusun elden gidecek. Çocuklarını getireceğiz. Gözünün önünde onlara da işkence yapacağız.”

Gözümün önünde çok sevdiğim eşim ve çocuklarım canlandı. Düşman bunu birçok devrimciye yapmıştı. Bize de yapabiliirdi. Ama bizim sevgimiz sıg, iki kişilik, yüzeysel bir sevgi değildi. Sınıfa, devrime, sosyalizme, dünyaya kök salan bir sevgiydi. Namus, paçamızın arasında değildi. Tarihe, sınıfa, insanlığa karşı sorumlulukları yerine getirmek en büyük namustu. Bir gün böyle bir tercihle karşı karşıya kala bileceğimi düşünerek kendimi bu saldırıya hazırlamıştım.

“Susma hakkımı kullanıyorum” dedim.
“Anlaşıldı, bu laftan anlamıyor, gidip getirelim eşini.” dedi sorgucu.

Bir yerlerde dolaştırdılar. Merdivenlerden aşağı indirdiler. Ortada bir yere diktiler. Gözbağıma ışık sızmadığından loş bir yer olduğu belli. Kendi aralarında yavaş sesle konuşuyorlar, anlaşılıyor.

Biri yanıma yaklaşarak, “hakkınızda bir karar veriliyor, elini çabuk tut, bir an önce konuş, geç kalma” dedi.

“Susma hakkımı kullanıyorum”

Bir süre sonra tekrar merdivenlerden yukarı, işkence yapılan yere çıkarttılar. Yeniden tazyikli suyla işkence.

Onlardan aynı sorular, aynı konuşmalar. Benden aynı yanıt; “Susma hakkımı kullanıyorum!” Seans bitiyor. Hücreme indiriyorlar. Bugün de kazanıyoruz.

3. gün yeniden alıyorlar işkenceye. Önce bildik papaz taktikleri. Sökünce tazyikli su altına alma. Buna karşılık ifade vermeme tutumunda direnme. Ama ilk günkü diz çöktürme iddialarında gerilemenin ilk işaretleri, “sırf eziyet olsun diye işkenceye devam edeceğiz” sözünde ifadesini buluyor.

4. gün işkenceye almadılar. Devrimci irade önünde diz çökmelerinin somut bir kanıtı bu durum. Tek kelime ifade verilmedi ve tek satır belge imzalanmadı!

5. gün mahkemeye çıkarılıyor.

Tutuklanıyoruz.

Direnış mekanımız değişmiş durumda sadece.

Direneceğiz. Çünkü son sözü hep direnenler söyleyecek!

İşkence altında türkü söyleyenin baladı

*Yeniden gerekseydi yaşamam
Giderdim yine aynı yoldan
Söz ederek yalnız gelecekte
Bir ses yükselir demirlerin içinden*

*Söylendiğine göre hücrelerinde
İki adam bu gece
Fısıldamış kulağına teslim ol
Bıkmadın mı bunca eziyetten*

*Yaşarsın yaşayabilirsin
Yaşayabilirsin bizler gibi
Söyle seni kurtaracak sözcüğü
Yaşa dur üstünde dizlerinin*

*Yeniden gerekseydi yaşamam
Giderdim yine aynı yoldan
Konuşur yalnız gelecek için
Bir ses yükselir demirlerin içinden*

*Tek bir sözcükle açılacak kapı
Çıkacaksın Tek bir sözcük
Çileden çıkıyor bile cellat
Bitir artık acılarını*

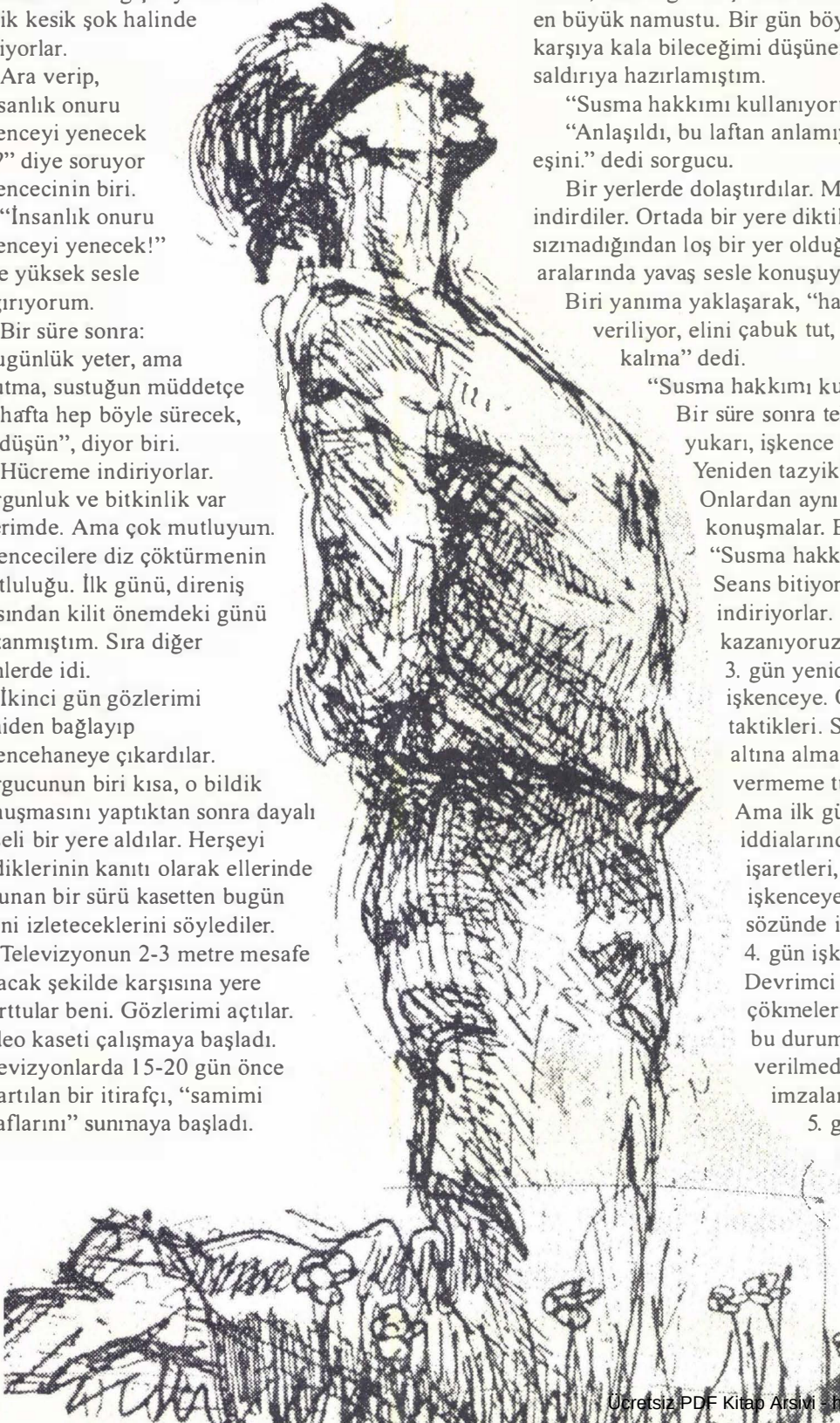
*Yeniden gerekseydi yaşamam
Giderdim yine aynı yoldan
Konuşur geleceğin insanlarına
Bir ses yükselir demirlerin içinden*

*Söyledim söylenecek her şeyi
Kral Henri örneği
Bir at için krallığım
Bir tören için Paris*

*Yapacak şey yok gidiyorlar
Üzerinde damlıyor kendi kanı
Bu onda son can kalıntısıydı
Ölecek bu suçsuz da*

*Yeniden gerekseydi yaşamam
Gider miydin aynı yoldan
Evet der gideceğim yarın da
Bir ses yükselir demirlerin içinden*

Louis Aragon

Kapitalizmin işkenceci yüzü ve insanlık onuru

Kapitalizm insana ve insanlığa düşmandır. Bu yüzden ki, sınıf savaşımında her türlü insanlık dışı yöntemi büyük bir pervasızlıkla kullanmaktan çekinmez.

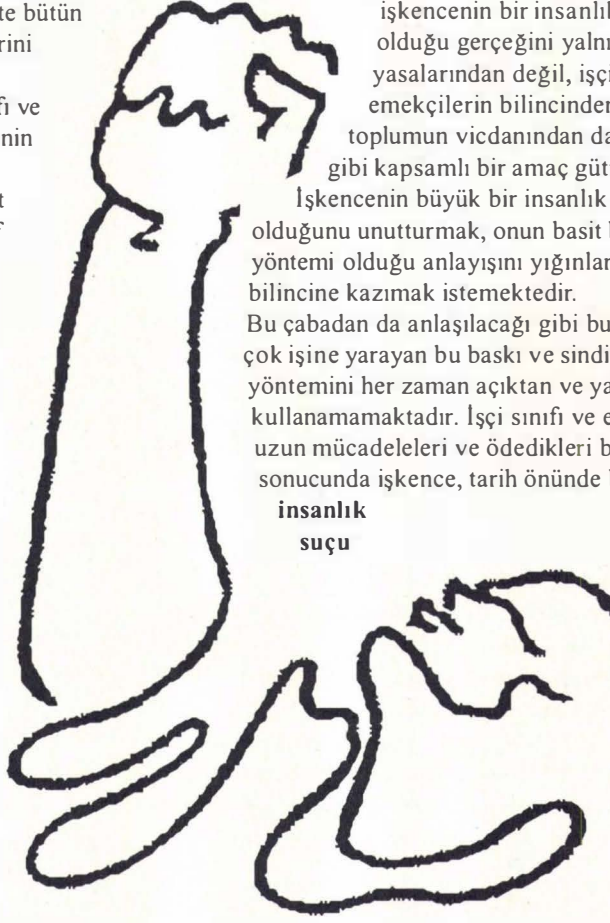
Emperyalist/kapitalist sistem iliklerine kadar çürümüştür. Ayakta kaldıkça kendiyile birlikte bütün bir toplumu da çürütmekte, insanlık değerlerini tahrip etmektedir.

Burjuvazinin sınıf egemenliğini işçi sınıfı ve emekçilere karşı savunan sermaye devletlerinin en yaygın kullandığı baskı ve sindirme yöntemlerinden biri de işkencedir. Kapitalist sömürüye ve barbarlığa karşı yürütülen sınıf savaşımı tarihi, burjuvazinin işkence konusunda ne kadar iğrençleşebildiğinin örnekleriyle doludur. İnsanlık değerlerine tümüyle yabancılaşmış burjuvazi için işkence de tıpkı devlet terörü ve katliamlar gibi meşru bir yöntemdir.

18 Mart'ta İsrail'de yapılan "21. yüzyılda kontr-terör stratejisi; Teknolojinin rolü" adlı konferans ve burada dile getirilen görüşler, emperyalizmin işkenceyle ilgili ileriye dönük hesaplarını da gözler önüne sermektedir. ABD, İsrail, Türkiye ve Hindistan'dan 21 "uzman"ın katıldığı konferansta konuşan İsrail'li burjuva hukukçusu Leon Şelef, "işkence gerektiğinde uygulansın ve işkenceyi yasaklayan hukuk kuralları bu yönde değiştirilsin" şeklinde bir öneriyle ortaya çıkmıştır. Şelef'e göre, "zaman darsa yargının sıkı denetiminde" tutukluya, onun deyişimiyle "teröriste" yasal olarak

işkence yapılabilir. Toplumun "meşru savunma hakkı" bunu gerektirmektedir.

Bu görüşler emperyalizmin bu konudaki ihtiyaçlarının bir tercümesinden başka birşey değildir. Burjuvazi, işkencenin bir insanlık suçu olduğu gerçeğini yalnızca kendi yasalarından değil, işçi ve emekçilerin bilincinden, toplumun vicdanından da silmek gibi kapsamlı bir amaç gütmektedir. İşkencenin büyük bir insanlık suçu olduğunu unutturmak, onun basit bir sorgu yöntemi olduğu anlayışını yığınların bilincine kazımak istemektedir. Bu çabadan da anlaşılacağı gibi burjuvazi, çok işine yarayan bu baskı ve sindirme yöntemini her zaman açıktan ve yasal olarak kullanamamaktadır. İşçi sınıfı ve emekçilerin uzun mücadeleleri ve ödedikleri bedeller sonucunda işkence, tarih önünde bir insanlık suçu

olarak mahkum edilmiş, burjuva hukukunda da bu şekilde yermalması sağlanmıştır. Bugün, Türkiye de dahil olmak üzere birçok ülkenin yasalarında işkence yapmak bir suç olarak yer almakta ve işkencecilere çeşitli cezalar öngörülmektedir.

Kuşkusuz ki; işkenceyi yasaklarken burjuvazinin yaptığı sınıf kimliğine tümüyle yaraşan bir ikiyüzlülüktür. İşine geldiği zaman işkenceyi çok yaygın bir şekilde kullanmakta, sıkıştığı zaman ise "demokrasi", "insan hakları" ve "hukuk" havarisi kesilmektedir. Özellikle de toplumsal muhalefetin cılız olduğu ülkelerde bu konuyu yığınları aldatmak için kullanmaktadır.

Önümüzdeki yüzyılda sınıflar savaşımının çok daha sertleşeceğini gören emperyalist burjuvazi, devrimci dinamiklere dönük sindirme ve yoketme politikalarını daha rahat kullanmak istemektedir. İşkenceyi, her türden terör ve katliam politikasını sınırsızca kullanmak zorunda kalabileceğini hesaplayan burjuvazi, yasal ve ahlaki engellerin ayağına takılmasına engel olmaya, şimdiden bunun önlemlerini almaya çalışmaktadır. Emperyalizmin "uzman"larının bütün hummalı çalışmalarının tek nedeni budur.

İşkencenin meşrulaştırılması için harcadığı çabalar burjuvazinin yaşadığı çürümenin, insanlık değerlerinden uzaklaşmasının, dolayısıyla yeryüzünden yokedilmeyi ne kadar çok hakettiğinin bir kanıtıdır. Burjuvazinin hiç bir uğursuz hazırlığı işçi sınıfının bu tarihsel görevi yerine getirmesine, ücretli kölelik düzenini tarihin mezarlığına göndermesine engel olmayacaktır.

İnsanlık onurunun gerçek sahibi ve koruyucusu işçi sınıfı ve onun siyasal iktidarındır. İnsanlığın tek güvencesi sosyalizmdir.

F (Faşist) tipi cezaevleri

Sermaye devleti zindanlara her saldırısında, hücre tipi cezaevini hayata geçirmeye çalışmıştır. Ve her saldırısı da, devrimcilerin militanca direnişleriyle geri püskürtülmüştür. Yüzlerce devrimci şehit düştü, binlercesi sakat kaldı. Fakat direniş ateşi daha da harlandı.

Sermaye bunun üzerine, hücre tipi cezaevini başka kılıflarla sunmaya çalışarak, kamuoyunu yanıltmaya uğraşiyor. Bu yüzden neredeyse alfabeyi tüketti. Son uydurdukları isim F Tipi (*Faşizmin* baş harfinden esinlenmiş olacaklar). Kimi zaman Hücre Tipi ismi, ... karakterini çağrıştırdığı için, Oda Tipi ismini de kullanıyorlar. Bu isimle yaptıkları cezaevleri de var. Bir örneği Afyon Cezaevi.

Hain Mustafa Duyar'ın, çeteler içi hesaplaşmayla (Sabancı'nın da muhtemel katkısıyla!) öldürülmesiyle Afyon Cezaevi gündeme geldi. Ve "Oda Tipi" denen, "güvenlikli" cezaevlerinin kimler için güvenli olduğu anlaşıldı. Devletin planına göre, odalara yurtsever, devrimci, komünist tutsaklar konulacak ve istedikleri gibi işkence yapacaklar, istediklerinde de katledeceklerdi. Sermaye medyası da bu gerçeği teslim etmek zorunda kaldı bu vesileyle.

Öte yandan A. Öcalan'nın tutsaklık süreciyle beraber zindanlar yeniden gündeme getirildi. Bu kez sermaye birinci ağızdan, Demirel tarafından, cezaevlerinin devletin en önemli sorunu olduğunu ve bir şekilde çözüleceğini açıkladı. F (*Faşizm*) Tipi cezaevlerinde sorunun hangi şekilde, kim için ve ne için çözüleceğini tutsaklar gayet iyi biliyorlar.

Bu nedenle yeni genelge çıkarıldı, tüm hazırlıklar yapıldı. Bu Genelge'nin zindanlara dönük faşist saldırıları içermesinin yanısıra, en önemli özelliği, zindanlara dönük saldırıları hedef alması. Ziyaretçilere, avukatlara yönelik bir saldırı kampanyasını da başlatması.

İlk pratik adımları da atıldı bu Genelge'nin. A. Öcalan'nın avukatlarına yapılan saldırı, Antep cezaevinde ziyaretçinin işkenceden geçirilip tutuklanması, ... Özel Tip cezaevinde, ... korsanca saldırıları ve cezaevine ziyarete gelen 3 yurtseverin kontr-gerilla tarafından kaçırılıp katledildiği iddiası. Kartal Cezaevi (Hücre Tipi) sessizce açıldı ve faaliyete başladı. Elde hazır tutulan diğer hücre tipi cezaevlerinin de en yakın zamanda açılacağı devlet tarafından ilan edilmiş durumda. Bunun için uygun bir konjonktür bekliyorlar. Seçimler ve 1 Mayıs sonrası, sermayenin muhtemel saldırı takvimi.

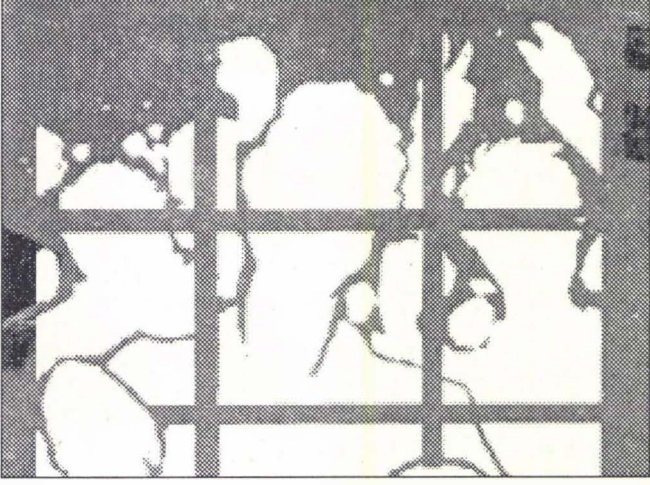
Partileşen komünistlerin, zindan direnişlerindeki konumlanışı ve tutumu nettir. Bedel ödenecek, tüm mevziler kıskançça korunacak ve ne pahasına olursa olsun düşman bir kez daha püskürtülecektir. Bu politik refleks, sadece militan sosyalizmin savunulmasından ileri gelmemektedir. Yanısıra, TKP'nin kuruluş sürecindeki özgünlükleri bilmeyenlerin, direniş geleneğimizi oluşturan mayayı kavramakta zorlandıkları görülmektedir. Bellek yitimi toplumumuzu olduğu kadar Türkiye solunu da etkilemektedir. Siyasal kavga tarihimiz; '80'lerde ÖÖ'ları SAG'leri yaşanırken, Niğde çizgisini kendine rehber edinen TDKP tutsaklarının '91 sonrası saldırılarda 'tutarlı' bir biçimde "çizgisini" sürdürmesine tanık olurken, TDKP/Leninist Kanat'ı kuran kadroların 80'lerdeki zindan direnişlerine yaklaşımına da tanıktır. Ekimci komünistlerin devraldığı mirası daha da geliştirmesi ve bugün artık kızıl bir armağan olarak TKP'ye devretmesinin ardındaki bu boyut da, temel önemde bir olgudur. Maya sınıf hareketinde tutmuştur.

B. Balyemez

*Not: (.....)'lı yerler F(aşist) tipi cezaevi yönetiminin sansürüne uğradığından okunamıyor.

Mücadele postası

Diz çöktürdük!

Diz çöktürdük!

Kırşehir'de 21 Mart günü üç yoldaşımız, Kawa'nın Dehak'ın zulmüne başkaldırısının simgesi Newroz'a katılmaya giderken gözaltına alınmıştı. Gülüşünü hazmedemeyen kolluk güçleri bir yoldaşımızı yaka-paça gözaltına almaya çalışmış, yanındaki iki yoldaşımız da buna karşı durunca üçünü birden yaka-paça tekmeleyerek götürmüşlerdi.

Bu olaydan önce de, 14 yaşındaki bir okurumuz kimliği olmadığı gerekçesiyle dövülerek gözaltına alınmış, elleri arkadan kelepçelenmek ve gözleri bağlanmak suretiyle, ve kaba dayak eşliğinde nezarethaneye atılmıştı. Aslında kolluk güçlerinin acizlikleri 14 yaşındaki genç okurumuzun tavrında ortaya çıkmıştı. Daha sonra gelen üç yoldaşımızla birlikte sayıları dörde çıkan yoldaşlarımız, elleri arkadan kelepçeli olduğu halde, düşmanın her türlü zorlama ve insanlık dışı uygulamalarına cevaplarını, militan/devrimci duruşlarıyla vermişlerdi.

Tüm bu olayların olduğu esnada ise yükün birçoğunun üstlerinde olduğunu bilen ve pervasızca Newroz ateşini harlaması gerekenler ise 100-200 metre uzakta volta atıyorlardı. Hele hele olayın direk muhatabı HADEP Gençlik Komisyonu üyelerinin tavırları çok şaşırtıcıydı. Daha dün kadar dostun düşmanın Newroz'da belli olacağı lafları ediliyordu. Newroz günü ise bu lafı söyleyenler kendi kimliği, kendi sömürülmüşlüğü/ezilmişliği gereği orda bulunması gerekenlerin ortalıkta görünmemesi önemliydi. Bu, hem ülke genelinde hem de Kırşehir'de tarafların psikolojik üstünlüğü kazanması, kendini ateşe atıp-atmaması meselesiydi. Sadece Yurtsever Gençlik de değil, kendine devrimciyim, demokratım diyenlerin oturup iyice düşünmesi gerekir. "Kızıl Bayrakçılar gözaltına alınmış, bizden kimse yok" türü söylemlerin hiçbir demokratik platformda savunulacak yanı yoktur.

Devrimcilere karşı önyargılı bakış düşülen hatanın en büyüğüdür. Biz düşmana ininde diz çöktürdük. Düşmanın hakettiği tepkiyi, tavrı gösterdik. Bizim 14 yaşındaki okurumuzun bile tutumu düşmanı hüsrana uğratmayı başarmıştır.

Düşman şunu da çok iyi anladı ki; devrimcilere istediğini yaptırmak bir yana, buna teşebbüsü bile büyük bir kin ve öfkeyle karşılığını görecektir. Düşmanın devrimci irademiz ve inancımıza dönük saldırıları, işçi sınıfına olan bağımlılığımızı, sosyalizme olan inancımızı sarsmayacaktır. Bu saldırılar her defasında komünist irademizin duvarına çarparak parçalanacaktır!

**Zulmün arttıkça çöküşün hızlanacak!
Bir kez daha diz çöktürdük!
Kızıl Bayrak/Kırşehir**

Taş duvarlar içindeyiz Ama yüreğimiz kavga ateşiyle yanıyor

Sömürü düzeninin yıkılmasını istemeyen faşist burjuva devleti baskı, zulüm ve saldırılarını gün geçtikçe yoğunlaştırıyor. Düzenin krizlerinin bitmemesi, sonunun geldiğine sinyaller veriyor. Ulusal özgürlük mücadelesini karalamaya, 15 yıldır döktüğü kanın faturasını tüm işçi ve emekçilere çıkarmaya çalışıyor. Oluşturulan kriz masaları, olağanüstü hal yasakları ile ülke dikensiz gül bahçesine çevrilmek isteniyor. Her türlü hak arama eylemine izin verilmemesinin nedeni çok açıktır. Kendi varlığının devamı için kolluk güçleriyle, bağımsız(!) yargısıyla, cezaevleriyle organik bağıni sıkıştırarak devrimciler, yurtseverler üzerinde terör estirmek...

Bizim gözaltına alınmamız ve tutuklanmamız da çok gülünç nedenlerden dolayı gerçekleşti. Gülüşümüz onları öyle kızdırdı ki; polise mukavemet, slogan atmak ve kamu mallarına zarar vermek gibi gülünç nedenleri sıralayıp bizi her türlü ayak oyunlarına başvurarak sıcak mücadele sahasından uzaklaştırmak için yargılamak üzere Kırşehir E-Tipi Kapalı Cezaevi'ne koydular. Cezaevlerinde de durum kat be kat kötüleşiyor. Bulduğumuz cezaevinde devrimci tutsak olmaması nedeniyle cezaevindeki uygulamalara karşı olumlu tepkiler geliştirilmediği için buradaki tutukluların durumu oldukça kötü. Tutsaklar kimliksizleştirilmeye, kişiliksizleştirilmeye ve sorgulamayan insanlar haline getirilmeye çalışılıyor. Kitap ve diğer yayınların okunmasına izin verilmeyerek tutsakların dış dünya ile ilişkilerinin kesilmesine çalışılıyor. Muhbirlik uygulaması yaygınlaştırılıyor. Sağlık sorunlarıyla ilgilenilmediği gibi yazılan dilekçeler de yerine ulaştırılmıyor. Cezaevinde birtek şahsın dışında (devletin çete kimliğini temsil ediyor) görüş süresi, kapalı olduğu halde 10 dakikayı aşmıyor.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen inancımızın iyice kristalleştiği bu dönemlerde, bu saldırılarla daha da keskinleşiyoruz. Çünkü önümüzde çürümüş, faşist düzenin yıkılması ve özgürlükler dünyasının kurulması duruyor. Elbette ki öncü müfrezenin gücüyle...

Kırşehir E-Tipi Kapalı Cezaevi'nden bir tutsak

Kavga ateşiyle yanmak

Önüm parmaklık
Sağım, solum duvar olsa da,
Sabahları
kuşların cıvıltısını duymasam da
gökyüzünü, yıldızları görsem de
hiç farketmiyor be sevgilim.

O masmavi gökyüzü
yemyeşil ovaları, dağları
kentleri, köyleri...
Newroz ateşiyle yakamamak
İşte sevgilim
Ben buna yanıyorum

Kavgamı seviyorum
Kavganın ateşiyle yanmak
istiyorum
Dört duvarın buna engel
olmasına

dayanamıyorum
İçerden çıkıp
Kavga ateşleri yakmak istiyorum
Sakın karamsarlığa düştüğümü
Zannetme be sevgilim
Daha dışarda çok
direnişler
Newroz'lar
1 Mayıs'lar olacak...

Elbette sevgilim
O ateşleri yakmaya ben de
geleceğim
İşçilerle, emekçilerle kolkola
olacağım
Kavga alanlarında
Şimdiden görüyorum
genciyle, yaşlısıyla
1 Mayıs afişi asan yoldaşları.

**Bağımsız sosyalist adayları destekle!
Bu adayların olmadığı yerde boş oy kullan!**

**Kokuşmuş düzen partilerine oy yok!
Emperyalizmin yardakçısı savaş destekçisi partilere oy yok!**

**Çözüm ne seçimde ne mecliste!
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!**

**Emperyalizme, savaşa ve savaşın suç ortağı
işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleyi yükseltelim!**

**İşçi sınıfının bağımsız sosyalist
platformu etrafında kenetlenelim!**

Kızıl Bayrak